GATEAVISAS

asyl

Nr. 193 (2/12) Kr. 40,-

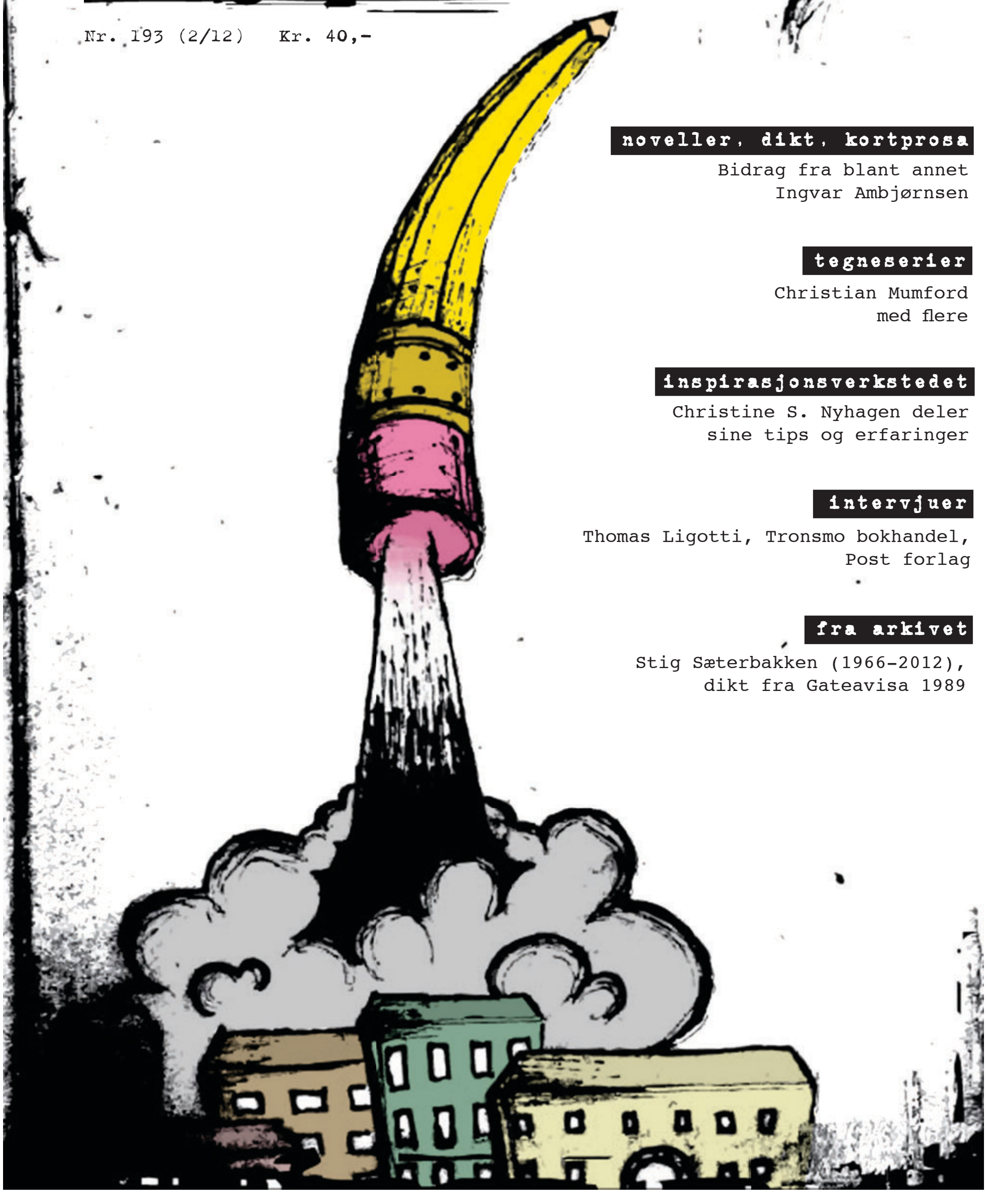

noveller, dikt, kortprosa

Bidrag fra blant annet
Ingvar Ambjørnsen

tegneserier

Christian Mumford
med flere

inspirasjonsverkstedet

Christine S. Nyhagen deler
sine tips og erfaringer

intervjuer

Thomas Ligotti, Tronsmo bokhandel,
Post forlag

fra arkivet

Stig Sæterbakken (1966-2012),
dikt fra Gateavisa 1989

Redaksjonelt mannskap for dette nummeret:
Henning Fagerhøi, Pål Flakk, Are Hansen, Lars Heldal, Ingrid Bomann-Larsen og Grazyna Skarpås

Omslag: Grazyna Skarpås

Utgiver:
Gateavisa
Hjelmsgate 3
0355 Oslo
gateavisa@gateavisa.no
www.gateavisa.no

Trykk:
Sogn og Fjordane Avistrykk AS
www.sofatrykk.no

Internett:
asylweb.wordpress.com

ETTERLYSNING

Har du sett/lest denne mannen?

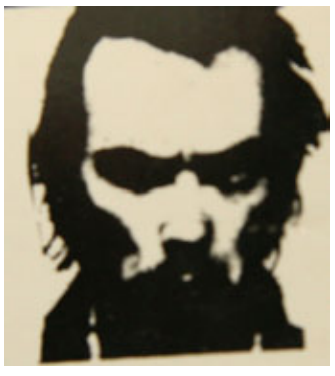

Vi skal gi ut en bok om Leonard Borgzinner aka Geir Arne Olsen, Leon Latex. Boka vil bestå av en biografi og en samling av Borgzinners tekster. Vi mangler fanzinene hans. Har du noe materiale som du er villig til å kopiere opp til oss? Ta gjerne kontakt!

VELKOMMEN TIL ASYLET!

Det var en gang en gjeng hippier som fant et tomt trehus i Hjelmsgate 3. De åpnet døren, gikk inn og fant seg raskt til rette. Det tok ikke lang tid før de skrev under på en kontrakt med kommunen som gjorde at de fikk beholde huset. Siden den gang har Oslos avvikere levd lykkelig i Hjelmsgate 3. Snipp snapp snute – jeg krysser fingrene for at eventyret aldri vil være ute.

I over 40 år har Hjelmsgate 3 samlet sammen det resten av samfunnet mener å klare seg foruten. Samtidig har huset til alle tider vært en konserveringsboks for kreativitet. Produkter av ulik kvalitet har lang fartstid i å plage landets borgere. De siste årene har husets mannskap vært ansvarlige for utgivelsene av den legendariske Gateavisa samt tegneseriefanzinen Psykose.

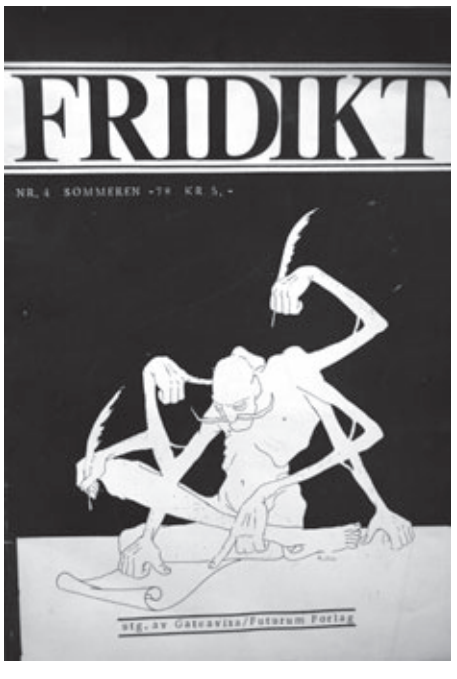

Sent på 70-tallet ble blekka Fridikt gitt ut av våre forgjengere. Etter noen år forsvant Fridikt, og siden den gang har vi ikke hatt noen magasiner som tar spesifikt sikte mot litteraturen. Nå, 30 år senere, kommer Asyl.

Opprinnelig var planen å lage en antologi. Derfor lanserte vi Motkulturens skrivekonkurranse for å samle inn dikt, noveller, petiter, kåserier og kortprosa. Vi mottok rundt 100 bidrag – noe vi er svært takknemlige for! I tillegg ønsket vi å invitere en av Hjelmsgates veteraner til å bidra i antologien. En som har vært knytta til huset i sine yngre dager og i senere tid blitt noe brukbart. Etter hvert ble flere ideer til; vi bestemte oss raskt for å piffe opp blekka med tegneserier og etter hvert kom ideen om å fylle Asyl med litteraturjournalistisk stoff også.

Gjennom våre utgivelser ønsker vi å rette fokuset mot de små aktørene i bokbransjen, styrke det litterære undergrunnsmiljøet og skape en plattform for tekstmangfold og skriveglede.

Grazyna Skarpås

KONTAKTANNONSE

Hei! Mitt navn er Gateavisa. Jeg er nå inne i mitt 43. år. Tross at jeg har slitt litt de siste åra, er jeg i fin form nå. Derfor ønsker jeg å selge meg på gata, og i den forbindelse trenger jeg hjelp fra deg. Litt om meg: tynn, antiautoritær, kontroversiell, tøysete, noe vulgær og til tider svært tankevekkende. Mangler ikke selvtillitt. Er jeg den perfekte businesspartner for deg? La oss møtes i Hjelmsgate 3, et rødt trehus i en sidegate til Bogstadveien, mellom klesbutikken Zara og en Deli DeLuca. Nærmeste trikkeholdeplass er "Rosenborg".

Vel fremme i trehuset, kjøper du meg for 20 kroner enten fra Gateavisas redaksjonslokale i tredje etasje, bemannet hver tirsdag fra klokken 19 og utover, eller på Spisestedet vegetarcafé i etasjen under, bemannet hver ukedag fra 14-20. Etter å ha kjøpt meg i ønsket antall, selger du meg videre på gata for 40 kroner, altså med 100% fortjeneste. En nice deal, synes du ikke? La oss gjøre forretninger sammen!

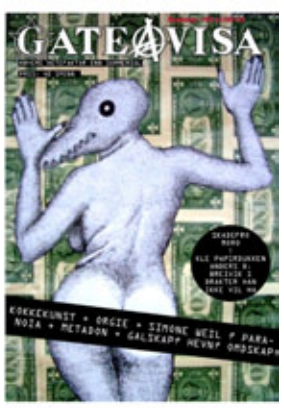

Innhold i Asyl nr. 1, Gateavisa nr. 2/2012

Side 4-6:
Forfatterpresentasjoner

Side 7:
Hokus Pokus/Grazyna Skarpås (prosa). Et kjedelig sted/Ingvar Ambjørnsen (prosa). Stillhet/Simen Syvertsen (prosa)

Side 8-9:
Eskene/Gunnar Hagen (prosa)

Side 10:
Kjærlighetsskjelv/Bjarne Benjaminsen (poesi)

Side 11-13:
The Adventures of Sasa/Terje Moen (tegneserie)

Side 14-16:
Da jeg endelig ble tatt på fersken/Pål Flakk (prosa). Sofies verden/Geir Levi Nilsen (prosa)

Side 17-19:
Deppa gatelykter/Ingrid Bomann-Larsen (tegneserie)

Side 20-21:
Det skal bli lys/Eivind Raustøl (prosa)

Side 22:
Kanskje har jeg skrevet deg i stykker/Julia Tolo (poesi). Bare en fysioterapeut/Caroline Glomnes Johansen (prosa)

Side 23:
Søknad på stilling som samboer/Morten Johansen (prosa)

Side 24-25:
Lars på nett/Emil Flakk (prosa). Jævelsirkel/Olav Starheimsæther (prosa)

Side 26-27:
Trylle-Ali/Christian Mumford (tegneserie)

Side 28-30:
Feberfantasier/Tore Stemland (prosa). Min kamp/Brian Larosche (prosa). Babyen på Egon/Caroline Glomnes Johansen (poesi)

Side 31:
Intervju med Post forlag/Grazyna Skarpås (sakprosa)

Side 32-35:
Intervju med Thomas Ligotti/Pål Flakk (sakprosa)

Side 36-37:
Intervju med Tronsmo/Grazyna Skarpås (sakprosa). Nerd (tegneserie)

Side 38:
Inspirasjonsverkstedet/Christine Skogen Nyhagen (sakprosa)

Side 39:
Abonnements- og annen info

Side 40:
I åndens rennesteiner/Stig Sæterbakken (gjenopptrykk fra 1989 - poesi)

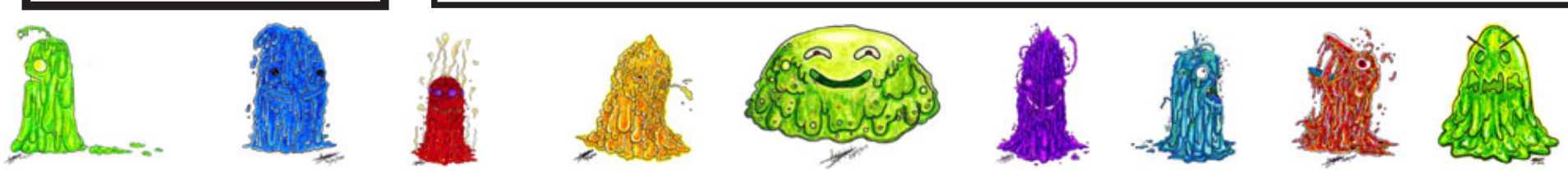

PRESENTASJONER

Brian Larosche

Jeg har skrevet dikt på engelsk helt siden de gylne hip-hop-årene på 90-tallet. Jeg kjenner en stor frihet i det å uttrykke meg selv på det norske språket. Jeg er født og vokst opp i Luxembourg og er nå anerkjent forfatter der. Jeg flyttet til Norge for å leve av det jeg lærte på kunstskolen blant mennesker som jeg ikke kjenner ennå.

Caroline Glomnes Johansen

Jeg er født og oppvokst i Oslo, og ble ferdigutdannet musikalartist ved Ballett Akademiens Musikalteaterlinje i Göteborg i 2009. Siden da, har jeg jobbet som skuespiller og sanger i Sverige, Danmark og Finland. Nå er jeg tilbake i Norge og aktuell i Folk og Røvere i Kardemommeby på Nationaltheatret. Jeg har alltid skrevet mye, men debuterer som skribent/forfatter her i Asyl.

Eivind Raustøl

Født 1981 i Askim, bosatt i Bergen. Arbeider som ekspeditør i en verktøyforretning.

Christian Mumford

Jeg har vært aktiv med tegneserier på trykk siden starten av 90 tallet og har gjort mye typer illustrasjon, animasjon, grafikk m.m. Skriver og tegner med sjeldnere og sjeldnere mellomrom, opptatt av god musikk og driver sådan med radio også. Egentlig lever i et kaotisk slaraffenliv fylt med hobbyer, har Gateavisa vært en kanal jeg har kunnet aktivisere meg selv hos over årene.

Geir Levi Nilsen

Er politisk anarkist, religiøs satanist, eksistenstialistisk nihilist. Avholdsmann, ikke-røyker, anti-narkotika. Lever i askese som en sekulær karmelittmunk, selv melk, te og kaffe er verboten. cand. philol i religionshistorie med spesialitet på politisk/religiøs heksejakt. Livsmotto: dette kommer aldri til å gå bra so let s do it! Har også praktisert som sex- og samlivsterapeut i en årrekke.

Gunnar Hagen

Eg er fødd i 1956 og bur i Mo i Rana der eg arbeider på Nasjonalbiblioteket. Tidlegare har eg vore aktiv i ulike organisasjoner og i lokalpolitikken, men bruker no mein tid på å skrive. Har publisert kring 40 noveller i tidsskrift, antologiar og på internett.

Terje Moen

45 år, bor i Lillesand. Lever av å tegne. Har vært med på Nøststillingen.

Julia Tolo

Er 21 år, fra Oslo. Nettopp ferdig med et årsstudium i kunsthistorie. Planlegger å fortsette å studere en stund til, i hvert fall jeg blir lei. Har skrevet dikt i noen år og trives med det.

AV BIDRAGSYTERNE

Tore Stemland

Jeg har gitt ut to diktsamlinger på 1980-tallet, ellers har jeg skrevet noen tekster for forskjellige mer eller mindre punkorienterte artister. Til daglig er jeg støymusiker, journalist og rockehistoriker. Dette er den første teksten jeg får på trykk, og er altså debutant i denne sammenhengen.

Emil Flakk

Jeg ser på meg selv som en provoserende novelleforfatter som tør å presentere virkeligheten som den er.

Morten Johansen

Jeg er 26 år gammel, har mastergrad i filosofi fra Universitetet i Oslo. For tiden jobber jeg som fagansvarlig for marxistisk filosofi i Store norske leksikon og gartner på Østre Aker kirkegård. Til høsten flytter jeg til England for å studere ved Centre for Research in Modern European Philosophy.

Simen Syvertsen

Jeg er en person som ikke liker å sammenfatte et menneske med få linjer sort skrift, men likevel bøyer meg når jeg bes om det. Opprinnelig gårdsgutt fra Numedal, men har nå bodd noen år i Drammen, først for å gå på musikklinjen på St. Hallvard vgs., siden for å studere litteratur og ta lektorutdannelsen på Universitetet i Oslo. Så godt som altlesende hva angår litteratur, men jeg finner særlig glede i Bjørnsons, Hamsuns, Garborgs og Dostojevskis verker.

Bjarne Benjaminsen

Flyvende poet; landevei-ssvermer; anarkoid hodestups forelsket romantiker-erotiker-elev av Månen og Venus og Galaksevirvelstormen; digger byen, elvebruset, spurvene, gatenes glans. Redaxmedlem i Gateavisa 2005 - ca nå. Mannen bak den legendariske teksten «Italo Calvinos hvis en reisende en vinternatt» i GA 187!

Olav Starheimsaether

Bor i Oslo. Utdannet fra Westerdals School of Communication, har tidligere studert arkeologi ved Universitetet i Oslo. Jobber som tekstforfatter i kommunikasjonsbyrået Komoda. Opptatt av god historiefortelling, godt språk og å ta alvorlige vitser på alvor.

Tristán Arturo Polido

VETERANBIDRAGSYTEREN

Ingvar Ambjørnsen

Pa 70-tallet bidro Ingvar Ambjørnsen med dikt og tegneserier i Gateavisa. I september er han aktuell med bok nummer 45: "Natten drømmer om dagen"

PRESENTASJONER AV BIDRAGSYTERNE FRA REDAKSJONEN

HOKUS POKUS

ET FORORD. OM EVNEN TIL Å DRITE SEG UT OG LESE BØKER

av Grazyna Skarpås

For å være kul måtte du råne. Var du av den mer sportslige typen, kunne du spille fotball eller sprette litt på organisert trampolinehopping én kveld i uka. Vi hadde et outsidermiljø i bygda også. Outsiderne gjorde det bra på skolen og tilbrakte fredagskvelden i fanget til foreldrene sine. Jeg kjente aldri kicket verken idretten eller en god karakter på tentamen kunne gi. Jeg slo meg aldri til ro på technofesten i baksetet på en bil eller i et familieselskap. Derfor hadde jeg ingen steder å gå til. Jeg ble sittende på et mørkt rom med tent leselampe. I mange år.

Den første fritimen jeg hadde etter å ha startet på videregående, viet jeg til et bibliotekbesøk. Jeg ruslet inn og spurte etter Stephen King. Bibliotekaren var av den ivrige typen – jeg kom ut med noe av Ingvar Ambjørnsen. Deretter bød timeplanen på noen norsktimer. Læreren viste meg Ambjørnsen sin nettside – ”Wow, han ligner jo på Ozzy” – som femtenåringer flest, var jeg fascinert av langhårede jævler. Tre romaner til fant frem til øynene mine. Etter dette har jeg aldri blitt frisk igjen. Jeg leste. Jeg skrev. Og jeg satt fraværende på skolen. Stephen King rakk jeg aldri å lese.

Den sosiale fronten visnet. Mens jeg på ungdomskolen fulgte reglene lydig og gjemte Harry Potter-bøkene nederst i et skap for å slippe hetset, hadde jeg nå blitt eldre – mente jeg visste bedre. Jeg hadde trådd inn i den opprørske fasen av livet – blitt så revolusjonær av meg! Derfor lot jeg være å gjemme bøkene. Opprørsk og vågal vandret jeg med bøkene i full offentlighet. Men den jordiske tilværelsen gjorde noen brutale inngrep; jeg ble ikke den kuleste eleven i klassen av å bære en stabel av bøker. Bakkekontakten fortsatte å spenne bein på meg; eksamenene gjennom den treårige allmennfaglinjen kom i tur og orden – jeg strøk på økonomieksamen, jeg strøk på samfunnskunnskapeksamen, jeg strøk på engelskeksamen. Førsteklasse avsluttet jeg med standpunkt stryk i matte. I løpet av det tredje året plantet fransklæreren en bombe. Om jeg gjorde det dårlig på neste prøve, så ville det ikke være noe mer francais på meg. Prøva gikk dårlig – bomba eksploderte. Jeg ble kastet ut av undervisningen. Det er nemlig en regel som står plantet i en av de tykke bunkene av papirer til skolens ledelse, som sier at hvis en elev stryker flere semestre på rad, har læreren rett til kaste valpen på dør. Jeg har i grunn aldri savnet franskundervisningen stort.

> “Du skaper mens du bommer, mens du gurgler i deg problemene og vrir deg gjennom søvnløse netter.”

Nå ble det veldig mye om meg og mitt – ganske cocky. Men det er noe viktig jeg skal fram til. Hadde jeg fokusert på franske gloser og x opphøyd i annen, ville jeg verken blitt utrusta til å skrive tekster eller såpass interessert i litteratur som det jeg er i dag. Dermed ville jeg aldri endt opp som initiativtakeren bak dette prosjektet som jeg i dag presenterer med stolthet. Å skape er ikke å lykkes. Du skaper mens du bommer, mens du gurgler i deg problemene og vrir deg gjennom søvnløse netter.

Sliter du med matte? Gi blaffen i matte! Og les Ambjørnsen i stedet.

ET KJEDELIG STED

av Ingvar Ambjørnsen

De nådde Kirby-in-Ashfield litt over midnatt. Det regnet. Han sveivet ned vinduet, og kjente at luften var full av vått støv, og noe som minnet om parafindamp. Hun satt og røykte ved siden av ham, med venstre fot trukket oppunder seg i setet. Det var hele tiden denne oransje gloen, frem og tilbake, frem og tilbake, den oransje gloen og leppene glinsende røde, røyken som veltet opp av lungene hennes og ut. Hun sa ikke noe, hun sa sjelden noe så sent. I baksetet sov ungene i et kaos av ben og armer, svett hår og klisne tegneseriemagasiner. Han tenkte at de var heldige som hadde nådd Kirby såpass tidlig. Han hadde en sixpack som han ville drikke opp før han gikk og la seg. Han var tørr i halsen av sigarettene hennes.

Resepsjonisten sov. De vekket ham. De bar ungene opp og fikk dem i seng. Han gikk ned etter den siste bagen, og posen med ølboksene. Det var godt å stå ute i regnet og drikke av det lunkne ølet. Han lyttet til kneppene under bilpanseret, og lyden av våt gummi mot asfalten nede i krysset ved det nattestengte supermarkedet.

Da han kom opp hadde hun allerede kledd av seg. Hun sto ved vinduet i truse og t-skjorte. Hun lente seg mot karmen og så ut i mørket, mens hun hele tiden holdt på med sigarettene sine. Gjenskinnet av en isblå neonstripe fra den andre siden av gaten hadde lagt seg over pannen hennes, han la merke til det da han sank ned i stolen og grep fjernkontrollen.

-Skru av lyden, sa hun, allerede før han fikk skrudd på, han gjorde som hun sa og trakk opp en ny øl.

-Det var så jævlig kjedelig her, fortsatte hun, og snudde seg langsomt mot vinduet igjen. Slo det opp. Lukket det igjen. Fikk fyr på en ny sigarett. –Ingen skøytebane. Ikke så mye som en svømmehall eller en kino. Ingen verdens ting. Det eneste vi kunne gjøre var å knulle.

Han forsøkte å lese på munnen til en deltaker i et talkshow.

-Og likevel holdt du ut til du var tolv?

-Jeg går og legger meg, sa hun.

På skjermen skrek de nå ordløst til hverandre, og en tykk pike snublet i en kabel idet hun ville forlate studio.

Han ville bli sittende oppe en god stund til. Han syntes det var helt ok å være i Kirby-in-Ashfield.

STILLHET

av Simen Syvertsen

Jeg forlater mitt hjem for å finne min egen stillhet og fred. Min far i fjellene undres med buldrende røst: «Hvorfor hedrer du meg ikke?» Min mor i elvene gråter over min vanskjebne: «Min sønn, min sønn!» Mine søstre i vindene undres over at jeg ikke bryr meg om dem. Mine brødre og venner i skogene spør meg anklagende hvorfor jeg ikke er blant dem lenger.

«Hvorfor har du forlatt oss!»

Og jeg har intet svar. Jeg har andre venner nu, andre brødre og søstre, andre fedre og mødre. De heter røk og betong, sten og stål. De heter våpen; de heter krig. De heter vold. De heter hat.

Og jeg ser mine brødre og søstre og min mor og far forgå. De blir til intet, alle de som elsker meg.

Alene står jeg igjen med alt jeg bryr meg om: meg selv.

ESKENE

av Gunnar Hagen

Eg sit på benken. Det er ganske vanleg at eg sit her når veret er greitt. Greitt ver er når det ikkje pissregnar eller er for kaldt. Da er det greitt ver. Eg har ikkje alltid nokon stad å vera innandørs.

Oftast er det fint å sitje her. Fredeleg. Sjeldan at nokon bryr seg med at eg sit på denne benken. Ikkje ofte at nokon bryr seg, nei.

Samtidig kan eg sjå på folk. Å sitje slik og studere folk er ein fin sport. Borte ved lyskrysset er det ein busshaldeplass. Kvart femtande minutt kjem det ein større eller mindre straum personar frå haldeplassen. Pensjonistar, skoleelevar, mødrer med barnevogn, nokre unge kjærastar. Men det er langt mellom ektepar og etablerte parfolk. Anten reiser ikkje dei med buss, eller så reiser de aleine, utan partnaren.

Dette er interessant. Trur sanneleg at eg er i ferd med å finne ut noko. Eg kunne vore professor i sosiologi eller noko slikt og sitte her med eit skjema der eg kryssa av for kva slags folk som tok bussen. Kanskje intervjua nokre av dei om når og kor ofte og kvar dei skulle og kvifor dei reiste med buss. Kunne skrive ein artikkel om nordmenn sine bussvanar. Laga snertne diagram og ein helvetes masse fotnotar. Så hadde eg fått forskingsmidlar og kunne ha sitte på ein annan benk og studert folk og attpå til fått pengar for det også. Det hadde vore bra faen det, å vera professor i sosiologi.

> “Det hadde vore bra faen det, å vera professor i sosiologi.”

Men så har vi den typen som kjem gåande der. Han bur i lågblokka, har sett han mange gongar på veg til og frå bussen. Litt puslete i ganglaget, ikkje store farten der i garden. Og mange små stopp. Ofte ser eg han midt på dagen, aldri seint på ettermiddagen eller om kvelden. Pussig. Han ser i grunnen ganske streit ut, så kva er det med han? Og kva driv han på med om dagane?

No forstår eg. Han har parkert bilen framfor garasjen under blokka, ein gammal Opel Ascona faktisk. Han har altså bil. Det er derfor han går den vegen. Men han går ikkje mot inngangsdøra. I staden kjem han hitover. Har kursen rett mot benken. Går ikkje så fort, tar korte steg, men ser ganske bestemt ut. Og blikket hans er heilt tydeleg retta mot meg.

Han får berre komma dersom han har slik lyst til det. Eg har full rett til å sitje på denne benken. Er eg kanskje til ulempe for nokon, kan eg spørje dersom han prøver seg. Det held ikkje at du ikkje liker at eg sit her, kan eg seie, for det er ein offentleg benk. Eg kan vise han at det står Parkvesenet på ryggen av benken.

Det einaste eg manglar, er nokre papir og eit skjema for avkryssing. Eg kunne ha vifta med desse papira, sagt at eg var professor i sosiologi og dreiv på med eit viktig forskingsarbeid. Da skulle han fått bra hakeslepp. I morgon må eg få tak i ein bunke papir og knabbe eit tidsskrift ein eller annan plass.

Mannen stoppar nokre meter frå meg. Han trekkjer pusten djupt fleire gongar utan at det kjem ein lyd frå han. Eg ser at han mønstrar avstanden mellom oss. Som om han er redd for at eg skal kaste meg over han. Og det er sjølvsagt ikkje noko i vegen for at ein professor i sosiologi kan lappe til ein fyr som forstyrrar han midt i forskingsarbeidet. Det kan vera berre rett og rimeleg å varme øyrestolane på fyren litt i slike tilfelle.

Du sit berre her, seier han. Han seier det utan vidare og bryr seg ikkje ein gong om å helse. Han berre seier det.

Eg stirar på han ei god stund før eg svarar. Stirar rett på han.

Som professor i sosiologi må eg gi deg delvis rett, seier eg. Eg sit her, ja, det stemmer det, men det er ikkje berre å sitje her. Dersom du skulle tru det.

Han ser seg om, flyttar på føtene. Verkar ikkje så sikker på seg sjølv lenger.

Eg har sett deg, seier han. Du sit her nesten kvar dag, sit her fleire timar utan å gjera noko som helst.

Røysta er slitsam.

Er det kanskje ikkje lov? spør eg irritert. Å sitje her?

Du berre sit her, held han fram utan å svara. Da har du sikkert tid til å gjera ein jobb for meg.

Eg er i ferd med å range ut av meg eit spørsmål om han verkeleg ikkje har fått med seg at eg er professor i sosiologi, men det er noko med mannen som får meg til å halde att. Så ofte som eg har sitte på denne benken, har eg sjølvsagt sett han på veg til og frå bussen, men aldri saman med nokon. Enkelte som går aleine, ser mykje meir einsame ut enn andre. Dei ser verkeleg einsame ut. Det er nok derfor eg har bite med merke i han, for elles verkar han heller anonym. Kleda er meir fornuftige enn elegante.

Jobb, undrar eg.

Ja, ein jobb, tar han opp att. Om det da ikkje skulle vera eit framandord for deg.

Når han serverer slike replikkar, må eg revurdere inntrykket mitt av han. Eg har berre tatt det for gitt at han er ein alminneleg streiting, men no blir eg alvorleg i tvil.

Kleda hans er sikkert reine, men dei verkar slitt. Blasse i farga, utvaska. Ansiktsfarga er heller ikkje mykje å skryte av. Rett og slett gusten. Han har ikkje vore mykje ute i sola, den karen. Og kva gjer han eigentleg om dagane, når han ikkje reiser med buss? Sit inne og drikk kaffe og glanar på teve?

Kva slags jobb? vil eg vita. Eg har vorte litt nysgjerrig så eg lèt vera å be han pelle seg vekk.

Det er ikkje store saka, seier han, verkar spakare no. Tek ikkje så lang tid.

Hadde han ikkje venta at eg skulle vise interesse? Er det derfor han nesten orsakar seg for å ha spurt?

Kva gir du meg for jobben? spør eg. Betaling? Ingen arbeider gratis.

Tja, seier han mens han tenkjer seg om. Det er ikkje så mykje å betale for. Men du kan få litt mat. Brødskiver eller middag. Kjem an på du kva vil ha.

Eg reiser meg opp. Mat er alltid eit sikkert betalingsmiddel.

Skal vi komma i gang? spør eg.

Det er ikkje stor fart på han, og eg høyrer korleis han pustar tungt bak meg. Verkar puslete.

Framme ved bilen låser han opp bagasjerommet. Det er fullstabla av brune pappesker. Inne i kupeen ser eg eit par koffertar, nokre teppe og ei demontert bokhylle.

Dette skal opp i leilegheita mi, seier han. Alt saman. Tredje etasje. Heisen er i ustand.

Eg tar ei pappeske og følgjer etter han opp trappene, ventar mens han låser opp dørene. Eska er overraskande tung.

Set eska på golvet i stova, seier han og pustar tungt. Så kan du bera opp resten.

Når eg kjem opp med den neste eska, sit han urørleg ved kjøkkenbordet. Neste gong har han eit glas med noko blankt oppi. Vatn? Eller sprit? Eg kjenner at eg er tørst, men han gjer ikkje mine til å spandere noko på meg.

Det går fortare dersom du også tar i eit tak, seier eg irritert.

Han sit der med glaset i handa. Ser ikkje på meg ein gong. Den jobben har du fått, seier han kort.

Eg slepper eska uvørent ned på golvet.

Sa eg ikkje du skulle handtere eskene varsamt? bjeffar han med eitt frå kjøkkenet.

Eg går roleg og stiller meg midt i kjøkkendøra. Lener meg mot eine dørkarmen, legg armane i kryss og ser bistert på han.

Synest du det er ein tone å ta? spør eg etter ei stund. Eg kan ha noko heilt anna å bruke tida til enn å gjera denne jobben for deg.

Han svarar ikkje.

Du skuldar meg ei forklaring, seier eg. Få høyre!

Framleis ikkje noko svar.

Kva faen er det du har i desse eskene? Enkelte er jo svintunge! Er det kanskje smuglargods? Og så skal du ha ein framand fyr til å gjera jobben i tilfelle nokon blir mistenksame og tipsar politiet? Slik at det er han som kjem i buret Kva?

Nei, svarar han spakt. Du har ingen grunn til å frykte noko.

Er det varer? Driv du eit diskret postordresal av tvilsame produkt frå kjøkkenbenken? Er det slik?

Nei, mumlar han.

Eg snur ryggen til han og lurer på om eg skal stikke. Berre gå min veg. Kan nok vera det greiaste, det.

Kan du ikkje berre gjera ferdig jobben utan å bråke sånn? kjem det frå han. Røysta er sytande.

Fy faen!

Eg tverrsnur og køyrer høgre peikefingeren hardt inn i panna på han så hovudet blir pressa langt bakover.

Eg kan drepe deg! set eg i mens eg held fram med å presse hovudet hans bakover.

Det vil berre gi deg fleire problem, seier han stille.

Du trur ikkje på meg? Kva? høgg eg i. Trur du ikkje at eg kan drepe deg? Kva? Du veit faen ikkje kva eg har i lommene! Hadde du visst det, hadde du ikkje vore så kjepphøg!

Eg er vel ikkje direkte kjepphøg, kjem det. Det er så vidt eg høyrer orda.

Eg forstår ikkje korleis han reagerer. Eller ikkje reagerer, rettare sagt. Ikkje blir han redd og ikkje blir han sint. Eg forstår berre ikkje korleis han er skrudd saman. Ein normal idiot ville tatt igjen. Men denne fyren sit berre tafatt og snakkar meg etter kjeften som om han var ein smarting .

Dermed tek eg ein runde inn i stova att. Ser på dei eskene eg har bore opp. Han har rett i noko. Det er feil å kalle han kjepphøg. Men han er i alle fall ikkje den streitingen eg trudde. Derimot verkar han faktisk litt utanfor. Kanskje meir enn litt. Det er nesten slik at eg lurer på om han går på eitt eller anna.

Mens eg driv og ordnar tankane mine, lèt eg auga gli gjennom stova. Reint og ryddig er det, men ganske enkelt. Faktisk svært enkelt og spartansk. Gardinene er frå ein annan tidsalder. Ikkje ei einaste grønnplante eller blomst i vindauga. Pyntegjenstandar og nips er fullstendig fråverande. Heller ikkje bilde på veggane. Så vidt eg som professor i sosiologi kan slå fast, har det ikkje vore noko kvinnemenneske innanfor dørene her dei siste tretti åra. Kvinnfolka har eit pyntegen som blir aktivert etter berre nokre få timar i ei ny leilegheit. Dei skal skifte gardiner, køyre inn planter og strø ut litt nips. Noko slikt har ikkje denne leilegheita vore utsett for.

Men så blir eg merksam på noko. Ei lita sak eg har oversett. Det er faktisk skrudd opp ei bokhylle på eine veggen. Og når eg seier ei bokhylle, så meiner eg ei bokhylle. Ho er 70-80 cm brei og inneheld 12-15 pocketbøker av eldre dato. Bøkene gir eg blaffen i, men det står også eit fotografi på hylla. Eit bryllaupsbilde med ei heilt enkel ramme.

Eg ser straks at brudgommen er same typen som sit på kjøkkenet, berre vesentleg yngre og klart meir oppvakt i trynet enn han er i dag. Og så forelska som han ser ut! Det er ikkje det spor rart når eg ser på brura. For eit helvetes stykke kvinnfolk! Eg blir heilt tørr i munnen. Lekker som faen står ho der med skuldrene berre. Det er så vidt brurekjolen greier å halde dei svulmande brysta på plass inne i det flortynne stoffet. Og så det blikket på henne! Det er eit slikt blikk som kan få kva mann som helst til å gjera akkurat det ho vil. Enkelte kvinner har eit sånt blikk.

Var det slik det hadde skjedd? Ho hadde tatt han for pengane og deretter pella av han det aller meste? Slik at han til slutt var ribba for både pengar og sjølvkjensle og måtte drive med ei eller anna form for lyssky salsverksemd for å få det til å gå rundt?

Eg tar ned fotografiet og ser nærare på det. Det er eit flott bilde, men eg ser ikkje noko fotografmerke. Litt pussig. Men kanskje det er teke privat? Det er godt mogleg, sjølv om det ser heilt proft ut.

Eg er i ferd med å setje bryllaupsbildet tilbake

i bokhylla da eg blir merksam på ein opning på baksida, lett skjult av ein klaff. Det er ikkje vanskeleg å få ut innhaldet frå gøymestaden: Fem fotografi av tilsvarande kvalitet som bryllaupsbildet, men i mindre format. Derimot dei same personane, både figuren på kjøkkenet og skjønnheita. Den store skilnaden er at dei er nakne. Ikkje ei fille på kroppen. Det har heller ikkje ei anna jente som er meir i utkanten av bilda, ho er oppteken med å kjæle med ein naken mann. Men fyren på kjøkkenet er i alle fall svært inspirert av dama. Det er fotografisk bevist.

Etter at eg har dytta nakenbilda inn under klaffen og sett heila greia opp på bokhylla att, er eg berre meir endå forvirra. For kven tek slike bilde på bryllaupsnatta? Og er samtidig med på orgie? Det skulle ikkje gjort meg noko å vera med på noko slikt, men som professor i sosiologi vil eg seie at det ikkje er heilt normalt. Rett og slett unormale aktivitetar når ein er nygift. Kan det vera nokon som har forska på dette, tru?

Eg stikk hovudet ut på kjøkkenet. Der har det ikkje skjedd mykje. Fyren må ha ei sterkt utvikla evne til å sitje urørleg.

Det er greitt, seier eg. Eg skal bera opp resten av sakene frå bilen, men på eitt vilkår, og det er at eg skal ha mat. Og da snakkar eg om middag. Skikkeleg middag! Kjøp middag eller lag sjølv, det er eitt feitt. Men eg tar til å bli svolten av all denne jævla sjauinga. Og verre blir det.

Da kjem det faktisk ein reaksjon hos han. Litt av spenninga glir ned av ansiktet hans. Skuldrene hans senkar seg to centimeter.

Det er fint, seier han. Eg skal lage middag.

Eg ber opp resten av eskene. Tar koffertane, teppa og den demonterte bokhylla. Forhastar meg ikkje, brukar den tida eg treng og vel så det. Men allereie på andre turen opp med ei eske, er han i gang med middagen. I dag skal eg i alle fall få eta meg mett.

Skal eg setje saman bokhylla? spør eg. Så slepp du.

Ja, vil du gjera det, så set eg pris på det. Og du kan kanskje plassere bokhylla i inste hjørnet i stova?

Eg gjer det. Med eit skrujarn og ein skiftnøkkel går det greitt å montere hylla. Trur at eg får ho stabil.

Middagen kjem på bordet. Steikte fiskekaker, kokte potetar, smelta smør og raspa gulrøter. Ikkje særleg originalt, men det ser ut til at å vera nok mat til tre personar. Minst.

Drikke? spør han. Vatn eller saft?

Eg kunne tenkt meg ein pils eller to etter all denne slavinga, men veit at eg ikkje har godt av det. Vatn, seier eg berre. Iskaldt vatn.

Om maten ikkje er original, er han god. Bra mange år sidan eg har smakt slike fiskekaker. For dette er fiskekaker som er stinne av fisk og smak. Og mett blir eg. Endeleg ein dag der eg blir ordentleg mett av skikkeleg mat.

Etter middagen må eg spørje. Eg er nøydd til det. Nøydd til å få vita det. Får eg ikkje det, vil eg berre rote meg inn i ein ny labyrint der det ikkje ein gong hjelper å vera professor i sosiologi for å finne vegen ut.

Eg såg bryllaupsbildet inne i stova, tek eg til. Litt av eit kvinnfolk, kona di. Staseleg dame.

Meir vågar eg ikkje seie. Vil først høyre kva han har å fortelje. Om han vil fortelje.

Han nikkar. Ventar, tenkjer seg om. Ja, staseleg er ordet, seier han stille. Flottaste kvinnfolket på denne sida av ekvator.

Ein svak glød i røysta hans.

Kva skjedde?

Det slår meg at no går eg for brått på. Eg har lett for å gjera det.

Eg meiner, tar eg til så raskt at eg snublar i orda. Du må jo ikkje fortelje. Men. For eg har jo ikkje krav på å få vita noko heller. Men altså. Ho er jo ikkje her. Hos deg. Ho har ikkje vore her på årevis.

Eg kunne ha bite av meg tunga. Sitje slik og stotre. Jubelidiot!

Men det ser ikkje ut til at orda mine gjer han noko. Han ser mest tankefull ut.

Det er greitt at du spør, seier han stille. Men det gjekk ikkje så bra med henne. Ho vart alvorleg skadd da ho fall ned ein fjellskrent. Det skjedde sommaren etter at vi gifta oss. Ryggen og nakken var full av brot og brestar. Ho greidde aldri meir å gå. Kunne berre så vidt å sitje når det var ein stol som gav god støtte.

Han snakkar roleg med ei røyst som blir stadig lågare. Så blir han stille. Pustar djupt.

Eg kjenner heller ikkje for å seie noko. Blir sett litt ut, faktisk ganske trist å høyre om ulykka som ramma den lekre kona hans. Men er det sant, det han fortel? For helvete, det er jo ikkje sikkert! No har eg gjort jobben eg skulle gjera, og han har spandert middag på meg. Da er vi skuls, og da vil han sikkert få meg med ut gjennom døra snarast råd. Han stoler nok ikkje på kva eg kan finne på etter det eg har sagt.

Men det var godt komme på av han, det skal han ha. Og han fortalde det så overtydande at eg trudde på han. Ja, det var berre i førstninga eg trudde på det, men eg brukte ikkje så lang tid på å gjennomskode bløffen hans.

Eg forstår at eg har undervurdert han, og det grovt. Han er ikkje den fjotten eg har trudd. Berre ein utspekulert faen har fått meg til å bera opp alt det jævla skrotet frå bilen. Spelt teit, det er det han har gjort. Og snurra meg kring veslefingeren. Dette bryllaupsbildet er det heilt sikkert også noko muffens med.

Eg stirar ned i tallerken min mens eg strevar med å spekulere ut ein replikk som skal setje han på plass. Unngår å sjå på han, ventar til eg får plassert orda ytst på tungespissen før eg løftar blikket. Så skyt eg ut orda.

Litt av ei historie du kom med der, seier eg høgt og glisar breitt. Steike godt komme på! For faen, eg trudde nesten på deg, eg. Før eg forstod at du bløffa.

Orda mine er på veg bort frå munnen min og mot øyra hans når det går opp for meg kor gale det kan gå. Han sit litt samansokken, og eg ser korleis det rykkjer i ansiktet hans for kvart ord som treffer han, det eine ordet etter det andre tvingar fram ein serie med hjelpelause grimasar.

“Får eg ikkje det, vil eg berre rote meg inn i ein ny labyrint der det ikkje ein gong hjelper å vera professor i sosiologi for å finne vegen ut.”

Deretter sig han heilt saman med hovudet på bordplata. Hendene held han vernande framfor ansiktet.

Ikkje det, berre ikkje det, rekk eg å tenkje.

Men det skjer.

Sjølvsagt skjer det. Han tek til gråte. Først nokre snufs, så aukar det på.

Helvete! Altså, ein vaksen mann som berre skrur tårekranane vidopne så saltvatnet skvett. Eg maktar ikkje slike tåretypar.

Får lyst til å gå bort og fike til han, lappe skikkeleg til han. Be han oppføre seg som folk.

Men eg gjer ikkje det. Eg sit berre heilt roleg og ser på han. Ventar på at han skal ta seg saman.

Han gjer sjølvsagt ikkje det.

Etter kvart blir eg lei, reiser meg og går på badet. I ei skuff finn eg ein vaskeklut som eg held under kaldt, rennande vatn og vrir opp. Tilbake på kjøkkenet grip eg skuldra hans og drar han så kraftig opp at han blir sitjande oppreist og kopar.

Eg stappar den drypande vaskekluten inn mellom fingrane på han.

Her, seier eg. Vask deg!

Han gjer det. Vaskar ansiktet, halsen, nakken og hendene. Kluten er så våt at kaldvatnet renn nedover brystet, ryggen og armane. Skjorta klistrar seg til kroppen hans. Eg reknar med at det ikkje gjer nokon skade.

Mens han held på med dette, tappar eg opp eit glas iskaldt vatn og set på bordet framfor han.

Han løftar glaset varsamt. Drikk små slurkar.

Eg blir ståande og ser på at han kjem til hektene att. Ventar på at eg kan gå. Slik det har utvikla seg, har eg ei kjensle av at eg ikkje berre kan stikke heller.

Takk, seier han og reiser seg. Eg bør nok skifte skjorte, legg han til.

Eg synest han har eit lite smil i munnvika. Men eg har tatt feil før.

Set deg ned, seier han når han kjem inn på kjøkkenet att i tørre klede.

Det er noko i røysta hans, eitt eller anna som ikkje var der tidlegare. Motvillig sig eg ned på stolen att.

Eg snakka før eg tenkte, mumlar eg. Gjer visst det i blant.

Det er så langt eg greier å gå. Faktisk mange år sidan eg sagt slike ord til nokon.

Vi er ferdige med det, seier han berre. Men når vi har rota det til såpass mykje, bør eg nok fortelje deg resten av kva som skjedde med kona mi.

Eg nikkar svakt. Bestemmer meg for å halde kjeften heilt lukka. Det skal faen ikkje komma ein einaste ulyd over leppene mine.

Han fortel. Det tar si tid, for han går grundig til verks.

Det var ikkje berre det at kona vart reint fysisk ufør. Ho mista taleevna slik at det var vanskeleg å kommunisere med henne. Men lesa greidde ho, og ho las mengdevis av bøker.

Mest plaga var ho av å måtte sitje uverksam på ein sjukeheim blant gamlingar, ho som var ei ung kvinne som likte å arbeide. Ho var fotograf, til og med svært dyktig, sa mannen. Det var ho som hadde teke bryllaupsbildet som stod inne i stova. Med eit sjenert smil la han til at ho hadde eksperimentert mykje med å manipulere bilde slik at resultatet såg nesten heilt ekte ut. Berre eit godt trena auge kunne sjå at noko ikkje stemte.

Dessverre forfall ho, først fysisk, deretter mista ho livslysta. Når ho ikkje kunne farte rundt og fotografere, hadde ho ikkje meir å leva for.

Når han kjem så langt i den omstendelege forteljinga si, teier mannen og ser berre framfor seg. Slik sit han fleire minutt.

Eg held kjeft, det gjer eg, men eg ser spørjande på han.

Du lurer på kva som skjedde meir? spør han omsider.

Eg nikkar taus.

Ho døydde tysdag i førre veka. Ho var lei av livet. Lei av alt. Det skjedde fredeleg. Gravferda var i går. I dag tømte eg rommet på sjukeheimen. Fekk god hjelp av vaktmeisteren. Og du bar alt saman opp i leilegheita. Eskene inneheld bøkene hennar. Og så er det bokhylla. Det er alt eg har att av henne. Bøkene og bokhylla. Og nokre fotografi. Dei beste ho tok.

Vi sit tause. Eg tenkjer på dette tøvet med å tenkje på streiting eller teiting. Han har hatt sitt å stri med. Og så dette tullsnakket mitt om professor i sosiologi. Er det nokon stad det går an å melde seg for å få amputert tunga?

Og kva med deg no? spør eg varsamt. Har sitte lenge og tenkt på akkurat det spørsmålet.

Han trekkjer på skuldrene.

Eg fekk ein kraftig knekk etter ulykka. Alt låste seg for meg. Greidde ikkje å arbeide lenger. Så var det dette med hjartet. No har eg snart vore uføretrygda i seksten år.

Han tar ein pause. Ser opp i taket.

Eg besøkte henne kvar dag i alle desse åra. No har eg ingen ting å gjera lenger. Veit ikkje om eg greier å arbeide att. Eller om eg kan det. Trur det i grunnen ikkje. Og kven vil tilsetje ein slik som meg?

Eg nikkar. Akkurat det siste kjenner eg til. Temmeleg godt, til og med.

Du må seie frå dersom det er noko eg kan hjelpe deg med, seier eg. Stable bøker eller noko. Eller berre prate. Du veit jo kvar du finn meg.

Eg skal tenkje på det, svarar han. Kanskje finn eg noko du kan gjera. I alle fall kan du eta middag her i blant. Da har eg det å sjå fram til. Og eg trur at du har godt av å få litt real mat.

Vi seier ikkje så mykje meir. For det meste sit vi berre. Å sitje er også ein aktivitet som eg kan mykje om.

Det blir kveld før eg kjem meg av garde. Men når eg står klar, synest eg at eg må seie noko. Eg kan ikkje berre seie Ha det! og gå.

Forresten, tar eg til når eg står i døra. Det eg sa om dreping må du ikkje bry deg om. Eg bruker ikkje å drepe folk. Har faktisk aldri gjort det. Det er berre denne forbanna kjeften. Han er ikkje alltid like grei.

Da kan eg gå.

KJÆRLIGHETSSKJELV

UTVALGTE DIKT

Av Bjarne Benjaminsen

LIVSBEGJÆR

”Navn
betyr ingenting,”
sier trollmannen
hvis navn jeg har glemt

”Sjel
er blott en benevning,”
sier munken
hvis øyne jeg ser

”Du
og jeg er ett,”
sier kvinnen
hvis lepper skjelver i eksistens

Om Døden engang kommer
har Livet i alle tilfelle
hatt forrang

Min gudekropp takker alle dem
som har gjort det mulig for meg
å bryte ut i sang

OMSTREIFERNES ISLAM

Kvinne, du!
er den vakreste
Jeg stryker omkring etter veiene
og drømmer usammenhengende om deg

Bare en tåpe binder Gud til et navn,
som å male himmelen i én farge

Er det tåper som styrer verden?
Så si meg: Hvordan styre over noe man ikke har oversikt over?

Jeg ligger på rygg i gresset
blant mine skabbete venner
greske villhunder og
persiske diktere
Ansiktet ditt
skinner
i mange farger

FILLE-ADEL

Lys
(lett rosa mellom skyene)
Skjenk i mer
(rødgul ”whisky” fra flaska)
Stram til
(rumpeballene mot magen min)
Hill
(den forkvaklede erobrer)

Jeg spanderer
Pelskåpe
på deg i morgen!

Og du skal aldri
trenge vite
at der går mine siste spenn

Penger
(er under min verdighet)

GATENES GLANS

Hun bugner over
flommer gjennom gatene
danser mellom trærne.
Øynene er stikk av tro.
Svarte armer i regnet.
Hun gir varme
fordriver angstens krypdyr
blusser opp
lokker deg til seg
vil leke
ler.
Hun er kroppens visdom
snerrer som et rovdyr
vekker deg til live
kaster gatene om kull
danser som en elv.
Elvegudinnen
vil vekke din urgamle tapperhet
fordrive angstens krypdyr.
Hun
lar regnet slukke helvetesilden
kjøler ned.
Svart rumpe i regnet.
Gatenes glans bugner over.
Øynene er stikk av tro.

VILLROSE

Dette, å stå imot, hvilken mening gir dét?
Morgenen demrer
liksom ditt åndedrett farger løvverket
Brystene hever og senker seg

På et hemmelig sted i byen vokser en villrose

TRIKS

Hvor går dagene hen?
som støvkorn i vinden
som nanopartikler uten tilknytning
som en kvinnes lette, men akk så ustadige
berøring

Varsleren står ute ved sykkelrammene
Når jeg griper etter sykkelen og setter av gårde
sitter han på bagasjebrettet og gliser

Jeg kjenner den irrgrønne pusten hans harke meg i nakken

Da kommer en plutselig innskytelse meg til redning
Jeg snur meg brått, hilser
”Hei sveis!”
Slår ut med armene
i gledesrus

som støvkorn i vinden
som frie, ville nanopartikler
som velsignelsen av en kvinnes
plutselige berøring

Spørsmål:
Hvor kommer dagene fra,
egentlig?

DU SER MEG SOM APOLLO OG POLERER MUSKLENE MINE

Vakker? Jeg?
Det er jeg gjerne om du vil.
Men skjønnhetens Gud er så langt fra mild.
Nei, grusom som solens begjærlige tunger.

Du kysser meg?
Uten solens egenrådighet
ville ingenting trofast og smilende
noensinne være til.

Kvinne, jeg digger din elskovshunger!
Du ser meg som Apollo og polerer
musklene mine

THE ADVENTURES OF SASA

PART II

THEMOENC

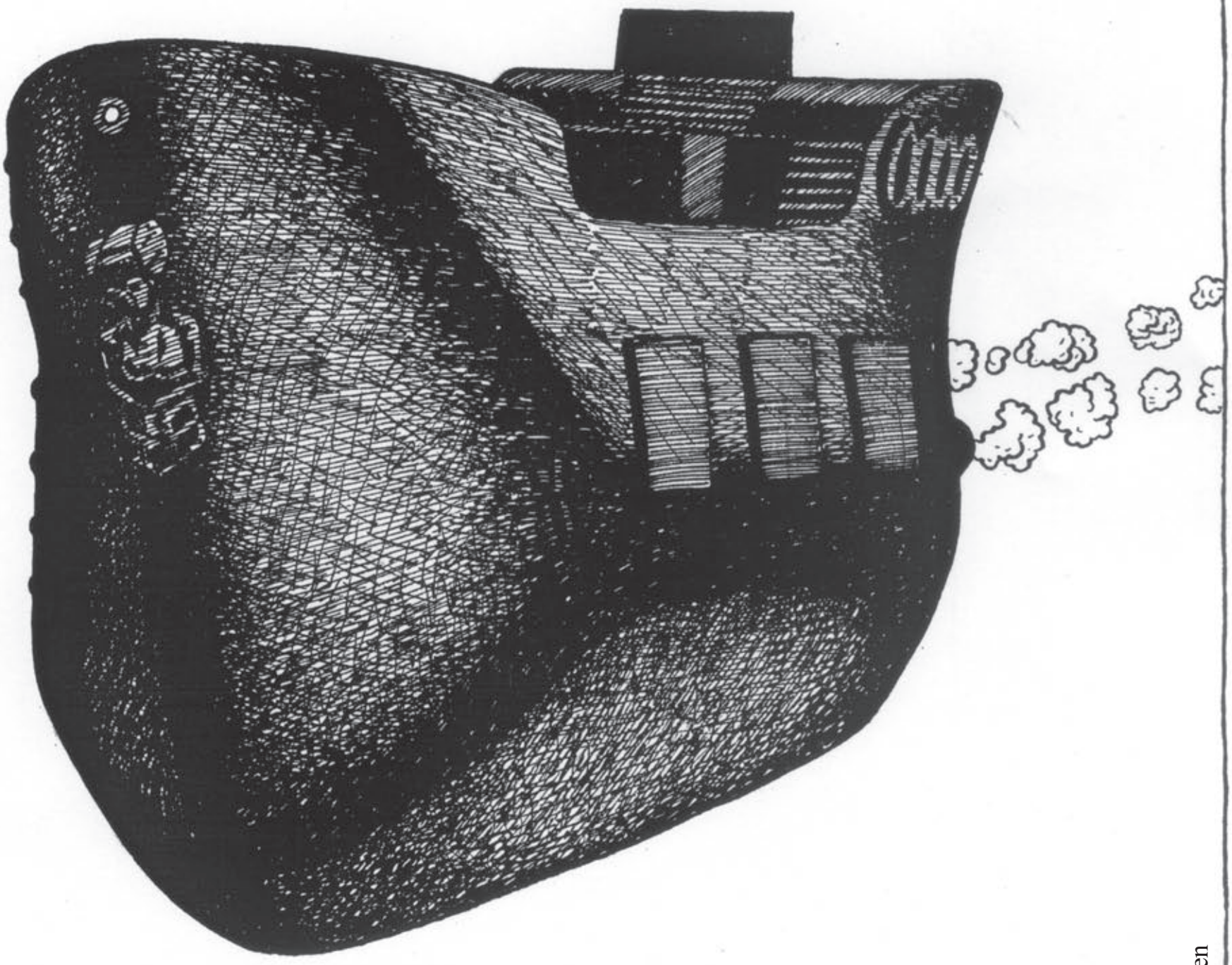

DET INTERDIMENSJONALE FARTØYET „SASA„ PUTRER BEDAGELIG OVER EN MERKELIG MYLDRENDE SLETTE.

Av Terje Moen

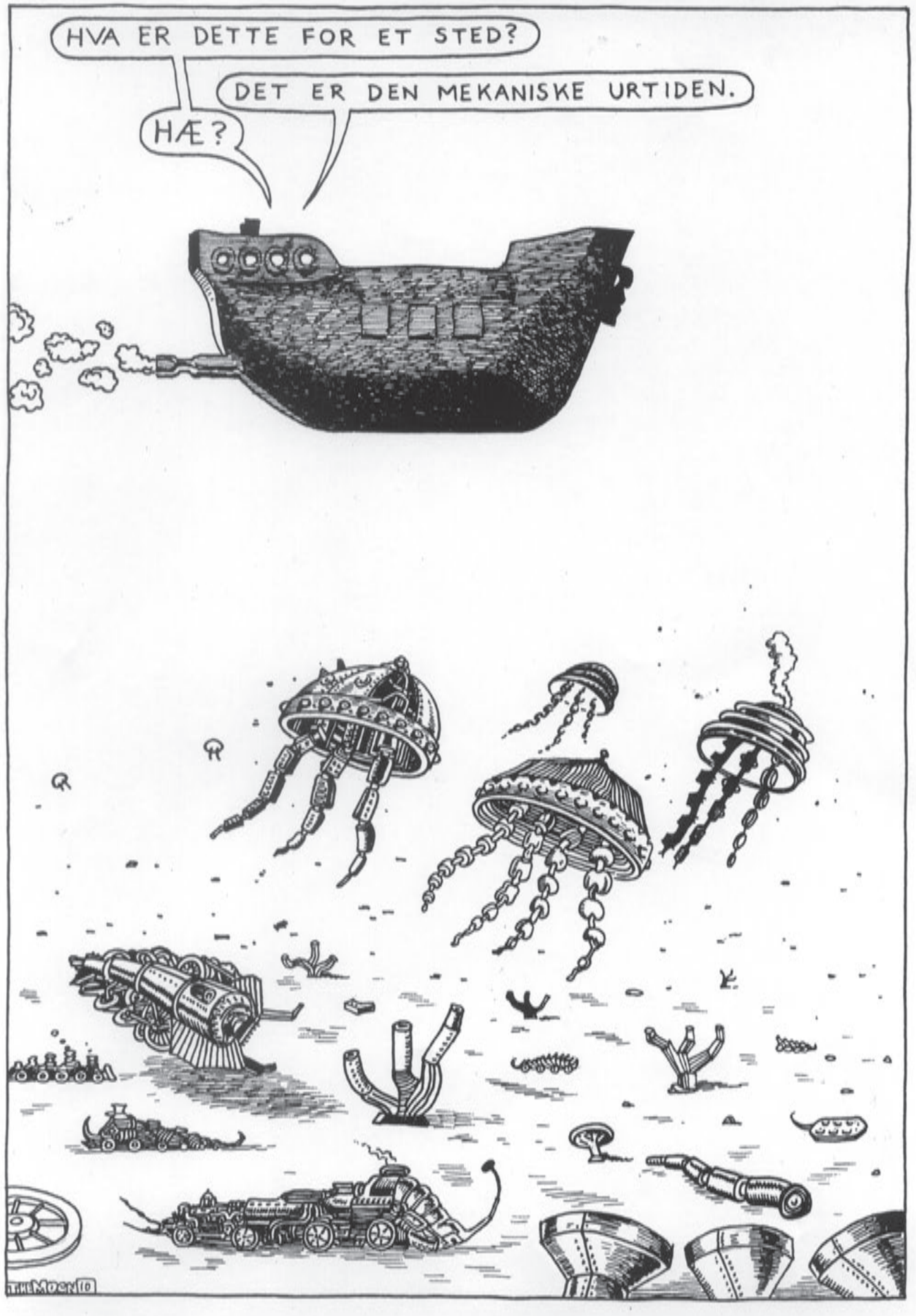

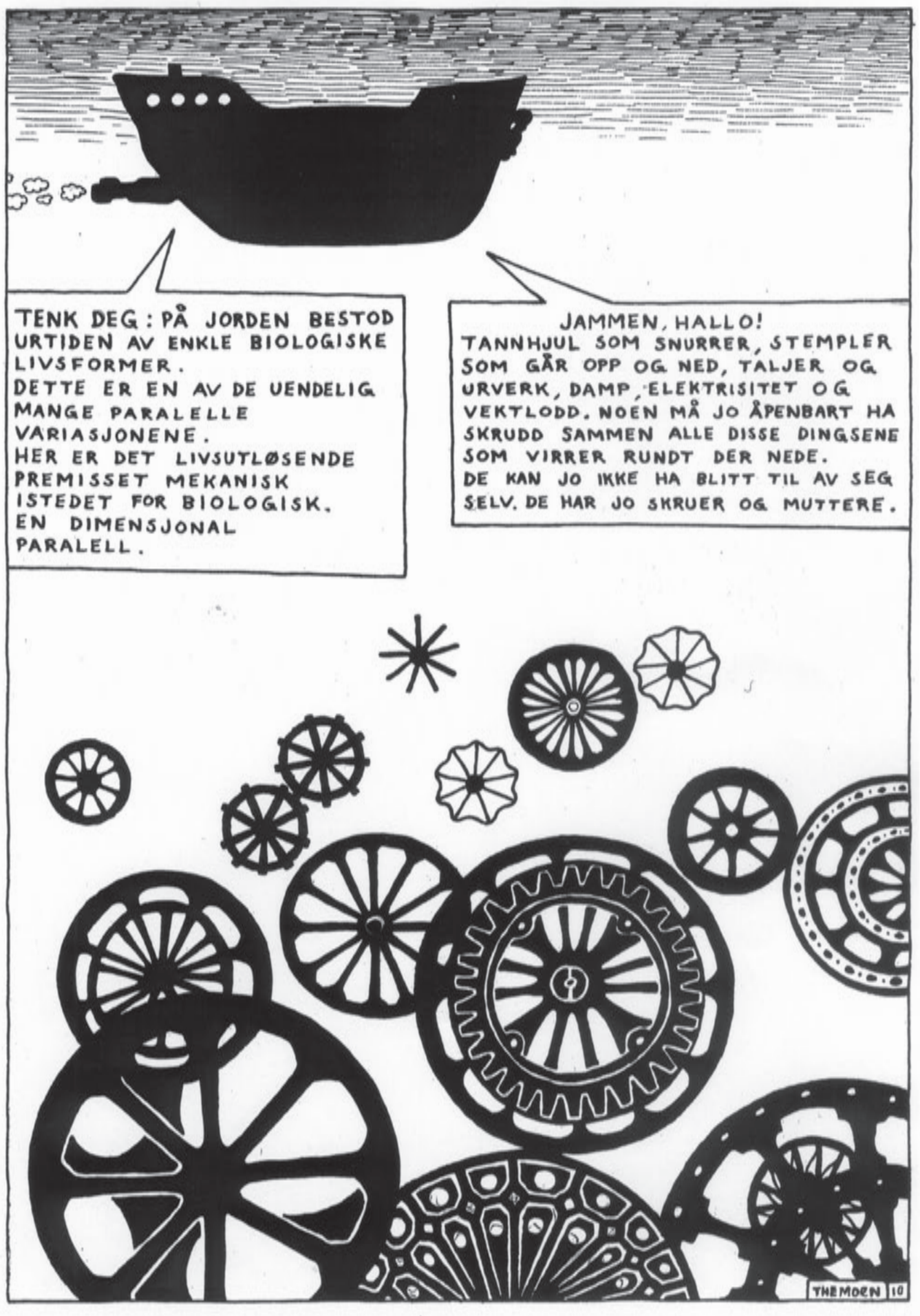

GATEAVISAS asyl

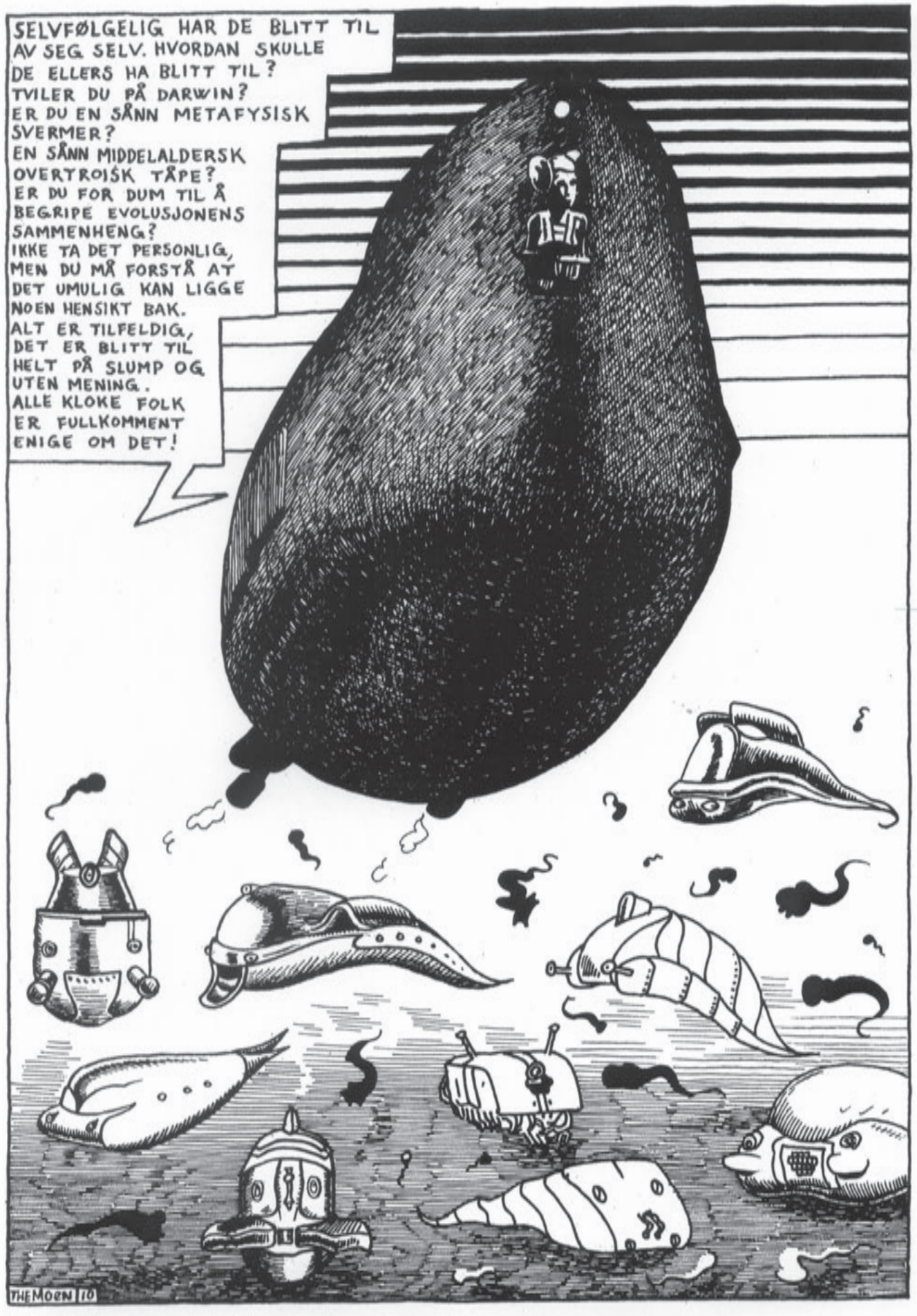
SELVFØLGELIG HAR DE BLITT TIL AV SEG SELV. HVORDAN SKULLE DE ELLERS HA BLITT TIL? TVILER DU PÅ DARWIN? ER DU EN SÅNN METAFYSISK SVERMER? EN SÅNN MIDDELALDERSK OVERTROISK TÅPE? ER DU FOR DUM TIL Å BEGRIPE EVOLUSJONENS SAMMENHENG? IKKE TA DET PERSONLIG, MEN DU MÅ FORSTÅ AT DET UMULIG KAN LIGGE NOEN HENSIKT BAK. ALT ER TILFELDIG, DET ER BLITT TIL HELT PÅ SLUMP OG UTEN MENING. ALLE KLOKE FOLK ER FULLKOMMENT ENIGE OM DET!
THE MORN 10

JAMMEN...
NÅ SNAKKER VI IKKE MER OM DET!
THE MORN 10

DA JEG ENDELIG BLE TATT PA FERSKEN

av Pål Flakk

Det er umulig å vite når man slumper over en dominant kvinne som man ville hatt kjemi med. Hvor mange har man for eksempel passert i byrommet i løpet av livet? Kanskje man nærmest på daglig basis, idet man stryker forbi en tilknappet kvinneskikkelse med travelt blikk uten å henvende seg, eller en av disse som man gjenkjenner etter å ha passert dem flere ganger, forlater en som ville passet som hånd i hanske med ens egne lengsler? Eller enda verre, at man én gang, ved et slikt tilfeldig sammentreff, strøk forbi den best egnede til å dele livet sitt med nettopp deg, hun som dominant, du som underdanig?

Like vrient er det å vite hvor mange man har hatt som medelever og jobbkolleger opp gjennom, eller menget seg med på sammenkomster hos felles bekjente. Det eneste ved tanken på hvor mange sjanser en har forspilt som ikke får en til å skyte seg, men snarere forbli relativt uanfektet av det sønderrevne selvbildet som følger av innsikten, er at samfunnet fortsetter å være en forstyrret maurtuve av innbyggernes fikse ideer og stormannsgale innfall, der den enkelte heller burde ha gjort sitt for å koordinere det felles ressursgrunnlaget på en allment berikende måte. I dette foranderlige krysspunktet av personlige interesser og felles problemstillinger som vi omtaler som *samfunnet*, vil damene alltid stå parate til å tre ut av sin samfunnsbærende rolle, som studenter eller arbeidstakere eller hva søren de nå holder på med, og kaste seg inn i dine begjærlige henvendelser med liv og lyst, bare man får smurt dem godt nok.

Det er med andre ord ingen grunn til å gi opp håpet, tenkte jeg derfor mens jeg stod i søndagskøen på Bunnpris og studerte den unge damen foran meg. *Det vil alltid være plenty med fisk i sjøen!*

Den unge damen, som så mot sidemannen på en måte som gjorde at jeg kunne betrakte henne i profil, hadde noe jordbærsøtt, men likevel snerpete ved fjeset sitt. Man fikk imidlertid ikke følelsen av at hun var irritert, ettersom hun var helt avslappet i ansiktsmuskulaturen og hadde en kjølig sindighet i blikket. For første gang hadde jeg dette myndige ansiktet til kvinnen jeg avstandsbeundret mer enn noen, og hadde avstandsbeundret i flere måneder, på nært hold, men fremfor å dvele ved fleisen, lot jeg øynene gli mellom de slanke skuldrene hennes og nedover den varmende hettegenseren, der man ante en timeglassformet midje på innsiden.

“Scenariet hadde gjort meg så smertelig opphisset at det ikke var noen vei tilbake.”

Hun hadde stilt seg med hendene til livet.

Fra rumpeballene gikk jeg videre nedover de mørkeblå olabuksebeina. Disse la seg i to rynkete kladder om basketskoene fra Converse, produsert i merkevarens karakteristisk myke tøystoff, med hvite gummitupper ytterst. Fordi damen også hadde stilt den ene foten ertende på skrå, kunne jeg se rett inn i de geometriske rillemønstrene på gummisålen. Både buksebeina fra anklene og ned samt connisene var blitt gjennombløte av de strie strømmene som fulgte av høstregnet utenfor.

Mannen til venstre for henne, som jeg også, fordi han var sammen med henne, hadde bitt meg merke i fra før, lempet varer fra handlekurven over på kassadisken med uforstyrret mine. Da han var ferdig, brettet den unge damen frem lommeboken og betalte for dem med kort, samtidig som han begynte å putte innkjøpet i poser. På vei ut av butikken, sjekket de med flakkende blikk om den andre fulgte etter. Jeg merket meg at mannen bar begge posene, den ene full og den andre veldig lett.

Synet frembrakte et stikk i brystet. På tross av å ha passert tretti, hadde jeg nemlig ennå ikke kommet over den kneika det er å henvende seg til kvinner. Jeg hadde gjennomgått en indre utvikling som gjorde meg velegnet til å ta kontakt. For eksempel hadde jeg innsett at man måtte slappe av blant andre mennesker fremfor å behandle dem med ærefryktig høflighet, slik at det ble mulig for dem å slappe av i ditt selskap fremfor å føle at de måtte gi deg bekreftelser. Det var imidlertid et langt steg fra denne erkjennelsen til å faktisk si noe de gangene man passerte spennende kvinnemennesker på gaten – eller på byens utesteder. Følgelig hadde jeg heller ikke klart å fiske noen dominante fra dette offentlige rommet som gater og utesteder er en del av.

Hvorfor finnes det ikke dominaer som gjennomskuer sånne som meg og tar seg til rette? grunnet jeg lengtende, før jeg humret godt og lenge over spørsmålets urimelighet. Det var blitt kveld, og jeg hadde forflyttet meg til baren *Evergreen* i Pilestredet, der jeg var i ferd med å tømme min fjerde Jack Daniel’s. Utenfor vinduet sprutet dusjkrana fortsatt for fullt, og ga de fargesterke trafikklysene slørete komethaler. Bilene brøytet seg gjennom tunge elveleier, som om de ble styrt av gondoliere. Selv satt jeg altså på barkrakken inne i kneipas tørre varme, like fåmælt som når jeg var edru, men i sleivete, selvtilfredse tanker fremfor den vante selvaktelsen. Jeg var for så vidt like nyansert som ellers. Forskjellen var at jeg stilte meg veldig selvrettferdige spørsmål, hvis svar ville ha sagt seg selv uten alkohol i blodet, for deretter å le av dem fra et smakfullt oversyn. *Hvorfor kan ikke sadistiske damer bruke meg som gratis avlastningskanal, når tradisjonelle kvinner betaler i dyre dommer for dildoer? Hvorfor synes i det hele tatt folk at det er nødvendig å snakke sammen før de blir intime?*

“Jeg huket meg ned bak tunge, barnålskledde greiner - og spionerte på paret.”

Diagonalt overfor meg, ved den motstående barplaten, satt en annen kvinne enn hun jeg hadde betraktet i butikken, som tross alt var et kjent skue fra storbyrommet. Denne dama her, et foreløpig nytt syn, var blond og langhåret. Til tross for antydninger til dobbelthake, virket hun smidig og elegant. Jeg lente meg utover, slik at kroppen hennes kom til syne rundt kanten av bardisken. Et lite belte av fett rundt magen, men ellers yndige former, med store bryster innenfor den hvite toppen. Nice. Da jeg satte meg inn igjen, så jeg at hun stirret meg rett i øynene – og hadde fått med seg hvordan jeg hadde glant. Jeg brøt blikkontakten og lot øynene seile uanfektet utover i lokalet, der jeg registrerte gjennom vinduet at det var blitt opphold. Vannet sildret fra taksprossene, som om de tømte seg, mens det flommet nedover den tjæresvarte asfalten, under de bleke gatelyktene. Jeg grep jakken min og forlot utestedet. Idet jeg passerte kvinnen ved barplaten, hørte jeg at hun kniste inneforstått, som om hun visste hva jeg skulle.

Foruten å sitte på lokale barer og drikke meg dritings, hadde jeg nemlig én kveldsrutine til, og det var å rusle opp forbi Carl Berner t-banestasjon, inn til høyre i krysset Grenseveien-Økernveien, så til høyre på ny, opp til utsikten ved Hasle menighet, der man står på en gresslette med utsikt nedover byen, og så tilbake til leiligheten min. Når jeg befant meg på toppen av gressletten, pleide jeg å slå meg ned på en benk. Fra benken skrånte gressletten ned mot en idyllisk gate, som bestod av treetasjers boligblokker med skråtak. Det bevrende byrommet lå som en speilvendt stjernehimmel bakenfor og kravlet oppover åskammene. Fremfor å dvele ved panoramaet, pleide jeg å stirre inn i én spesifikk leilighet på innsiden av den nærmeste blokken, i midterste etasje. Der bodde nemlig paret som jeg hadde støtt på i butikken tidligere den dagen. Én gang for mange måneder siden, mens jeg ruslet forbi menighetshuset etter mørkets frembrudd, hadde jeg ved en tilfeldighet observert sadomasochistisk aktivitet innenfor stuevinduet til turtelduene. Dette hadde fått meg til å benke meg med kikkert, et redskap som jeg alltid gikk med, oppe på gressletten hver eneste kveld i etterkant. Den store drømmen, eller *mest hemmelige fantasien min*, var å bli tatt på fersken av en streng og irettesettende dame mens jeg satt slik og snoket, for eksempel en som hadde sett meg fra det røde boligkomplekset rett bortenfor der jeg satt, men foreløpig hadde jeg måttet ta til takke med å spionere på paret.

Fra der jeg nå stod, hvilket vil si utsiden av baren hvor jeg hadde sittet, gløttet jeg oppover. Skydekket hadde revnet til skiver i lilla gjenskinn fra byrommet, slik at stjernene glinset som sprøytespisser over den svarte kuppelen. Været var med andre ord *helt perfekt* for denne spaserturen; det var lite som tydet på at det ville begynne å regne igjen. Erindringen av å ha stått på kloss hold av de to som jeg skulle spionere på for bare noen timer siden, fikk en kjølig hånd til å gripe om hjertet mitt, som om noe spesielt var i gjære. Jeg la avgårde.

Da jeg kom opp til utsikten ved menighetshuset, hvisket det lunt fra de duvende furulabbene foran tomtegjerdet til kirken. Barnålene slapp fra seg en syrlig, klargjørende duft. Jeg smilte av kjær gjenkjennelse til trærne, og vendte ansiktet mot benken, samt gressletten fremfor denne som skrånte nedover, og som endte i en treetasjers boligblokk med skråtak. Satte meg på plankerillene, som var våte, og fokuserte blikket om det aktuelle leilighetsvinduet. Taklampene gjorde stuen innenfor gullforgylt. I naboleiligheten, som hvilte i sidesynet mitt, gikk en slank mann frem og tilbake mens han ordvekslet med samboeren sin, som så på TV. I leiligheten ovenfor stod en lubben kvinne ved kjøkkenbenken og rørte i en gryte.

Etter noen minutter dukket den unge damen jeg var interessert i opp. Hun slengte seg i stuesofaen med hettegenser, grå joggebukse og, så langt jeg kunne bedømme, grå sokker. Ahh. Til tross for lav kroppsvekst, virket hun alltid like slangete og grasiøs. Etter enda noen minutter, trådte også kjæresten med det nøytrale pokerfjeset inn. Showet var i gang!

Jeg fant frem kikkerten og løftet apparatet til øynene, slik at de lodne og pølsete sokkesålene hennes sprikte mot fleisen min. Den uttrykksløse typen satte seg foran dem, med ryggen til meg, midt i kikkertens svarte åttetallsramme. Deretter bøyde han hodet og begynte å lee på armene. Hva var det egentlig han drev med? Tanken på at han kanskje ga henne fotmassasje, fikk buksesmekken til å skyte ut. Penisen var fylt med blod så fort jeg hadde loddet muligheten.

Da han subbet tilside etter noen minutter, på knærne, og stilte seg i profil, iste det i magen og brystet. Fyren hadde begge sokkene hennes i kjeften! Nå gned hun de små føttene nakent om hverandre, midt i kikkertsiktet mitt. De virket bløte som svamplegemer, og gikk i smidige bølger fra stortåknokkelen og ned til bunnen av sålene. Damen satte seg opp i sofaen, med puselankene fortsatt hvilende mot meg, og fisket frem et skjerf fra bak sofaryggen. Dette brukte hun til å kneble typen på strammeste vis, med sokkene som en ball inne i kjeften hans. Hun grep ham i håret, med det samme sindige blikket og jordbærsøte, men snerpete ansiktet som jeg husket fra tidligere på dagen, og hadde sett så uendelig mange ganger herfra, på avstand, og presset ham ned under kanten av vinduet, hvor jeg ikke kunne observere ham lenger. Armen hennes fortsatte nedover, som om fyren ble kjørt helt til gulvs. Etter å ha hevet overkroppen igjen, bykset det snertne livet hennes frem til kanten av sofaen, før beina gjøv ned i det jeg antok at var typen. Vinduskarmen blokkerte innsynet mitt fra knærne hennes og ned, slik at jeg bare fikk med hvordan hun heiste den ålende rumpa fra sofaputen ved hjelp av hendene og malte møysommelig med lårene. Det var nærliggende å anta at hun mørnet trynet hans.

Etter kort tid holdt hun opp, og forsvant ut i gangen.

Da jeg fikk øye på henne igjen, hadde hun på seg skjerf og ytterjakke. Bakhodet på herremannen spratt opp foran vinduet, før han fulgte etter henne og taklyset ble slukket. Jeg slapp kikkerten fattet til fanget, og stirret opp mot de blinkende åskammene bakenfor blokken, samt stjernene ovenfor. Hvis de var på vei ut, kunne jeg kanskje vente ved kanten av komplekset til høyre for meg, registrere når de dukket opp på veien nedenfor og så følge diskret etter? Det verket i den biologiske anføreren, som stod som en ladd geværmunning mot buksebeinet. Dette kom til å bli en intens kveld. Nærkontakten tidligere på dagen hadde allerede løftet forfølgelsen min opp på et nytt og fortettet stadium, og nå tok denne enda mer av!

De to kom tilsyne under lyktestolpene etter bare noen minutter, hånd i hånd i hver sin ytterjakke. Jeg fulgte dem fra noen titalls meter ned til t-banestasjonen, hvor vi plasserte oss i samme vogn på linje fem og fór ned til Tøyen stasjon. Der skiftet vi til linje tre mot Mortensrud, hvilket vil si østgående retning. Ettersom paret plasserte seg bakerst i den ene kupeen, satte jeg meg i vognen som fulgte. På den måten kunne jeg betrakte bakhodene deres gjennom de vinglete vinduene imellom oss. Både han og hun lente seg nå og da mot den andres øre og hvisket noe bløtt og for meg lydløst. Det eneste jeg hørte, var skranglingen fra skinnene.

På Ulsrud stasjon reiste de seg og gikk av. Jeg ventet til skyvedørene skulle lukkes, før jeg spratt opp og ut på perrongen. De to forsvant om toppen av betongtrappen opp til fortauet. Jeg slakket bevisst på farten, og fulgte dem opp de butte trinnene. Den svarte asfalten foran meg glinset som slangeskinn under gatelyktene. Rundt meg hvilte tettpakkede boligfelter så langt øyet kunne se, sammen med raslende slyngplanter og brusende hagehekker.

Da paret kom til E6-en langsmed Bogerud, Bøler, Ulsrud og videre til Hellerud og Tveita, krysset de denne og fortsatte opp den vekselvis skog- og villakledde innkjørselen som går i halvsirkel mot Østmarka ved Nøklevann. Med mindre de kom til å smette inn på en av de små avstikkerne underveis, betydde det at jeg kunne ta snarveien, en smal sti opp gjennom skogkrattet, til parkeringsplassen ved markainngangen, tilbakelegge denne og vente på dem inne blant de mørklagte trærne. På den måten risikerte jeg ikke lenger å synes, noe jeg stod i fare for så lenge jeg fulgte etter dem.

Jeg bykset derfor til topps, gjennom skogkrattet, passerte parkeringsplassen og kavet meg inn i bekmørket innenfor markagrensen, ved siden av hovedstien. Mens jeg satt der alene, på huk, og ventet, kikket jeg opp forbi de friskduftende, ruglete og hemmelighetsfullt tiskende furutårnene.

"Ikke bare var jeg blitt gjennomskuet, å, nei..!"

Stjernene gliste skarpt og stikkende ned mot meg. Fra dem senket jeg blikket mot den mollstemte flaten på Nøklevann, som lå bak stammene på den andre siden av skogstien. Brystet verket på en grålig måte. Det var noe særdeles ynkelig ved situasjonen jeg befant meg i. Mitt eneste mål var å få rede på hva paret skulle, for så å holde det for meg selv. Samtidig satt jeg her og fikk natursyklusenes tidløse ro servert på sølvfat, uten å ha noen å dele det med.

Etter en stund hørte jeg det ubekymrede småpratet til en mann og en kvinne, og tittet oppover stien. Det var dem. Paret kom traskende ned forbi meg, fortsatt hånd i hånd, og forsvant ut på en skogkledd odde mot Nøklevann. Jeg reiste meg halvveis opp, og løftet halsen etter dem. Mellom den nærmeste oddesiden og stien nedenfor der jeg satt, gikk en fuktig myr. Det var imidlertid nok tørre partier til at jeg kunne skreve opp til trærne på den andre siden for å spionere.

Som sagt, så gjort. Skoene mine knakk enkelte kvister og surklet i gjørme et par ganger underveis, men den svake vinden druknet levenet. På samme tid begynte det å lyde i sviende klask etterfulgt av svake stønn oppe fra odden. Jeg kom meg opp fjellskrenten, huket meg ned

Illustrasjon: Lillit Keogh

bak tunge, barnålskledde muskler – og kikket mot paret.

Mannen lå på bakken i bar overkropp og med nakne føtter, bundet mellom tre trær. Hendene var knyttet til én furu hver, mens føttene sprellet om den samme bjørken, og var trukket opp i høyde med livet hennes. Hun hadde røsket til seg en av de mange tøyelige stammene til en busk, og benyttet denne som pisk. Stammen svinset gjennom luften som en klebrig hale og smelte så det sprakte i fotsålene hans, fulgt av dype, men skjelvende utåndinger fra typens munn. Etterhvert stilte hun seg ved siden hans, slik at hun fikk overblikk over den utstrakte kroppen. Bak henne hvilte Nøklevann som en gold måneflate, mens høydedragene nynnet og skummet mot stjernedrysset over hodene våre, der skyene var forblåste støvballer. Damen løftet skogveksten med uanstrengt ansikt, og ble stående og smekke løs på brystet og magen hans. Jeg lirket jakken lydløst av meg, trakk opp genserermene for at de ikke skulle flappe mens jeg holdt på og løsnet deretter beltespennen og buksesmekken. Scenariet hadde gjort meg så smertelig opphisset at det ikke var noen vei tilbake.

Da hørte jeg imidlertid at det raslet i buskaset bak der jeg satt. Jeg snudde meg – og oppdaget i sjokk og vantro at jeg stod nese til mule med en kjempestor elgku!

Elgkua bykset til værs med trillende øyne og et hylende raut, før den satte rumpa til fjeset mitt og skjøt bakbeina opp i brystkassen min. Jeg lettet fra bakken og knaste i nærmeste stamme, for deretter å lande på ryggen. Det sved til det uutholdelig hjerteskjærende i ribbbenene, og gikk elektriske støt gjennom skallen. Da jeg forsøkte å summe meg, registrerte jeg at knærne hvilte midt mellom to feite trerøtter, med kneskålene opp. Elgkua satte i et nytt byks, tok en rask piruett og kjørte hovene rett i dem. Med et høylytt knekk, var beina mine forvandlet til hver sin V. Jeg vrælte alt jeg kunne. Kua fortsatte å snurre i en krigshissende indianerdans, mens den ladet opp til neste angrep. Samtidig hørte jeg stemmen til kvinnen jeg hadde fulgt etter komme stadig nærmere: "*Hei! Tu! Tu!*" Pisken hennes flerret mot elgkua, som likevel kastet seg enda en gang mot meg og traff som en damppresse midt i kjeven og den ene armen. Dette er det siste jeg husker.

Da jeg kom til meg selv, lå jeg i en hvit sykehusseng inne i et like hvitt rom. Armene og beina var gipset og bandasjert. De hang i stropper fra to kjølige metallstenger som var blitt trillet inn. Mellom beina stakk det fra det jeg antok at var en bleie, som gudskjelov var tørr. Det var også festet enkelte hvite ledninger til brystet mitt samt nåler til den ene armen, uten at jeg var klinisk bevandret nok til å vite hva de gjorde der, eller hvordan

de samvirket med de glansfulle apparatene til høyre for sengen. Jeg forsøkte å heve stemmen, men avbrøt meg selv da jeg hørte hvor slurpete og tilbakestående den lød. Bandasje rundt knollen også, ja, antagelig etter sparket mot kjeven. Det var heller ikke mulig å *løfte* hodet, men jeg så heldigvis utover i rommet fra der jeg lå. Utenfor vinduet var det mørkt, en klokke på veggen viste 23:45.

Etter en ti minutters tid, kom sykepleieren. Hun hadde antydninger til dobbelthake, samt en ubetydelig bul på magen, men var likevel smooth som en høyreist S, med langt, blondt hår.

"Hei," kvitret hun lystig. Jeg svarte med et nasalt støt.

"Skal vi se, det var Trond Kevin Garborg, født 1980, stemmer?"

Et kortfattet "Mm" fra min side.

"Du kom hit til Ullevål i går kveld, du, og har vært bevisstløs i nesten et døgn. Jeg vet ikke helt hvor jeg skal begynne hen, så mange brudd som du har i armene og beina, i tillegg til et veldig moderat kjevebrudd og tre knekte ribben. Men det er ikke noe som ikke kommer til å heles, da. Vil du at jeg skal oppsummere bruddene for deg?"

Jeg dro grøtete på det, hvorpå hun slanget seg opp foran ansiktet mitt og stirret meg rett i øynene. De glitret av fryd. Det der var jo hun jeg hadde glant på på Evergreen!

"Det jeg lurer på, Trond, er hva du gjorde inne i buskaset like ved kjæresteparet? Jeg tror ikke at *de* mistenkte noe etter å ha jagd bort elgen og ringt etter ambulanse, men jeg sjekket bostedsadressene deres etter å mottatt navnene i protokollen som kom sammen med deg, og det viser seg at damen holdt til i *Einarsvei 32*. Det er samme gate som meg. Jeg bor nemlig i det røde murbygget like ved gressletten der Hasle menighet ligger, og nesten hver kveld mellom 22 og midnatt, ser jeg en litt stusselig type som sitter på benken og snoker med kikkert inn gjennom vinduene i blokken nedenfor. Faktisk ser jeg ham så ofte at jeg etterhvert har fått mange gode nærbilder av ansiktet hans, med nattsynet på videokameraet mitt. Så det jeg lurer på, Trond, er om du fulgte etter dem derfra, for å kikke?"

Igjen dro jeg grøtete på det. Hun grep tak under lårgipsen, og presset den høyt til værs. Jeg hvinte av smerte.

"Jeg jobber nemlig som nattevakt her, og med mindre du vil at veldig mange skal få innsyn i bildene jeg har av deg, utover de nære venninnene som jeg allerede har vist dem til, så tror jeg at det som skjer mellom oss på disse nattevaktene, skal bli her mellom oss. Er du ikke enig i det?"

Jeg klynket samtykkende. Hun presset låret mitt enda høyere opp, det var tydelig at hun ikke trengte ytterligere bekreftelser. Med den ledige hånden grep hun om armen min på samme side av kroppen, og løftet denne også, slik at smerten ble uutholdelig. Jeg kjente at det begynte å krible gledesspredende i mellomgulvet. Kjønnsorganet bokset til værs som fra en seierspall. Ikke bare var jeg blitt gjennomskuet av en domina, å, nei: Den dominante hadde i tillegg sett meg i nåde!

Siden det sykehusbesøket, har jeg delt livet med en kvinne og venninnene hennes.

SOFIES VERDEN

- EN NOVELLE OM FILOSOFIENS SKJEBNE

av Geir Levi Nilsen

Sofie Bmundsen var 15 år og gikk hjemover etter skoletid. Hun og venninnen Jorunn pratet om ting som opptok dem. De hadde snakket om en venninne av seg, Anita. De hatet henne. Anita gikk hele tiden omkring og skrøt av erobringene sine – stort sett så gikk det ut på hvor mange gutter hun hadde ligget med. Sofie og Jorunn var enige om at Anita var en klyse og at alt skrytet hennes om sitt utsvevende sexliv nok bare var en bløff. I det siste hadde Anita til og med sagt at hun hadde et forhold til gymlæreren deres. Hvem var det hun trodde hun var? Både Sofie og Jorunn hadde hatt sex, men de var ikke så dumme at de gikk omkring og skrøt av det til hvem som helst. Man skulle ha sine hemmeligheter ...

De skilte lag ved en matvarebutikk. Sofie gikk resten av veien hjemover alene og grublet. Det var vår og årstiden frembragte mange filosoferende tanker i sinnet hennes. Våren var naturens egen gartner, tenkte hun. Livets kraft kom så nært innpå alt og alle: frø våknet til liv, spirte og slo ut i full blomst. Disse blomstene parret seg med hverandre ved hjelp av insekter og spredte sin fruktbarhet utover i naturen. En fascinerende tanke.

Illustrasjoner side 16: Ingrid Bomann-Larsen

Da Sofie kom hjem, kikket hun ned i postkassen. Den inneholdt kun ett brev, og det var adressert til henne. Sofie gjorde store øyne: Et brev? Til henne? Hvem kunne det være fra? Hun åpnet brevet som inneholdt et ark. På det arket sto det kun: *Hvem er du?* Sofie gikk inn i huset, en stor villa som foreldrene nettopp hadde kjøpt, og spurte seg selv: Hva var meningen med dette? Kunne brevet tolkes som en trussel? Åh, herregud.....det var som lynet slo ned i henne. Kunne brevet være fra Renate? Hadde hun fått greie på at Sofie hadde knullet typen hennes? Det hadde skjedd på en fest for noen uker siden, mens Renate hadde vært sammen med foreldrene sine på helgetur i New York. Hvem kunne det være som hadde sladret? Sinnet begynte å verke i henne ... Kunne det være Kristin, den jævla mega-bitchen? Kristin som hele tiden skrøt av at hun hadde et forhold til en TV-kjendis som bodde i Ullevål Hageby? Eller kunne det være ... Cecilie? Som hadde lagt ut nakenbilder av seg selv på Internett mens hun sugde typen sin? Hun måtte snakke med noen, men ikke med noen av venninnene sine. Akkurat nå visste hun ikke hvem hun kunne stole på.

Når hun trengte hjelp, brukte hun å dra på Smuget midt i Oslo sentrum. Hun kjente han som jobbet som dørvakt der, hun og han hadde hatt....ja, et møte...kunne man si....og siden hadde de vært ekstremt gode venner. Sofie nærmest kastet seg over mobiltelefonen og ringte Thomas. «Bare stikk innom, du Sofie» sa Thomas. «Vi har ikke åpnet ennå, men jeg åpner dørene for deg, min lille venn, vet du» sa han.

Sofie styrtet ut. I det hun gikk forbi postkassen, tenkte hun: Kanskje det lå noe mer i den grønne kassen som hun ikke hadde lagt merke til? Hun åpnet lokket og jo, der lå det: et nytt brev! Og som sist, på konvolutten sto navnet hennes. Hun rev den opp og fant inni en hvit lapp maken til den første. *Hvor kommer verden fra*? stod det. Sofie var sjokkert. Hun tok med brevet og tok trikken inn til sentrum.

På Smuget traff hun sin dørvaktvenn og viste de to brevene til han. «Hmmm...dette må du vise til moren din,» sa han. «Det kan være en gærning». Sofie og dørvakten gikk inn på et lite rom og ble borte ca tre kvarter. Da de kom ut igjen, var de begge to glade og lykkelige, nesten oppspilte.

Neste dag på ungdomsskolen gikk alt som vanlig. Sofie bestemte seg for å ikke si noe til moren ennå. Men hun forandret synspunkt da hun kom hjem og fant et nytt brev i postkassen adressert til henne. På baksiden av brevet sto det: *Filosofikurs. Må behandles med stor varsomhet.* Filosofikurs? Hva i himmelens navn....? Sofie himlet med øynene. Filosofi? Hva var det for noe slags tull? Hvem var det som prøvde seg her? Hun var interessert i gutter, sex, å ha det gøy, knulle, gå på konserter, reise, men dette....filosofi? Bare ordet hørtes urkjedelig ut. Det bragte frem bilder av gamle menn med hvitt skjegg og vilt hvitt hår kledd i loslitte, gamle dresser. Gørr kjedelig!

Men nå hadde Sofie fått nok. Hun gikk til moren sin og sa: «Mamma, jeg har fått tre brev på to dager nå. Fra en eller annen filosof....». Moren fikk et alvorlig drag over ansiktet. Hun stirret på Sofie og brevene som om datteren hennes sto med tre atombomber i hånden. Sofies mor leste de tre brevene, de to første kryptiske, det tredje fullt av filosofiforedragnotater.

Hun så på Sofie med sjokk og vantro.«Herregud, Sofie! Du blir forfulgt av en pedofil! Skjønne, uskyldige barnet mitt!» Sofie kjente plutselig armene til moren sin rundt kroppen sin. Moren knuget henne hardt. «Sofie!» sa hun og så på henne med et hardt og aggressivt blikk. «Jeg vet akkurat hva jeg skal gjøre! Husker du det møtet vi var på for noen år siden?»

Sofie husket det. Møtet hadde vært i en skoleaula, med bare kvinner, flesteparten av dem eldre. I løpet av møtet, som hadde vart en hel kveld, hadde flere eldre kvinner gått opp på talerstolen og tordnet ut mot mannssamfunnet, patriarkatet, mannsdominans, voldtekt, utbytting, porno og prostitusjon. Sofie, som hadde vært sammen med moren sin, syntes det var som å være i en kirke, bare litt mer intenst.

«Jeg skal ringe noen av vennene mine som var på det møtet,» sa hun. Og hev seg på telefonen. Og ringte. Og ringte. Plutselig ble huset fylt opp av kvinner, de kom som oppjagede flaggermus gjennom dørene, satte seg i en stor sirkel i stuen, drakk kaffe og te i timevis. Og praten gikk, intenst og hardt. «Den pedofile jævelen skal få....skjære av han ballene....tenke seg, prøve seg på et uskyldig lite barn....stakkars Sofie...»

Og så av og til kom de ut av stuen og inn på rommet hennes og klemte henne og holdt rundt henne og sa noe slikt som: «Uskyldige lille jentunge! Vær ikke redd! Pedojævelen skal tas!» Møtet foregikk hele kvelden. For Sofie virket det som stuen med alle de voksne kvinnene var blitt et sydende, kokende bad av raseri. Til slutt var møtet over og mamma kom bort til Sofie. «Vi har en plan, Sofie. Du må hjelpe oss». Og så fikk de Sofie til å skrive et lite brev med spørsmål om når hun og filosofen skulle møtes. De la det i postkassen sin grytidlig neste morgen og ventet. Og like etterpå, kom han, filosofen, og kikket ned i postkassen; en liten, tynn, skjeggete, middelaldrende mann med bustete hår og ekle fiskeøyne. Klar med et nytt brev til Sofie i hånden, ble han overmannet av tre politifolk som kom på ham bakfra og satte håndjern på ham, mens kvinnene sto inne i stuen og så på ut gjennom vinduet og applauderte. «Kjør mannssvinet inn i fengselet! Han må aldri slippes fri!».

Den pedofile filosofen ropte og brølte i det politiet bar ham inn i politibilen: «Jævla jødesvin! Forbanna zionister! Gid faen tok dere!» Media slo saken mye opp. VG skrev bl.a. : «Pedofil Filosof Stalket Tenåringsjente!» Eva Lundgren, professor i sosiologi og forsker på seksuelle overgrep, sa til VG: «Det skulle ikke forundre meg om fyren er satanist. Det er et faktum at satanister kidnapper, voldtar og ofrer unge jenter for så å spise dem». Uansett så endte saken godt og alle var enige om at filosofer var skumle typer som man måtte se opp for i fremtiden.

"DEPPA GATELØKTER GLANER I ASFALTEN OG SER ALDRI SOLA"... FAEN, ER DETTA BRA ELLER?
DYLAN ANNO '65
FINN SITTER HJEMME I KÅKEN SIN OG SKRIVER POESI OG DREKKER PILS....
"FY FAEN, JEG ER GLAD JEG IKKE ER EI GATE-LØKT"...
..DA DET PLUTSELIG RINGER PÅ DØRA...
DING DONG
HVA ERE NÅ DA?
HAR KENNY FIKSA FJONER SÅ KJAPT ELLER...?
NEEEEI FAAAAENAA!!!
HALLA FINN! FAEN, SLEPP MEG INN A!
EH, DET PASSER EGENTLIG LITT DÅRLIG NÅ ASSA....
PASSER DÅRLIG A DØH! JEG SER AT DU DREKKER PILS DER INNE!
ØØØH...

DUDE, JEG SVERGER ASSA, DETTA VAR SISTE PILSEN! JEG HAR EGENTLIG TENKT TEL Å GÅ OG CEGGA MEG JEG ASSA....!
FAEN SÅKJIPT A....
SORRY ASSA! VI TARE IGJEN EI ANNA GANG....
FITTE ER DIGG
Å FY FAEN, DET VAR NÆRE PÅ! HÆLVETE...
SMACK!
HAN DER ER FAEN MEG VERDENS MEST IRRITERENDE FYR ASS!
HVOR VAR JEG A? "GLAD JEG IKKE ER EI GATELØKT?" HVA FAEN ER DET FOR NOE PISS? DET STRYKER JEG UT....
NEEI!!
DING DONG
NÅ BØR DET NÆRE KENNY SOM KOMMER MED TJALL ASSÅ!
JESS!

Av Ingrid Bomann-Larsen

DET SKAL BLI LYS

av Eivind Raustol

Det var blitt en vane for ham, dette å kjøre innom kirkegården på vei hjem fra jobb. Regndråpene, så store og tunge at de fikk noe dyrisk over seg, smalt mot frontruten og videt seg ut som små glitrende innsjøer som vindusviskerne jobbet rytmisk med å skyve til siden for kun et lite øyeblikk å gjøre sikten klar for ham. Han tok av fra hovedveien, kjørte opp det som med den beste velvilje ikke kunne kalles en vei – snarere en bred sti – mot toppen av høyden, der kirkegården lå. Overgangen fra asfalt til gjørme var mer enn merkbar, dekkene spant i det sumpaktige mudderet. *Som om de vil ha meg med ned*, tenkte han, men bare et kort øyeblikk, for – som alltid – pustet han rolig ut, telte langsomt inni seg, trykket gasspedalen så langt ned han fikk den og lot seg langsomt stige oppover.

Det hadde regnet i månedsvis nå. Han våknet av det, hver morgen, før vekkerklokken ringte knatret dråpene mot vinduet. *Som om de vil si meg noe*, hadde han tenkt, mer enn én gang, liksom det vedvarende styggværet var beviset på naturens dominans over det kultiverte menneske. *Men, i så fall, hvilken rolle spiller det for Kristina,* tenkte han videre, mens han langsomt dro seg opp av sengen, tung i hodet av alle tankene som jaget ham og altfor sent sendte ham inn i søvnen, som uansett var urolig og panisk, full av oppsperrede ansikter i trange smug, og kledde på seg mens han så på samboeren sin, som like rolig lå der og sov, med hendene foldet over dynen på sin side av sengen, ved siden av hans, der dynen lå som en bult, som om noe hadde skremt ham opp fra den, og der hun – Kristina, altså, på sin halvdel av sengen – kunne ligge like rolig og sove like uforstyrret – *Hun drømmer sikkert om grønne enger*, kunne han tenke, ikke uten et snev av bitterhet – akkurat så lenge hun ønsket, for Kristina hadde ikke noe å stå opp til om morgenen.

På jobben fornemmet han en felles rytme mellom dråpenes slag mot vinduet og fingrenes tapping mot tastaturet. *Ikke en gang her*, tenkte han og lot seg underkaste dråpenes direktiver, *i det byråkratiske, som absolutt burde være et eksklusivt menneskelig anliggende, lar naturen meg være i fred*, og slik kunne værets lune – temperamentet i måten dråpene slo fra seg på – være utslagsgivende for om en søknad om tilbygg av anneks ved fritidsbolig ble innvilget eller ikke. Allerede ved lunsjtider begynte han å glede seg til arbeidsdagens slutt, og den lille fristunden for seg selv han da skulle ha ved kirkegården før han måtte hjem til Kristina. Tyggende om og om igjen på den samme brødbiten, som om den hadde en aversjon mot å bli grøtaktig nok til å kunne svelges, kikket han sløvt mot det store panoramavinduet – som dekket hele den ene langveggen i kantinen – og vannet som rant som bekker nedover det, samlet seg til små tjern ved gummipakningen nederst. *Det kunne levd fisk i de tjernene*. «Hallo,» kunne en kollega si, røske ham hardt i skulderen og se på ham med et uforståelig glis klistret til ansiktet. «Hvor *er* du nå, egentlig?»

Og nå var han her: På kirkegården. Han smalt bildøren igjen etter seg, og kjente hvordan gjørmen kapslet seg rundt støvlene. Tåken lå som en tett dis over kirkespiret og gravstøttene, reduserte hele landskapet til trolske konturer, det var uråd å se mer enn et par meter fremfor seg. Det surklet mens han gikk. Han tenkte på om han noensinne hadde vært der i finvær. Han kunne ikke huske det. Byens høyeste punkt, det var der kirken var lokalisert, alt skulle jo tilsi at utsikten var fantastisk, men han kunne ikke erindre å ha sett noe annet enn hvit tåke, brun gjørme og blankt vann. Hvor lenge hadde det *egentlig* regnet nå? Og hvor lenge hadde han hatt denne vanen med å traske rundt på kirkegården hver eneste dag? Han stoppet, støttet seg mot et stort smijernkors – flekkete av korrosjon – med et uleselig navn på. Der, rett fremfor ham, lå en åpen grav. Han hadde oppdaget den for et par dager siden, og egentlig ikke stusset like mye på at den bare sto der

”Han husket ikke at han hadde kjørt opp til kirkegården. Der var det som om han våknet, kom til seg selv igjen.”

– som et surklende hull midt i det plaskende regnet, som et vitnesbyrd om … hva da? En avbrutt begravelse? Å vende tilbake fra de døde? – som det faktum at gravsteinen bak den var helt tom. Ruglete navnløs granitt. Han hadde umiddelbart, som i en assosiasjonslek, forestilt seg Kristinas navn på den steinen, ikke Veronicas, som hadde vært det mest naturlige, i og med at hun – i praksis – hadde vært død i årevis allerede.

Lyden fra fjernsynet i overetasjen nådde ned til ham i entreen. En skingrende stemme, noen som lo, en lang pipelyd, mer latter. Han gikk inn på vaskerommet, vrengte av seg de våte klærne og hang dem opp på tørkestativet, fant tørr bukse og genser i baljen ved siden av tørketrommelen. Mens han gikk opp trappen, mot stuen, meldte suget – det samme som inntraff hver gang han skulle møte Kristina igjen etter arbeidsdagens adskillelse – sin ankomst i magen, han kunne ikke sette ord på hva det kom av. Flimmeret fra teveskjermen ble reflektert i ansiktet hennes, som ble stadig blekere for hver dag som gikk, hvis det bare ikke var noe han innbilte seg.

«Hei,» sa han, prøvde å få det til å høres naturlig ut, men hørte selv hvor spakt det lød, som om det sto en liten guttunge inni ham og ropte ut. Hun nikket kort, som en bekreftelse på at hun hadde registrert hans innkomst i rommet, men fjernet ikke blikket fra teveskjermen. Han ble stående midt på gulvet, skiftet stadig tyngdepunktet fra hælene til tærne, mens han forsøkte å danne seg et bilde av hva som krevde *all* oppmerksomheten hennes. Det var et amerikansk prateprogram, en ung kvinne – som han forsto var programlederen – strøk en snufsende mann i førtiårene, med matte trekk i ansiktet, over ryggen mens en tynn jentunge med sportsbehå og hestehale i stolen ved siden av sa: «I don`t care what my dad says, I want to get pregnant.»

«Lurer du aldri på hva jeg gjør etter jobb?» spurte han, og merket hvordan stemmen skalv. «Jeg mener, du *vet* jo at jeg jobber til fire, men jeg er jo aldri hjemme før i sekstiden.»

Endelig snudde hun seg mot ham, selv om hun like gjerne kunne latt være, for øynene hennes var rom man kunne falle i. «Du har vel dine ting,» sa hun. «Akkurat som jeg har mine. Jeg respekterer det.»

Han satte seg ved siden av henne i sofaen. Hun smilte forsiktig til ham, før hun snudde seg mot teven igjen. Det lød vilter hoing og buing fra publikummet på prateprogrammet, for jentungen hadde reist seg på stolen og erklært at det ikke ville gjøre henne noen ting å blotte brystene på riksdekkende teve, mens den stakkars mannen – faren hennes – hadde blitt enda mer fortvilet, falt om på kne og klamret seg til programlederens lange legger mens han gråtende tryglet om at hun ikke måtte la det skje. Han husket hvor annerledes alt hadde vært. Tilstedeværelsen hennes, den grenseløse beundringen hun skjenket ham, de mystiske glimtene i øynene hun hadde fremvist de første gangene de traff hverandre, den gangen hadde det vært forbudte møter. Det var hun som hadde tatt initiativet, men han var åpen for alt som kunne komme, for dette var i en periode da ekteskapet med Veronica var på sitt aller vanskeligste. Han hadde vært lærer på videregående skole den gang, og én dag – etter at de andre elevene hadde dratt – hadde Kristina blitt igjen, lagt hånden på låret hans og hvisket ham i øret: «Jeg får ståkarakter i matematikk, ikke sant?»

Så ringte telefonen. Han skvatt, for hustelefonen var omtrent aldri i bruk lenger, alle vennene og kollegene hans ringte ham alltid på mobiltelefonen. Han reiste seg og gikk – med skjelvende bein, registrerte han – mot telefonbordet i den andre enden av stuen. Og mens han sto slik, med telefonrøret klemt mellom skulderen og kinnet, og så på Kristinas uttrykksløse ansikt i sofaen, slo det ham at det var akkurat slik det hadde vært den kvelden for snart fire år siden: Det var den første gangen hun hadde vært hjemme hos ham, for Veronica skulle være borte på en jobbreise hele helgen. De hadde sittet ved siden av hverandre i sofaen, han hadde strekt seg litt frem for å kysse henne

Illustrasjon: Stein Christian Fagerbakken

da telefonen hadde ringt. Han hadde stått der han sto nå, ved telefonbordet, og sett på Kristina mens han hadde hørt på stemmen i røret. Den som hadde fortalt om en ulykke, om en bil som hadde kjørt av veien og blitt smadret mot en fjellvegg. Men der Kristinas blikk da hadde vært ungt og våkent, var det nå dovent og bleikt – slo det ham – mens han med en ro han ikke kunne fatte hvor kom fra lyttet til stemmen i telefonrøret. Han la på, gikk mot fjernsynet og

"Vær så snill. Bare ... kjør meg hjem."

skrudde det av. Kristina blåste luft tungt gjennom nesen, så opp på ham og himlet med øynene.

«Du vil ikke tro det,» sa han. «Men hun har faktisk, mot alle odds, våknet fra komaen.»

Hva annet kunne han gjøre for henne – det lille nurket som klamret sin spede hånd i hans og så på ham med store åpne øyne som, sin alder til tross, virket helt ferske i livet – enn å lyve? Kunne han servere henne noe annet enn en historie om at han disse årene bare hadde sittet og ventet, dag ut og inn, på at hun skulle våkne og vende tilbake til ham? Så skjør hun virket nå, det bittelille hodet på den enorme sykehusputen, ville noe så tandert tålt sannheten? Det faktum at han ikke bare for lenge siden hadde avskrevet henne, men også at ulykken hadde vært beleilig for ham? Med Veronica ute av spill, trengte han jo ikke å gjemme på Kristina som en skjult skatt lenger. Hun klemte hånden hans, svakt som et vindpust, han smilte og klemte forsiktig tilbake. I korridoren ble han stoppet av en lege i lang hvit frakk.

«Hun husker ingenting,» sa han. «Men det kan hende det kommer seg etter hvert. Det er egentlig helt utrolig at hun har våknet i det hele tatt.»

Han ante uro da han låste seg inn. Det var helt stille i huset. Han kippet av seg de søkkvåte skoene i entreen, og skvatt ved synet av Kristina i trappen. Hun sto på et av de midterste trinnene, med armene i kryss over brystet, og ristet langsomt på hodet mens hun så på ham.

«Jeg kommer ikke til å finne meg i det,» sa hun. «Hvis du går tilbake til henne nå … Det blir et helvete, jeg lover deg, jeg fortjener bedre enn det.»

Det slo ham, ved lukten av parfymen hennes som fylte bilkupeen, at det var lenge siden de to hadde vært på tur sammen. *Som den første tiden*, tenkte han, *da vi levde ut vår kjærlighet i skogens mørke*. Regnet dundret som hammerslag mot taket, de måtte nesten rope for å forstå hverandre.

«Ja, hva gjør vi da?» skrek Kristina og vrei og vrengte på bilbeltet. «Du hadde en plan?»

«Hun husker ingenting,» sa han. «Vi sier at du er datteren vår, så kan vi leve sammen, alle tre.»

Hun lo. Han så på henne. Smilet som krummet seg langs kinnet hennes. Det gjorde ham godt å se henne smile. Som om smilet førte dem nærmere hverandre.

«Det der går det ikke an å ta alvorlig,» sa hun.

«Det blir litt annerledes,» sa han. «Men du vender deg til det.»

Han husket ikke at han hadde kjørt opp til kirkegården. Der var det som om han våknet, kom til seg selv igjen. Var det stillheten som vekket ham? Fraværet av dundring mot taket? Han klamret hendene til rattet og lente seg fremover. Der, bak kirkespiret, så han et glimt av sol spidde skydekket. Det smøg som rennende honning langs kirkebyggets hvite flate, tydeliggjorde skyggene fra alle korsene og gravsteinene. Fra den grønne bakken steg dampen i langsomme spiraler. Han følte at solen nådde frem til ham, inn i ham, kjente på varmen som steg i brystet hans. Kristinas pust ved siden av ham var jagende og kort, som om lungene hennes hadde tatt på seg en jobb som var større enn de hadde kapasitet til å utføre. Han så på henne. Øynene hennes var store og runde.

«Er det ikke vakkert?» spurte han.

«Kjør meg hjem,» hvisket hun. «Vær så snill. Bare … kjør meg hjem.»

«Vi skal hjem.» Han la hånden på låret hennes. «Snart.»

Han satt på en krakk i enden av sykehuskorridoren og fulgte Veronicas langsomme bevegelser mot ham. Hun ble hjulpet både av krykker og legens støttende hånd. Steg for steg. Da hun møtte blikket hans smilte hun.

«Jeg husker *deg*,» sa hun.

Og bak henne, utenfor vinduet, var solen stor og gul som en gulltrapp de to kunne vandre på.

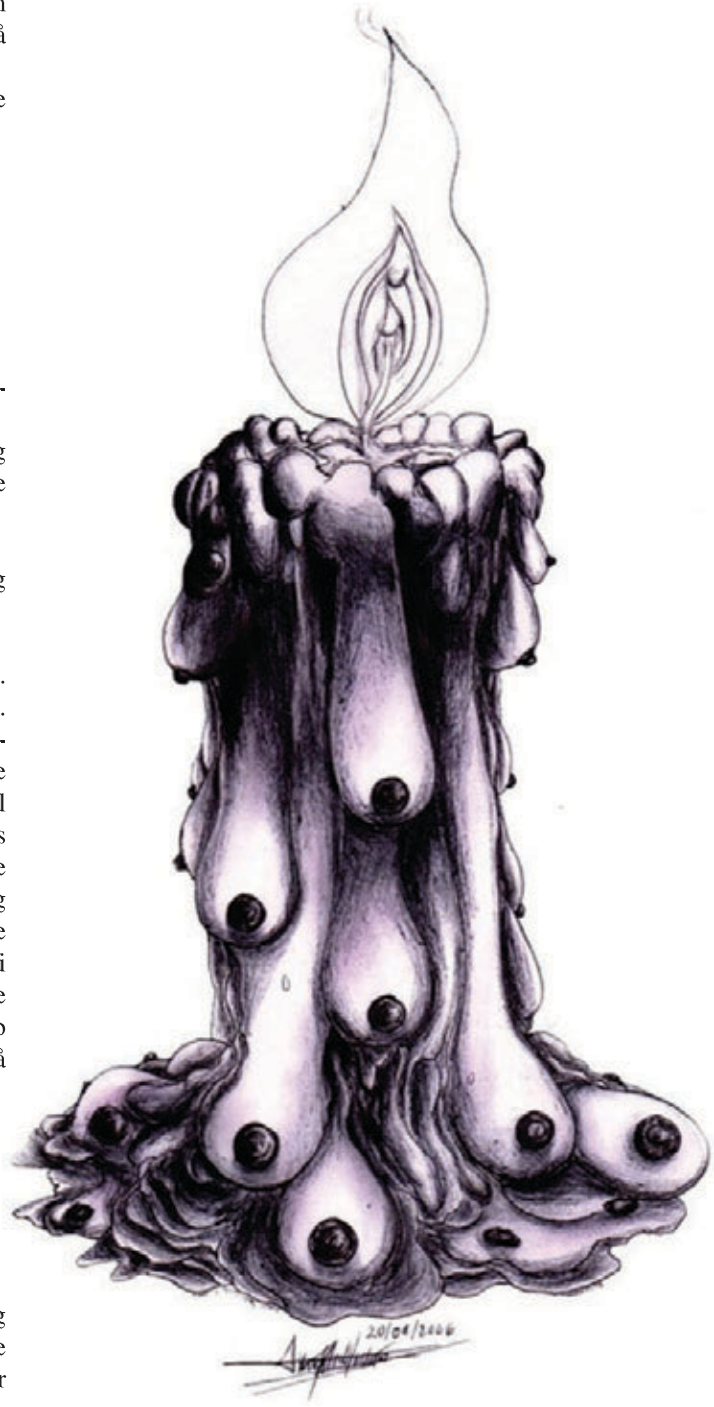

Illustrasjon: Tristán Arturo Polido

KUNSTAVBREKK

Av: Tristán Arturo Polido

KANSKJE HAR JEG SKREVET DEG I STYKKER

Av Julia Tolo

VINTER

jeg blir svimmel av å ligge opp ned

så da gjør vi ikke det,
bortsett fra de gangene vi
prøver å late som om vi

fortsatt liker hverandre

ER DET MEDISIN

det er bitemerker i veggen min,
på rommet mitt finnes
ditt dna,
alt av deg en
rettsmedisiner kunne ønsket seg og

bare litt mindre
enn forbrytelsen;

hva det egentlig var

OG HAN SIER "DU ER GANSKE HØY", SOM OM DET ER NOE JEG TRENGER Å VITE

du er en trappeoppgang
er du ikke
der er trinnene dine og
gelenderet ditt

hendene mine
har strøket over det
før
holdt fast

TAK

så er det kanskje tidsforskjellen
for klokken hans går fire timer for sakte og
jeg klarer ikke å lukke øynene

natten kom klokken tre og
morgenen kommer ikke igjen

KUNSTAVBREKK

Av: Tristán Arturo Polido

Enkelte sier de har vanskelig for å forstå meg

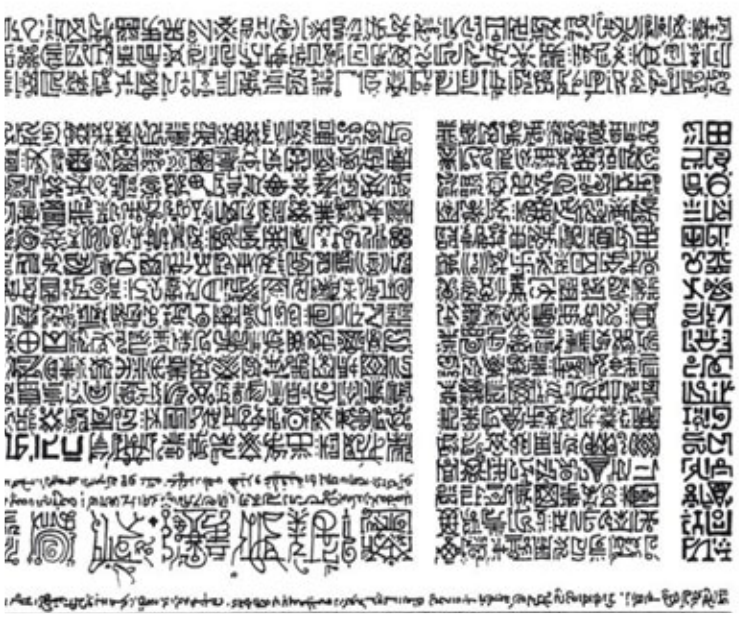

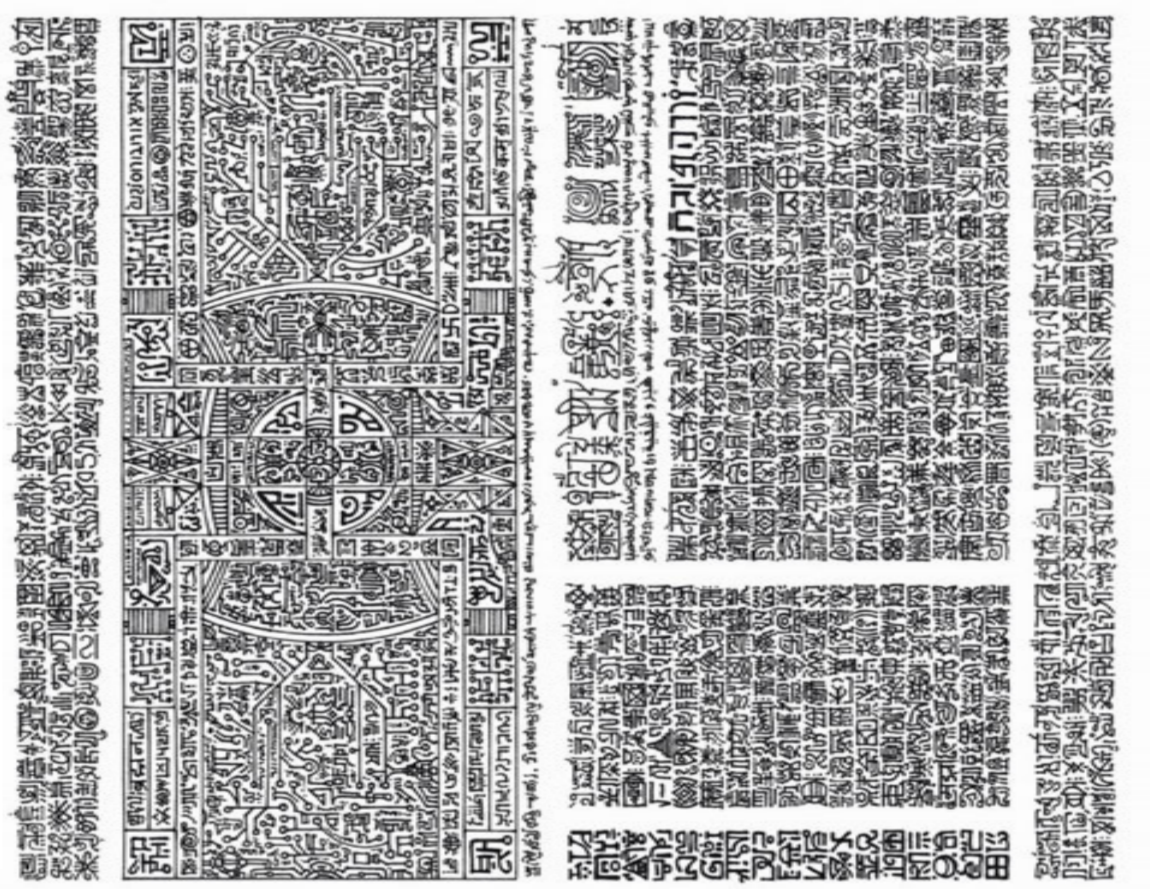

BARE EN FYSIOTERAPAUT

av CAarofine Glomnes Johansen

Legen kjente, nedover ryggen min og oppover spenningene i nakken. Spurte om jeg hadde fått et slag i brystkassen ved noe tidspunkt. Jeg ristet på hodet og hadde lyst til å fortelle om da du knuste hjerte mitt. Men han var ikke den sorten lege, bare en fysioterapaut, så jeg holdt munnen min lukket og så ned i gulvet. Som den gangen da jeg fikk slaget i brystkassen.

Legen så meg i øynene og spurte om det var noe jeg hadde glemt å fortelle han som kunne ha betydelse. Jeg så ned i gulvet og begynte fortelle om den gangen da du knuste hjertet mitt. Han avbrøt smilende og sa at han ikke var den sorten lege.

SØKNAD OM KJÆRESTE

Av Morten Johansen

Søknad

Jeg søker herved på stillingen som kjæreste i forbindelse med at vi forrige lørdag:
- Snakket lenge og intenst sammen, og jeg syntes å registrere en viss interesse fra din side.
- Tungekysset i minimum 15 minutter.
- Utvekslet visittkort.

Jeg er nylig ferdig med min bachelorgrad i friluftsliv, noe jeg mener samsvarer godt med ditt uttalte verdigrunnlag, der nærhet til naturen står sterkt. Foruten mine formelle kvalifikasjoner innenfor fagene skog og mark, er jeg i god form og generelt sett fleksibel med henblikk på arbeidsoppgaver. Jeg håndterer gjerne ekstra bagasje på lengre utflukter, samt setter opp telt under hektiske værforhold, innenfor angitte frister.

Før og underveis i studiene har jeg tilbrakt mye tid i forhold av ulik karakter, og jeg er overbevist om at jeg – til tross for min relativt unge alder – tilfredsstiller de kravene du forlanger av en erfaren livsledsager. I mine tidligere forhold har jeg opparbeidet meg en rekke ferdigheter relatert til ulike typer samlivssituasjoner. Jeg er allsidig og lærer fort, noe som blant annet kommer til uttrykk ved at jeg både evner å gjøre grundig husarbeid, samt å være romantisk ved de anledningene det passer seg. Spesielt vil jeg fremheve min kompetanse innenfor feltet erotikk, som spenner fra normal misjonærstilling til røff analsex. Videre har jeg gjennomført et sommerkurs i Kama Sutra og praktisert dette regelmessig i en periode på om lag to måneder.

Ettersom jeg oppfatter de betingelsene du tilbyr som svært konkurransedyktige er jeg meget motivert til å innlede et bekjentskap med deg, og håper jeg får anledning til å presentere meg ytterligere på en date!

Vedlagt ligger CV og attest fra ekskjæreste. Referanser og vitnemål kan ettersendes om ønskelig.

Curriculum Vitae

Utdanning	
Aug. 2008 – jun. 2011	Bachelor i friluftsliv
Kurs	
Nov. 2011 – pågående	Selskapsdans, kurs for nybegynnere
Jul. 2007 – aug. 2007	Kort innføring i massasje
Jul. 2005 – aug. 2005	Sommerkurs i Kama Sutra
Samlivserfaring	
jan. 2008 – des. 2010	Fjerde kjæreste og første samboerskap. Elementær trening i husholdningsdrift kombinert med hverdagsromantikk. Uttalte for første gang ordene «jeg elsker deg».
Nov. 2004 – sep. 2005	Tredje kjæreste: Praktiserte flere av basisposisjonene i Kama Sutra regelmessig. Ga trippelorgasme for første gang. Lærte meg å fremstå som lyttende og interessert.
Sep. 2002 – des. 2003	Andre kjæreste: Opplevde hvordan det var å være forelsket og avhengig av en annen person. Forholdt meg regelmessig til svigerforeldre. Gjennomførte et grundig treningsopplegg i kjærlighetssorg.
Jun. 2000	Seksuell debut: Lærte viktigheten av prevensjonsmidler og at libido blir svekket under sterk alkoholrus.
Jan. 1999 – mar. 1999	Første kjæreste: Opparbeidet meg ferdigheter i å leie hender, huske viktige datoer, og slå opp.
Apr. 1998	Første kyss: Lærte grunnleggende koordinering av tunge, lepper og tenner.

Språkferdigheter
Krangler: Meget godt
Svigerforeldre: Noe
Mindre søsken: Godt

Attest fra ekskjæreste

Til den det måtte angå

Jeg bekrefter med dette å ha delt leilighet og kjærlighetsliv med 23.07.83. 37192 (heretter 2307) fra 10. januar 2008 til 27. desember 2010. 2307 har i den angitte tidsperiode utført en rekke arbeidsoppgaver, herunder; tilberedning av søndagsfrokost, hyttetur med svigerforeldre, innkjøp av kostbare og personlige julegaver, samt ukentlig rengjøring av toalett. Han har også på eget initiativ utført oralsex uten forventning om gjenytelse. Gjennomføringen av overnevnte oppgaver har gjennomgående holdt et høyt nivå.

2307 er pliktoppfyllende og har god rolleforståelse. I forholdet har 2307 lært seg betydningen teamarbeid og tålmodighet. Han har også utviklet sine kommunikasjonsferdigheter, og har i løpet av perioden vist en enorm fremgang i sin forståelse av følelsenes rolle i beslutningsprosesser.

2307 får herved min varmeste anbefaling uavhengig av hva slags forhold han søker seg til.

LARS PÅ NETT

av Emil Flakk

Lars satte seg ved datamaskinen sin, en bærbar Mac av den noe eldre typen. Den hadde gått i arv fra storebroren. Det var en dårlig skjult hemmelighet at han hadde brukt den til å oppfylle enhver 14-årings innerste hemmelighet, nemlig å ha en mobil runkestasjon. Dette var trolig en av grunnene til at et par av knappene ikke fungerte, noe han refererte til som resultatet av *tidens tann for en datamaskin*, men som Lars visste at var resultatet av fuktskader av den sorten man ikke trengte å forklare årsaken til.

Et par døde knapper og en prosessor som ikke kunne måle seg med dagens høyteknologi, var imidlertid ikke noe som skulle hindre Lars i det han nå skulle bruke datamaskinen til. Til det var det nok med et tastatur som noenlunde hang på greip og nettforbindelse med rask nok hastighet til å kunne sende og motta meldinger. Han hadde satt snusboksen og en kopp kaffe ved siden av maskinen, alt for at han skulle kunne sitte uavbrutt.

Lars skulle nemlig ut på fisketur, og lik de profesjonelle, måtte han medberegne tid før det ble napp. Her var det imidlertid ikke tradisjonell fisking det var snakk om. Hans agn var hans ord og hans krok var hans pikk; han skulle nemlig logge inn på sine profiler på nettdatingsider og fiske damer.

Nettdating var for Lars som en gave sendt fra overnaturlige krefter, og etter års erfaring med å bli avvist av jenter på byen med de klassiske flausene, hadde han hilst gaven velkommen som en pedofil i den katolske kirke.

Han hadde vært innom alle de typiske bytriksene for å få pult. Han hadde gnidd seg opp mot jenter på dansegulvet og latt ståkuken gnikke i sirkler mot jentas hofter, bare for at de terget ham nok til å bli sprengkåt, før de stakk hjem med venninner eller en tilfeldig sleip jævel som var mer sjarmerende. Han hadde prøvd de søte replikkene som de koselige guttene hadde fortalt ham at fungerte, type komplimentere øynene til en jente. Men hvilke jenter vil ha komplimenter for øynene når hun var ute på byen og søkte pikk? Snille gutter var intet mer enn en endestasjon for jenter som hadde pult seg ferdig og trengte en tøffel å vandre livet ut på, med andre ord håpløse rådgivere for en som skulle fylle svarteboka til randen av tilfeldige okkupasjoner.

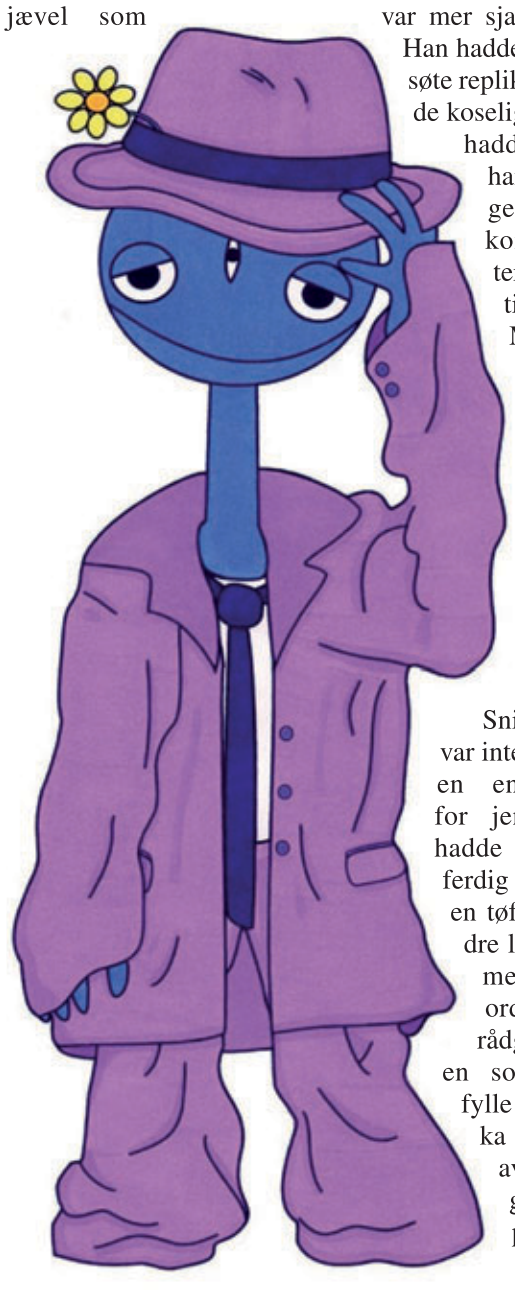

Kort fortalt hadde han vært en av de som hadde feilet. Det hadde tatt tid og utallige løgner overfor seg selv å komme til den konklusjonen, men etter at han gang på gang hadde gått hjem fra byen med hodet hengende og kuken uttørket som følge av mangel på de safter bare et par kvinnelige kjøttgardiner var i stand til å gi, var det ingen omvei rundt erkjennelsens harde virkelighet.

For sannheten var at menn hadde tapt likestillingskampen når det kom til sex. Det vil si, det feministene hadde pakket inn i uttrykk som likestilling og frigjøring, men som i virkeligheten var jenters rett til å knulle rundt når de ville, hva de ville og hvordan de ville, mens en gutt var heldig om han i det hele tatt fikk tafse litt på en pupp. Sannheten var at hvis en jente sa ”Jeg vil knulle”, ville hun få bekreftende respons av omlag 70 % av guttene, mens en gutt som sa det samme, trolig ville havne på glattcelle som følge av seksuell trakassering, trolig på bakgrunn av en oppdiktet historie fra en jente som selv hadde tatt initiativ til å hisse opp gutten. Utelivet var en brutal verden der kåte gutter kom ut som taperne og bare de beste, sleipeste og mest uspiselige rasshølene fikk pult. Dette ville si de guttene som ikke lot seg stoppe av utallige nei, som kunne anbefale jenter brystoperasjon for å gjøre dem usikre på seg selv, og som representerte alt det jenter sa høyt at de hatet, men som de i sitt eget sinn lengtet etter; løse kanoner som ikke hadde fem flate øre til overs for forpliktelser og reelle romantiske følelser.

”Hans agn var hans ord og hans krok var hans pikk; Lars var blitt en player.”

Lars hadde ikke talent for å være et av disse sjarmerende rasshølene. Han lot seg stoppe av nedlatende blikk og avvisninger. Han var ikke skapt for bylivets sjekking. Men med nettdating hadde han funnet sin nisje. Her passet han inn som syfilis på et østeuropeisk horehus. Han hadde alltid hatt sin styrke i å uttrykke seg med det skrevne ord, og når han fikk brukt talentet på damer, så de ut til å tillegge ham kvaliteter og evner som han visste selv at han ikke besatt. Men det hele var et spill, man måtte tilpasse seg og velge det skrevne ord med omhu etter typen man skrev til. Han hadde klassert jentene på nettdatingsider i noen hovedkategorier:

Det var for eksempel karrierekvinnen. Hun som ville at andre skulle tro at hun hadde nådd alle de målene som hun selv hadde satt seg, men som hun i virkeligheten var milevis unna å nå. Hun var usikker, men prøvde å skjule det med at hun påsto at hun satte jobben og studiene først, og at det var kjempeviktig at guttene gjorde det samme. Hun ville helst ikke ha barn før livmoren hadde tørket inn, og syntes på et eller annet snodig vis det var forventet at mannen skulle ta seg av barnet, fordi hun skulle være ute og jobbe i drømmejobben som hun uansett aldri kom til å få. Trikset Lars her brukte, var å utfordre henne på prestasjonene hennes. Få henne til å føle seg usikker og ville møte ham for å bevise noe overfor ham. Hvis Lars ikke ga disse kvinnene erkjennelse for deres ”prestasjoner” i løpet av kvelden, ville de heller ta av seg klærne og knulle ham for å prøve å bevise noe på den måten. Som regel var de like håpløse og mislykka i senga som i det virkelige liv, men med den skjeve likestillingen som gjaldt for sex, hadde Lars lært å se verdi i enhver penetrert vagina. Om det så skulle være en vagina som blødde, lukta reke eller lagde prompelyder når man puttet fingrene i den, så han ethvert høl som en gullgruve for enhver mann. Klitoris var for ham like verdifullt som et alter for en religiøs barnemorder.

Du hadde også de som oppriktig var kåte og lette på tråden 24 timer i døgnet. De kunne kanskje prøve å skjule det på profilen sin med å gi den klassiske regla, de søkte en gutt å ligge i armkroken til mens de så på film og hadde ild i peisen. Men så fort man fikk sneket inn temaet *sex* i samtalen, ble de avslørt som de billige tøsene de var, overga seg kjappere enn franskmenn i en verdenskrig og gjorde det man ba dem om. Det fine med disse jentene, var at de var med på stort sett alt. Det var her Lars benyttet anledningen til å utøve sine mer skitne lyster. Type putte den oppi rumpa deres, sprute dem i øyet etc. Han hadde én gang vært med en jente som spurte om han kunne bæsje henne på puppene. Ettersom Lars allerede hadde penetrert henne, og det dermed ikke var stort mer verdier å hente fra henne, hadde han flyttet rumpa si i siste liten, slik at avføringen hadde landet på hodet hennes. Heldigvis hadde den vært av den bløte typen, sånn at den rant fint utover ansiktet hennes som glasur på en kake. Hadde det vært en bæsj av den mer kramme typen, hadde den nok bare rullet utover sengelakenene hennes.

De fleste gutter hadde ennå ikke skjønt fenomenet. De gikk på byen hver helg med en kasse innabords og med mer optimisme enn en nekrofil på vei til likhuset. Bare for å våkne fyllesjuke neste morgen og ta seg en runk som et plaster på såret som garantert var blitt påført kvelden før.

Det var også de som faktisk klarte det. Lars hadde regnet seg fram til at det trolig var mellom to og fire prosent som mestret dette mesterstykket å pule en dame de hadde møtt på byen. Resten var så håpløse at de likegodt kunne kappet av seg pikken og tjent noen kroner på det illegale handelsmarkedet. Utømte ståpikker var for disse guttene som HIV for en nigeriansk hore, en forbannelse som til evig tid skulle hvile over dem. Han hadde noen ganger tenkt med seg selv at han skulle dele dette herlige fenomenet som sjekkesteder var med dem, men han ville ha det selv. Det var nok bare et tidsspørsmål før det ble allment forstått at Internett var som et gratis horehus, og han ville utsette dette så lenge som mulig. Lik et spedbarn som suger på sin mors bryster, klamret han seg til det og ville ikke dele godene.

Han tastet litt rundt i innboksen, og det tok ikke lang tid før han fant fisken som hadde bitt på kroken. Det var forholdsvis lett å finne de som åpenbart var ute etter sex, nemlig. Bare man begynte å prate om temaet, kom invitasjonen fortere enn en 14-åring som har sin seksuelle debut. Han hadde spurt denne jenta om de kanskje skulle møtes hos henne for å gjøre noen parøvelser i intimyoga, og hun hadde svart med å skrive adresse og tidspunkt, en sikker invitasjon ...

Da Lars kom inn i leiligheten hennes og så henne sitte i sofaen, med dyp utringning og kåthet i blikket, tenkte han at han skulle ha det litt gøy. Siden Lars hadde oppdaget nettdating, var han blitt en player, og bestemte seg derfor for å pule jenta som om hun skulle vært den eneste for ham. Lidenskapelig skulle han elske med henne, og etterlate henne gråtende fordi hun trodde at det skulle bli til noe mer.

Jeg legger meg ned ved siden av deg, og starter forsiktig. Bare kysser deg, og lærer meg rytmen til leppene dine. Gjør meg vant til dine bevegelser, vant til hvordan tunga di beveger seg. Sirkler tunga de, og nyter hvert sekund ettersom leppene våre lærer hverandre å kjenne. Så begynner jeg med hendene. Lar dem stryke deg over armene, knytter mine fingre inn i dine, lar dem gli over kroppen din, kiler deg lett så hårene på kroppen din reiser seg. Deretter lar jeg fingrene gli over rumpa og brystene dine. Kjenner de runde, myke formene, og jeg kjenner med mine egne hender at du ikke er en jente, men en kvinne med voksne, feminine former. Lar leppene mine fortsette jobben, kysser og slikker deg lett nedover halsen, nakken, biter deg lett på øreflippene. Drar deg litt

Illustrasjoner: Tristán Arturo Polido

i håret mens jeg jobber meg lenger ned. Kysser deg ned langs kragebeinet, og ned mot toppen din. Lar noen fingre stryke over leppene dine og putter dem i munnen din. Kjenne deg bite til når jeg ruller ned toppen din og fortsetter kyssingen og kjælingen med kroppen din. Beveger meg rundt de fyldige brystene, blåser på brystvortene så de blir kalde, bare så jeg kan varme dem igjen med leppene og tunga mi. Småbiter dem slik at du ligger i grenselandet mellom smerte og nytelse. Du skriker ut, men mer en klynkete erkjennelse av underkastelse enn en bekreftelse på smerte. Jeg beveger meg lenger ned, kjenner lårene dine under kjolen og lytter til den tunge pusten din som øker i takt og intensitet. Når jeg beveger hånden lenger opp, kan jeg kjenne at du er blitt fuktig og våt. Beveger meg lenger ned. Ruller kjolen sakte opp, før jeg slikker og beføler deg på trusa, kjenner at du blir våtere; jeg nyter lukten fra vaginaen din. Søt, minner litt om en varm sommerdag. Jeg ruller trusa til side og begynner å fingre deg. Først en finger som blir kjent. Kjenner etter hvor du er mest følsom og hvilket tempo du liker. En finger til kommer inn, samtidig som jeg bruker den andre hånda til å lirke av deg trusa. Jeg begynner med tunga, men ikke på klitorisen din. Lar deg heller pines ved at jeg slikker rundt den og opp og ned langs kjønnsleppene dine. Ler stille over hvor desperat du blir og hører deg bønnfalle meg om å sleike deg på klitorisen. Så jeg velger å være snill gutt og lystre, lar tunga gli over klitorisen mens jeg leker med den. Sirkler, opp og ned, flat tunge, tungespissen, fram og tilbake. Mens jeg bruker den ene hånden til å fingre deg, bruker jeg den andre til å kjenne mer av deg. Lar den gli fra munnen din til brystene dine, til rumpa di, kanskje til og med putter en finger eller to oppi rumpa di, bare for å høre deg skrike navnet mitt, kjenner deg nedover lårene, og masserer føttene dine.

Når jeg hører deg skrike at du kommer, er jeg så kåt at jeg ikke klarer mer. Jeg lar deg nyte orgasmen din helt ut, men rett etterpå hiver jeg deg over på magen, løfter deg opp på alle fire og penetrerer deg. Lar den gli inn mens du strammer deg rundt penisen min. Jeg har latt deg nyte, og nå er det tid for å straffe deg for at du har holdt meg på benken. Jeg går inn i deg hardt og dypt, hører deg rope, det rister i veggene og senga knirker. Vår nytelse og vårt samvær er det eneste som betyr noe nå. Jeg fortsetter å knulle deg mens du ligger på ryggen, og kommanderer deg til å gjøre ting for å hisse meg opp. Som å leke med puppene dine, fingre deg selv, suge på fingrene dine. Jeg løfter deg opp, kjører deg stående, hiver deg opp og ned på pikken min. Ser puppene dine som kastes opp og ned i luften, bare avbrutt de gangene jeg bestemmer meg for å putte dem i munnen og suge hardt på brystvortene dine. Du skriker ut igjen, og nok en gang er det et skrik av både nytelse og smerte. Noe forteller meg at jeg burde være snill og slippe taket, men jeg hører ikke på den delen akkurat nå. Jeg liker å høre deg skrike, og bestemmer meg for å straffe deg mer ved å daske på rumpa di. Du er min pike, og dermed gjør jeg som jeg vil med deg! Jeg legger deg ned på skrivebordet mitt, løfter beina dine over skuldrene mine og fortsetter å kjøre på. Du begynner å fingre klitorisen din. Kjenner at du nærmer deg ny orgasme, mens jeg knuller deg hardere og hardere. Biter deg i leggene og føttene og forteller deg hvor digg du er. Du kommer igjen, kraftigere denne gangen, siden du har pikken min inni deg. Jeg kan kjenne det stramme til ekstra hardt og nyter vibrasjonene som går over kroppen din. Jeg løfter deg opp igjen, bærer deg bort til senga mi, hvor du begynner å suge den stive pikken min. Jeg gir deg kommandoer. Ber deg om å sleike meg på ballene, slikke strengen på undersiden, la tunga gli opp og ned skaftet. Jeg tenner på å se deg suge. Mens du har den i munnen, ser du opp på meg med store, søte øyne. Et blikk som sier at du er min, og akkurat nå lever du bare for å tilfredsstille mine lyster. Du er min, jeg gjør som jeg vil. Jeg kommanderer deg til å suge dypere, og kjenner at jeg kommer. Spruter inn i munnen din. Du sleiker på pikken min mens du tar imot sæden min. Etter at jeg har kommet, fortsetter du å kysse og småleke med penisen min mens den blir slapp, du liker tanken på at den er din og er lykkelig for den gleden og nytelsen du har gitt meg. Jeg løfter haka di. Ser deg inn i øynene. Kysser deg. Kysser deg ikke bare for lidenskapen, men i evig takknemlighet over at jeg har møtt akkurat deg. En umålelig lykke over at akkurat våre to verdener har smeltet sammen og blitt til én.

Da Lars var sikker på at hun sov, reiste han seg og humret tilfreds for seg selv. Han syntes at han hadde prestert noe ved å legge så mye følelse i å knulle en dame, når hun hadde så liten verdi for ham. Han fant fram en lapp, la den på bordet hennes og skrev sannheten: ”Takk for i kveld, jeg har herpes!”

”En passende straff som hun får ta på vegne av seg selv og andre jenter som gjør seg selv kostbare,” tenkte Lars, før han stjal 100 kroner til bussen hjem fra lommeboka hennes.

JÆVELSIRKEL

Av Olav Starheimsæther

Det begynte da bror skøyt hue av den jævla trosten. Niks meir bærstjæling, og slutt på den dævens kvitringa. Trudde vi. Nå kom kråka, gamle kråkefar krrk, og det var en verre faen. Den reiv morellen bare så vidt i skallet, knapt synlig, men nok til at bæra måtte pælmes. Jobba seg jevnt og trutt gjennom treet, og skeit oss i håret mens vi klatra og prøvde berge bær, til tross for at bror stod børsevakt; ikke faen om han skulle få skuddlinje.

Seinere, etter vi hadde lagt not på de andre trea og tatt kveld, hoppa kråkefar rundt på taket:

tiktiktoktik toktoktoktik toktiktok toktiktok tiktik toktik toktoktik tiktiktik
tiktik toktiktik toktiktik tiktik toktoktok tok tik tiktoktik

Bror, som har vært i militæret og alt, sa:

- Faen kan ikke kråkefar morse. Føkkings iddioter, sier han.

Og lydene fra taket fortsatte:

--- … - .--. .--.- -… . -. -.- .-.. ---. .--.

ost på benk løp, sa bror. Vi så på hverandre, før bror treiv børsa og løp ned på kjøkkenet, og trur du faen ikke kråka hadde morsa til rotta, som slepte ostestykket fra kjøkkenbenken, ned og inn i hølet sitt, akkurat i det vi kom. Bror skøyt et nytt høl i kjøkkenveggen, men både ost og rotte var borte.

Dere skal alle dø, morsa kråka.

Neste morra var de kvite lakna på snora nedskitte, med gråbrunrød morellkråkeskit. Momo lå fremdeles, sa hu hadde så låkt i magan.

- Stekt trost er tung kost, sa bror.

Det lå brunsvarte pelsrester ved brønnlokket. Vi så at lokket ikke var orntlig på, og vi løfta det bort og lyste ned i brønn. Langt ned i mørket lå det tett med små kadavre og duppa i vatnet, og vi kjente vi begynte bli gærne i magan.

- Den satans fuggeln, sa jeg. Bror nikka. Og før vi fikk tenkt at da blei det mjelk i stedet kom jaggu kråka oss i forkjøpet, grov seg fast med klørne i hue til kua og hakka ut øya hennes. Innen vi fikk baksa oss gjennom gjerdingen var kua galen av smerte, hu falt og knuste skallen mot en stein.

- Spriten har vi da, sa bror mens vi så på kuskrotten.

Og det blei sprit til morras, middas og æftas, sprit til tannpuss og til tørstedrikk. Vi blei bra ustø og var ikke i nærheta av å få tatt kråkefar. De jævla magane våre blei ikke bedre, det svei som satan. Momo klaga seg meir og meir, og rørte seg ikke fra senga. En dag fant vi ut hvilket helvete vi var i, nede i kjellern lå ei opphakka kartong rottgift, og vi fant små røe giftbeter overalt, trøkt inn i poteten, i maten på spiskammerset, ørsmå høl i brødpåsan. Vi seig skrikanes om på marka. Bror skøyt en siste gang etter kråkefaen.

krrk krrk, hørte vi fra morelltreet.

…. . …- -.

det trommer sånn mot bakken, og vi vet at vi må opp, opp til overflata, over bakken, ellers drukner vi, og vi farer oppover, svømmer gjennom jord uten bein og armer, der står en diger trost og danser, lager trommelyder med beina og imiterer regn, vi har blitt narra, bror er en mark og det digre trekanta nebbet kommer farende mot

"HISTORIEN OM TRYLLE-ALI"

AV MUMFORD 2006 - 2010

Det var en gang en liten gutt som het Ali som kunne trylle...

Men en gang lov lille Ali om en Trylle-Bok han hadde lest mange ganger...

ZAP!

MAGI

SE PÅ MEG! JEG TRYLLER FREM STJERNER OG PLANETER !!!

Nesen hans vokste seg så lang og han ble krympet enda mindre av måneskinn...

...HVA ER DET JEG SIER?! ...ER JEG EN WANNABE...? FØKK!! ALL MAGIEN MIN ER BORTE OG JEG BLIR EN FATTIG INNVANDRER I LILLEPUTLAND!

...Lille Ali ble fanget i en flaske fordi han hadde krympet seg akkurat passe liten til å passe inn i tuten (av Futen)....

HJELP! HJELP! MEG UT! DETTE VAR MEGET MYSTISK!

(Trylle-Gutten Ali ble brygget på i 1001 Natt med Moss gode malt ekstrakt og ble matet noen ganger med Whiskas (c) kattemat...)

HJELP! NÅ ER JEG SÅ LITEN OG BLIR DREKKI OPP SOM TRYLLE-DRIKK!

...Snipp Snapp Snute...

"...så er Eventyret ute for Fylle-gutten Ali!"

©MUMFORD 2006/2010

KUNSTAVBREKK

Av: Tristán Arturo Polido

FEBERFANTASIER FRA FORSTEDENE

av Tore Stemland

Vi trippa like forventningsfullt som garvede alkoholikere på polet med trygden på innerlomma etter to dagers abstinenstørke. Slik føltes det nå, etter at vi endelig hadde fått utstyret fra den likegyldige utleiehaien som hadde tatt og slengt gitaren til Alfen i et hjørne hvor det dryppet vann. Trommene var ustemte som torpedoer som ikke fant sine ofre. Bassen var det fotavtrykk på. Forsterkerne var heldigvis uskadd. Trond fant mikrofonen og sanganlegget i høvelig stand. Endelig kunne vi dra rett til kjelleren til Svein, bassisten. Mora hadde lova oss at vi skulle få øve der til vi var blitt rike nok til å få oss nytt øvingslokale. Dama måtte være dødfødt. Hvordan kunne hun tro at et anarkistisk pønkeband som oss var ute etter penger? Kapitalkreftenes forherligelse for arbeiderklassens barn. Nei, det var på tide at vi fikk ut ei plate som viste folk hvordan det hang sammen. Feberf@nt@siene, som vi kalte oss, skulle da ikke la seg stoppe av noen. Vi var skapt for å starte en revolusjon. Men først var det den plata, da. Vi så for oss coveret. Rådhustårnene i Oslo som blir truffet av et fly. Ikke at vi sympatiserte med terrorister, eller var det CIA selv, eller israelerne? Nei, det var ikke sympati, det var starten på revolusjonen. Knus det bestående, for faen! Alle måtte da forstå det. For å kunne knuse det, måtte folk våkne fra alt de ble dopet ned med. Penger, TV, speed, øl, paintball eller hva som nu enn måtte behage de etablerte snylterne.

For noen uker siden hadde to kamerater av oss kjørt seg i hjel. Fulle av faen og piller hadde de rappet en bil som sto på tomgang utenfor kiosken nede på hjørnet. Det varte ikke lenge før snuten lå på hjul. De dreit langveis oppi at de var over hundre i et tettbygd strøk. Det gikk som det måtte gå, de mista fatninga, grepet på veien og traff et gjerde litt for fort og fra altfor gal vinkel. Stakittene ble som spyd som kappet hodene deres, mens politibilens sirener var det siste de fikk med seg fra denne jorden. Hvorfor i helvete måtte de bruke så mye dop? Trond hadde skrevet en låt om hvor jævlig det var med de dophuene. Muligens var det den vi skulle ha på A-siden på 7” vinylsingelen vår, for ikke faen om vi skulle krype storkapitalen i skrittet og gi ut plata på CD. Heller dø fattig.

Etter mange timers slit, ble vi enige om å bøffe en avistralle. Kjettingen var solid nok, men hengelåsen tålte knapt et slag med hammeren. Utstyret ble sjonglert oppå farkosten, og vår nye tilværelse som et ekte kjellerband skulle ta til. Vi måtte nok forkaste Clash-coverlåta ”We`re a Garage Band” nå, men det fikk ikke hjelpe. Clash var og ble tapere. Kommunister på verdens største plateselskap. Snakk om å la seg kjøpe opp og bli spyttet ut igjen som tredjerangs revolusjonære uten bakkekontakt!

Det ble sent på kveld før vi var ferdige med å sette opp utstyret igjen. For å teste at alt var intakt og for å riste stølheten ut av bein og armer, skulle vi spille noen låter. Det kom taktfaste bassanslag. Her skulle jeg og Alfen inn. Noen takter senere starta Trond angrepet på doplangerne:

Knuste håp, drømmer og kneskåler
Blant langere som sitter og skåler
For hver dag du lever og betaler
De har blitt ditt fall og healer

Knuste håp, drømmer og kneskåler
Blant vinnere som sitter og skråler
For hver dag de har kundene intakt

De blir fortsatt rikere på sin forakt

Knuste håp, drømmer og kneskåler
Blant alt for mye dop og ståler
For hver dag går et liv til helvete
De visner sakte bort og de vet det

Tronds vokal hørtes ut som Ian Curtis i Warsaw-tiden. Fortsatt lengtende etter å finne sitt egentlige jeg, men alle hørte at dette var en uslipt diamant. Musikken var grei nok for de fleste og vanvittig bra for de involverte. Bakkekontakten begynte allerede nå å forfalle. Innerst inne hadde vi våre drømmer om å dra på turné som oppvarming for Metallica, Motörhead eller kanskje Slipknot. Ingen sa det høyt, men alle viste det innerst inne, etter siste runk på badet om kvelden, når hodet passet inn i gropen på hodeputen og Bakunin og Penthouse var godt plassert utenfor den hjemmeværende morens rekkevidde.

Mora til Alfen var det første vi hørte når låtens cresendo var avsluttet. ”Må dere spille så høyt? Får jo ikke med oss ninyhetene når dere skal bråke sånn!” I bakgrunnen hørtes banningen til Alfens far, en nå arbeidsledig fengselsbetjent, etter at han ble tatt på fersken i noe ureglementert. Han sa aldri hva det var for noe, men vi så på ham som en helt. Vi fantaserte om at det var brekkjern eller alkohol han hadde prøvd å smugle inn på cellene til de sanne revolusjonære. De som tok fra de rike og ga næring til revolusjonens røst.

Det fikk være nok for i dag. Hjemme var det som vanlig. Ingen gadd å rydde, og grandiosaen, eller rettere sagt det som var igjen av den, sto oppå ovnen på innpakningspappen. Det ble dårlig med middag den dagen òg. Faren min lå og duppet på sofaen og så på TV. Klokken var før midnatt, så det var dårlig med porno og kanalvelgeren gikk ennå varm. Det var nå snart ett år siden moren min døde. Fikk slag i en alder av 41. Hun var jo i sin beste alder, brukte hun alltid å si. Midt i køen på Rimi segnet hun om, og det var det. Jeg begynte å tenke på Asbjørn og Egil som døde nettopp. Fant fram penn og papir. Ville skrive en tekst til minne om dem:

Bilvinduene glaner innover
Forsvinner som sakte lysglimt
I natten som sluker
Alt…….

Neeeiii, dette ville det aldri bli noen tekst av! Den lyriske åre hadde sprengt seg vei igjen. Alltid når jeg skulle skrive den ultimate pønklåta, endte jeg opp med dikt. Jeg leste for mye Crowley, Bukowski og Bjørneboe. Forstod diktene og tekstene deres mye bedre enn bøker. Romaner ble for lange for de rastløse, for de som ville omvelte verden til en bedre plass. Hvem faen leste bøker på flere hundre sider når det samme kunne skrives på én, kanskje to linjer? ”The love of knowlege, is the hate of life,” hadde Crowley klort ned mellom åndelige visjoner og vulkanbestigende ferder. Det satt som dolkestikk i nakken på feite fabrikkeiere. Amputert og kreert som den fineste brunsj. Gode dikt var som vitaminpiller i den grå hverdags ulidelige kjedsommelighet. De var som å dryppe syre. Som små spindelvev som holdt deg inne med virkeligheten mens du ble fortært levende av dikterens underfundighet.

Noen uker senere hadde miraklenes tid vendt tilbake. Kommunen hadde kjøpt noen timer i et lydstudio, slik at uetablert ungdom kunne få spilt inn en demo. Dette skyldtes en gammelpønker som nå jobbet for utekontakten i byen, husker ikke hva han het, men han hadde spilt i Beinskjørhet i sin ungdom. Fikk aldri gitt ut noe og forble ett navn i mengden av håpefulle. Han hadde fortalt med lun latter om alle de bandene i hans ungdom som hadde en eller form for sykdom eller tilstand som bandnavn. De florerte. Feber, Hjertesvikt, Lumbago, Impotents og Anfall. Og det var flere. Det var slik vi kom fram til at vi skulle hete Feberf@nt@siene. Vise at vi hadde røtter, samtidig som det var to aer i navnet. Kult med ring rundt og greier. Trond laget logoen, selvsagt. Han var den eneste av oss med PC. Nå satt han der bak pulten i mikserommet i lag med en eller annen tekniker som sikkert jobbet i studioet.

Fra første flerrende gitarstrimle av brutalitet og fuzz fylte det lydtomme studioet til siste skarptrommeslag var fullført, var vi i Nirvana. Det satt som krigsfangene til USA på Cuba. Dette var kanonbra. Vi bare visste det. Endelig var vår time kommet. I ren overstadig adrenalinrus, kjørte vi inn en låt til på rappet, mens vi var i gang. Dette ble en hitsingel, det var vi sikre på. Den følelsen kunne ikke kapitalistsvina ta fra oss.

Trond sine foreldre var tjukke av penger og foret poden sin med midler. Derfor ordnet de også med pressing av plata i Tsjekkia. Eneste vinylpresseriet igjen i Europa. Så mye for fri konkurranse og markedsliberalisme. Tiden gikk, og endelig en dag ringte Trond og fortalte at platene var kommet på døren med flyfrakt direkte fra fabrikken. Pulsen steg som da Sigurd Pettersen tok hoppuka i 2003/04-sesongen. Det var som å fly til bunns i hoppbakken. Bare nyte svevet og vite at telemarksnedslaget var kronen på verket. Jeg ringte på døra, hvorpå faren til Trond røsket den opp. ”Kom inn, nå!” brølte han. Hoppet stoppet opp. En vindkule gjorde at balansen var vekke og det kritiske punktet ble satt med hodet først.

Vel inn hørte jeg morens gråt og Tronds forbannelser. De andre var der også. ”Hva faen mener dere med å kalle platen ’Borgerskapets siste tanker’, med et omslagbilde av et fly som treffer Rådhustårnene i hovedstaden?” Ansiktet var en blanding av besvimelsesblekhet og sprengte blodkar. ”Hva er det dere vil med dette!? Bli arrestert for terrorisme!? Hva!? Hva!? Så svar, da, for svarte helvete, dere Satans ormer!” Farens radikale fortid på Club 7 med rødt teater og vindrankende aftener til improvisasjonsjazz, var tydeligvis byttet ut med klippekort på Operaen og pliktoppmøte i Domkirken på julaften. Å svare ham var nok like lett som å rope på taxi rett bak en jetmotor som ble ruset. Å komme seg vekk, var det eneste vi tenkte på. Faren så det, og blokkerte utgangsdøra. ”Dere skal få komme ut, ja, men dere blir med meg i garasjen, NÅ!”

Sersjantkommandoene fra plikttjenesten kjentes med ett så mye nærmere enn de trengte. Utmanøvrert av farens verbale brutalitet, adlød vi som rekrutter på første utmarsj. Utkjørte nådde vi garasjen. Med oss hadde vi hver vår eske med plater, resten bar faren. Jeg så øksen og tenkte ikke, bare kastet min eske med 25 ex av vår briljante 7” singel på baksiden av garasjeveggen. Tronds far var så bortkommen i sitt eget raseri at han ikke la merke til at jeg var uten eske. Han slengte eskene sine på det mugginfiserte murgulvet, og forlangte resten av eskene opp i haugen. Deretter tok han øksen og knuste samtlige til flis. Til vår sorg, savn og fortapte karriere. Utslitt og nedsølt av svette, stanset han. ”Se og få ryddet opp her, og du, Trond, skal ALDRI mer ha noe med de der å gjøre! Er det forstått!?” Den frie oppdragelsens siste reise gikk altså inn i garasjen, for å bli avløst av militante kommandoer. Kakebu hadde nok blitt utskrevet hvis Tronds far hadde hatt muligheten.

Øksa suste inn i et hjørne. På gulvet lå restene av en strålende karriere som aldri kom lenger enn å bli knust mot betong. Borgerskapet hadde knust vår lille revolusjon på en svært så brutal og unødvendig måte. Vi så på hverandre og visste at Feberf@nt@siene var historie. En svært kort karriere. Vi kostet opp restene og kastet det i restsøppelet. Deretter gikk vi hver til vårt.

Jeg så Trond her om dagen. Han hadde gått gradene i farens bedrift og blitt salgssjef. Kjørte rundt i en splitter ny Mercedes. Tenk, det var bare fem-seks år siden han sto på barrikadene for revolusjonen. Alfen hadde begynt å jobbe på McDonalds, og Svein var det ingen som visste hvor det var blitt av. Jeg begynte på gymnaset, men droppet ut det andre året og fikk jobb i en bruktbutikk for plater, tegneserier og bøker. Nå er jeg butikksjef og kom på jobb i morges for å oppdage at Karin, som tok ettermiddagsvakten i går, hadde kjøpt inn to strøkne eksemplarer av Feberf@nt@siene sin 7”er. Hun hadde betalt 300,- kroner for dem, siden selgeren insisterte på at de var sjeldne og en rask telefon til en av butikkens beste kunder avslørte grynt i den andre enden som hørtes ut som orgasme. ”Eksisterer den virkelig?” hadde han fått fram etter noen sekunders forbauselse. Tankene gikk tilbake. Esken som var vekke da vi kom ut av garasjen, var altså ikke funnet av Tronds far. Noen hadde gjemt den vekk til trangere tider. Nå var det max 23 ex igjen. De ville nok dukke opp igjen snart, så her var det bare å smi mens jernet var varmt. Jeg beholdt det ene exet, og det andre solgt vi på auksjon for nesten 1400,- kroner. Så mye var den revolusjonen på 45 omdreininger i minuttet verdt.

MIN KAMP

Av Brian Larosche

Espen Ranto leste følgende melding på datamaskinen sin:

08:00 Poesisalg på Ark Aker Brygge! på Aker Brygge

Jeg vil så gjerne selge mer poesi i bokhandelen der jeg brødjobber! Derfor har jeg tråla lageret og henta opp en mengde gode diktsamlinger – og gitt dem priser fra 29,- til 99,-. Hvis du kommer og kjøper dikt, blir jeg veldig glad og du eller den du gir boka til mer belest/inspirert/blid etc. Salget står en stund framover, men sjefen kan finne på å ta det ned hvis det ikke selger godt nok. Så: Kom og kjøp! som kremmerne sier. (Og ta en titt på de nyeste diktsamlingene også da, selv om de er til fullpris:)

Espen gikk tidlig ned til butikken og lette i kassene av diktbøker, noen kjente navn, tok ut en bok som het *Clown Town*, men hadde ikke de 69 kronene som diktsamlingen kostet.

Han hadde imidlertid en plan. Espen hadde tatt med seg i ryggsekken ti eksemplarer av en hjemmesnekret bok som var like liten som to passfotoer, og skulle selge denne for 20 kroner per stykk. Boken het "Mini Kamp 666", skrevet av Karl Love GnausGårG. Boken inneholdt kun fire sider: På første side sto ordet SE, på side to, som var en venstreside, fant man halvparten av ordet LESE, mens resten var ved siden av på side tre, og på den siste siden sto ordet LE. Espen forsøkte forgjeves å selge en av de små bøkene til damer som sto i butikken. Alle lo av den, men ingen ville betale 20 kroner for et eksemplar. Til slutt gikk Espen ut av butikken og syklet i retning Rådhusplassen. Der sto det to mennesker: en mann med barnevogn og en annen fyr som holdt en bok som han prøvde å selge til han med vogna. Espen stanset ved siden av dem, hentet fram en av de små bøkene sine og ga den til mannen med barnevogn, som betalte to euro for den. Mannen som nettopp hadde kjøpt den lille boken, sa farvel. Espen ble stående sammen med han andre fyren, som fortsatt holdt i boken som han ønsket å selge. Espen sjekket tittelen: *A Peaceful Global Citizen*, selvbiografien til den nordkoreanske mannen som grunnla Moonie-sekten på følgende tre hovedregler: 1.Vi vil hjelpe de andre. 2. Vi trenger en partner å dele livet med. 3. Vi må prøve å skaffe oss ting. Fyren forklarte til Espen at det var på grunn av denne selvbiografien, som han altså prøvde å selge for 100 kroner, at han befant seg i Oslo akkurat nå (Hvilket bok kom Espen ifra?). Da Espen sa at han ikke hadde råd til å kjøpe boken, foreslo fyren at han kunne gi den til ham på forkjøp hvis Espen lovte å gi ham penger når han hadde fått solgt nok av sine små. Espen takket nei og syklet videre til Youngstorget, hvor bruktvareselgere nettopp hadde satt opp varene sine. Der fant Espen en diger bok som het: "A.L.T. 1930". Han trodde at det var en bok som inneholdt absolutt *alt* det som hadde hendt i 1930, men da han åpnet boken, viste det seg å være en bok om *American Lawn Tennis*. Han syklet videre til Olav Ryes Plass, hvor han, på *Palais des Thés*, byttet to av sine små bøker mot én japansk og én kinesisk te. En av de flinke damene bak disken fortalte at hun hadde arvet av faren sin en førsteutgave av "Naked Lunch" av William

S. Burroughs. Hun fortalte videre at Burroughs hadde hatt en sønn som antagelig var blitt seksuelt misbrukt av en av Williams elskere, og som senere drakk seg ihjel. Espen takket for seg, og gikk ut av butikken for å bytte en bok mot en smoothie som var rik på antioksidanter. Han bommet en røyk av en dame som satt på en terrasse. Mens han rullet sigaretten, stanset en type som spurte om han kunne få en røyk, han òg. Espen solgte den ferdigrullede sigaretten til herren for 4 kroner. Kisen ba Espen om å bli med hjem til ham på Birkelunden for å røyke en blåbærjoint.

Etter jointen fikk Espen holde en slags forenklet joypad med to knapper og en blinkende, grønn lysdiode, som ifølge denne typen som han hadde blitt med hjem, var en elektronisk gjenstand oppfunnet av Wilhelm Reich for å bli kvitt elektromagnetisk stråling. Han holdt den i 10 minutter og ga den så tilbake. Deretter bestemte han seg for å dra hjem til seg selv, og da han ankom kollektivet som han bodde i, på Alexander Kjellands Plass, ble han fortalt av en av samboerne sine, Gita, at hun nettopp var blitt muslim. Gita var utdannet keramiker, og hadde tidligere fått en bok ved navn *Smallcreep's Day* i gave av Espen. Denne hadde vært skrevet av en brite som hadde brukt pengene han tjente på boken til å si opp fabrikkjobben sin og åpne et eget keramikkverksted isteden. Boken hadde vært et oppgjør med vår tids avhumaniserte industrimenneske.

Gita viste frem to tunge, nye eksemplarer av Koranen. Espen fikk også vite at hun hadde sluttet å røyke. Det fulgte en morsom samtale mellom de to som handlet om bøker:

- Dette kom i posten til deg i dag, sa Gita, og rakte ham to pakker.

- Takk, det er bøkene mine! forklarte Espen, og tok imot pakkene med et smil. Den ene boken var *The No Hellos Diet*, skrevet av en ung, amerikansk forfatter som Espen aldri hadde møtt personlig, men som han hadde hatt e-postkontakt med. Den amerikanske forfatteren hadde villet bytte en av bøkene sine mot magisk fleinsopp fra Norge, som Espen skulle sende til ham i Chicago. Den andre boken var *Fadervår*, en bønnebok med surrealistiske illustrasjoner. Espen hadde fått denne av en prest som han hadde delt en pizza med i en park, en solfylt dag i København. Presten hadde fortalt ham at hun vanligvis ga denne boken til nydøpte barn. Deretter, mens solen gikk ned og himmelen ble ferskenfarget, hadde presten og Espen gått langs kanalen i retning Christiania. De hadde stoppet ved et utested under en bro, hvor en mann med bart hadde sittet på en piknikbenk, med tre bøker av Bukowski foran seg. Espen hadde syntes at mannen med bart lignet på de bildene han hadde sett av den unge, amerikanske forfatteren hvis bok skulle komme i posten. Han hadde derfor spurt om mannen ikke tilfeldigvis *var* den unge forfatteren fra Amerika. Mannen hadde svart at han slett ikke var amerikaner. Både presten og Espen hadde da satt seg til med mannen og bestilt hver sin boks med øl.

Mannen med bart hadde vist seg å være dikter. Han og Espen hadde snakket om dikteren Rimbaud, og om Rimbauds forhold til Verlaine, som var det samme. De syntes det var oppsiktsvekkende at navnene til disse to dikterne kunne lyde forholdsvis likt som de franske ordene for "vakkert rim" (rime beau) og "stygt vers" (vers laids). Det at Rimbaud sluttet med diktningen for å gå over til å selge våpen, var også noe som de syntes var nevneverdig.

På bussen tilbake til Oslo, hadde Espen møtt tre unge, norske poeter som rappet i fristil til hverandre. Disse hadde vært i København for å få trykket, på gjennomsiktige plastark, en diktsamling som de hadde skrevet på den samme reisen, inspirert av Rimbauds *En årstid i helvete*. Espen fikk byttet en av sine små bøker mot et eksemplar av boken deres. Denne hadde tittelen *Kolleger* skrevet i svarte bokstaver på det røde omslaget.

Tilbake i Oslo, hadde Espen dratt på Café Internasjonalen på Youngstorget, hvor det ble lansert en bok med tittelen *Motgift: En akademisk respons til høyreekstremisme* i andre etasje. Også denne hadde han fått byttet mot en av bøkene sine, denne gangen fordi han kjente forleggeren fra før.

Da han kom smilende ut av kafeen etter å ha byttet boken til seg, hadde Espen sett en vakker, ung kvinne med lyse dreadlocks og solbrun hud på torget. Han hadde vinket til henne, og hun hadde vinket tilbake. Espen hadde da gått bort til kvinnen og funnet ut at hun hadde haiket fra København til Oslo. Han hadde fisket frem fra ryggsekken en bok som han hadde kjøpt på tilbud for 49 kroner for en stund siden, og så vidt begynt på. Boken het *And Another Thing…*, og var sjette bind i *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy*-serien. Espen hadde gitt den til henne i gave. Hun var blitt veldig glad for dette, og invitert Espen med på fest. Han hadde avslått fordi han var utrolig sliten etter reisen.

Der Espen Ranto nå satt i bokollektivet sitt med boken fra Amerika, tenkte han tilbake på disse hyggelige byturene og byttehandlene, og begynte å falle i søvn. Han drømte at han var i en bokhandel ved navn *Bytt-ik*, hvor alle bøkene som stod i hyllene og lå i kassene var skrevet på et språk som alle i verden kunne lese.

BABYEN PÅ EGON

av CAaroline Glomnes Johansen

Babyen skriker over hele restauranten.
Lyden er høy, i likhet med klangen.
Alle undrer om babyen ler eller gråter,
men én ting er sikkert, det barnet det låter.
Moren rister på hodet, hun har det neimen ikke lett.
Hun vet jo aldrig om hun gjør galt eller rett.
Folk flokker seg sammen for å se hva som skjer.
For en merkelig unge som både gråter og ler.
- Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre med henne,
hun hyler alltid både borte og hjemme.
Naboene klager og jeg stille ber,
for hun skriker av absolutt alt hun ser.
-Kan noen si meg om hun har det bra?
Finnes det en kur? Jeg gir alt du vil ha!
Folket mumler, er barnet vel bevart.
Ungen låter så høyt, at ingen får svart.
- Du får vente ett år til hun begynner å snakke.
Det beste rådet hittil, ingen hører takket.
- Hva heter barnet? Er det noen som spør.
Moren stopper opp, det har hun aldrig tenkt på før.
Hun har vært så opptatt av om ungen har ledd eller grått.
Så barnet har aldri et riktig navn fått.
Noen roper -Kall henne skrikerungen!
Men moren rister på hodet, hun har navnet på tungen.
Alle venter i spenning, og plutselig er alt stille.
Babyen også. Var det dette ungen ville?
Selvfølgelig var det det! Barnet hadde inget navn.
Det var tragikomiskt og et kjempe stort savn.
Den lille visste ikke om hun skulle le eller gråte.
Et barn uten navn er jo en kjempegåte.
Moren løfter barnet opp, bestiger bordet som en trone.
- Alle sammen, dette er datteren min Tone.

KUNSTAVBREKK

Av: Tristán Arturo Polido

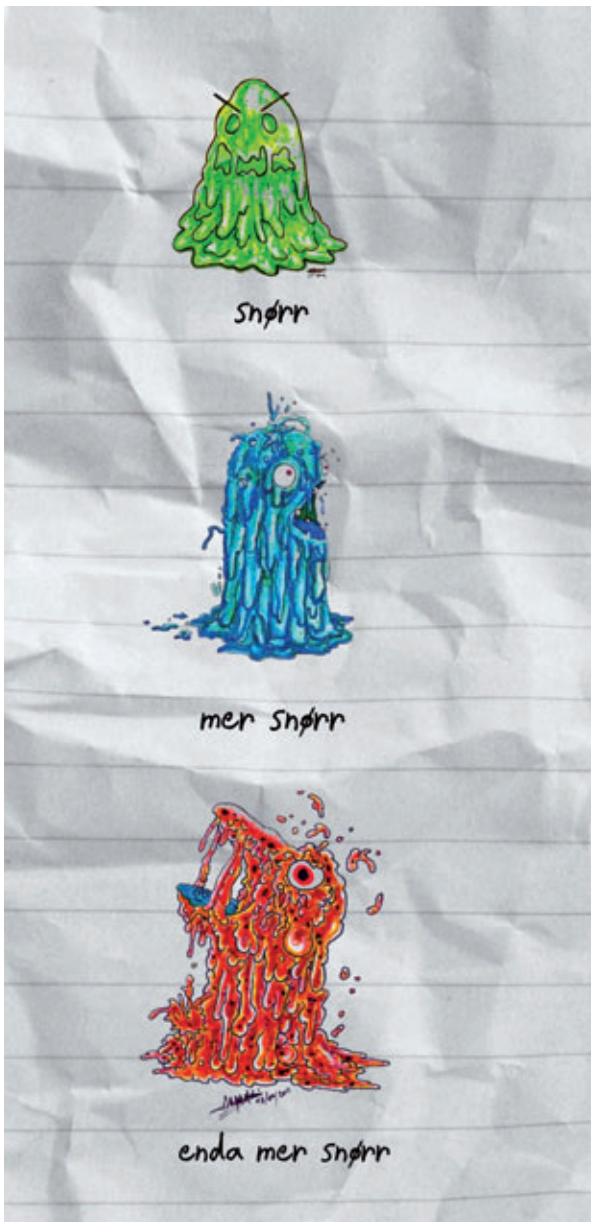

Folk liker den elektroniske antologien

Post forlag fikk mellom 150 og 180 bidrag, valgte ut 11, hyret inn noen etablerte forfattere og lagde antologien komPost. Den har blitt lastet ned 800 ganger.

Av Grazyna Skarpås

- Vi fikk større respons enn vi hadde ventet, forteller Eivind Haugen, daglig leder for Post forlag. Til høsten er det helelektroniske forlaget hans aktuelle med to nye utgivelser, men hva dette er holder de hemmelig inntil videre.
- Vi får inn mest dikt og noveller, men vi har også fått inn romanmanus,forteller Haugen.

NRK hadde nylig en artikkel hvor det kom frem at novellens framtid er på digitale plattformer. Hva tenker du om dette?
- Ja, jeg tror det er noe i det. Å ha muligheten til å lese en novelle på mobilen mens en er på vei til jobb er absolutt en måte å for novellen å øke sin kommersielle verdi. Signaler av Cppelen selger kanskje 200-300 eksemplarer. Vår elektroniske antologi ble lastet ned 800 ganger.

Tror du ikke det også kan skyldes at dere ga ut antologien deres gratis, mens en må betale for Signaler?
- Jo, selvfølgelig. Men jeg vet, dette er noe jeg har hørt fra dem som jobber i større forlag, at antologier leses ikke ofte. 800 er langt over snittet

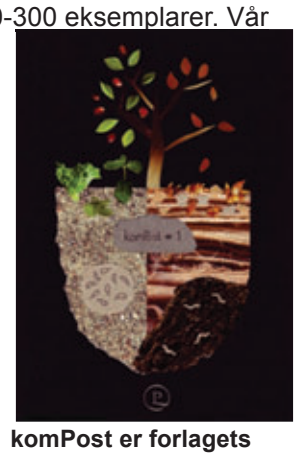

komPost er forlagets første utgivelse

Tross populariteten blant folket er ikke anmelderne like begeistret. Arne Borge er skuffet over at litteraturen ikke er mer konfronterende og annerledes, Kristian Wikborg Wiese fra universitas.no har ingenting å si på selve kvaliteten, men kritiserer antologien for å ikke ha med flere debutanter.

Svært mange av bidragsyterne deres er navn som er kjente fra før av, mens Signaler satser på debutanter. Tror du ikke dette er nok en faktor som har gjort den populær?
- Jo, det er klart at større, mer etablerte navn tiltrekker flere lesere.
Vil dere satse mer på debutanter dersom dere lager flere antologier?

Unge gründere står bak

Post forlag drives av en ung kameratgjeng fra litteraturstudiene på Universitetet i Oslo. Det har gått et år siden de startet opp.
- Vi snakket om hva vi ønsket å drive med etter studiene. Som litteraturstudenter flest hadde vi lyst å jobbe i forlag, men det er vanskelig å få jobb der. synes det er merkelig at det ikke finnes forlag som for alvor har satsa på det elektroniske, så jeg lufta forslaget, og etter noen uker var vi i gang, forteller den daglige lederen.

I tilleg til ham drives forlaget av nattlig leder Ole-Andres Wilhelmsen og de tre redaktørene Alexander Bertin, Trond Christian Madsen og Sondre Midthun. Samtlige har jobber på si. Men drømmen er å kunne livnære seg av forlagsviksomheten.
Hvordan skal dere få dette til?
- Vi må gi ut mer, holde kvaliteten og være innovative, avslutter Haugen

Fra Venstre: Eivind Haugen, Trond Christian Madsen og Alexander Berlin
Foto: Åsmund Holien Mo

Eksistensiell uhygge, meningsløs eksistens

Thomas Ligotti (f. 1953) er en amerikansk grøsserforfatter som bokdebuterte i 1985, etter flere år som bidragsyter i litterære undergrunnsmagasiner. Alle fortellingene hans er i skrekksjangeren, men kan også leses som eksempler på Ligottis livssyn. Hos Ligotti er nemlig uhyggen, eller følelsen av at *noe ikke er som det skal være*, det første tegnet på at en er i ferd med å ta virkeligheten innover seg. Selvforståelsen vår viser seg å være et narrespeil for meningsløse krefter som overgår oss. Gateavisa gjorde et e-postintervju med den eksistensielt fokuserte grøssermesteren, som følger etter en presentasjon.

”Utenfor døren til *Den røde kabaret* [en nattklubb – overs. anm.], lå en verden av regn og mørke. (...) På innsiden var alt gult lys, tobakksrøyk og lyden av regndråper som smelte mot vinduene, som alle var farget svarte. På slike netter, mens jeg satt ved et av bordene i denne triste, lille bula, var jeg alltid fylt med infernalsk lystighet, som om jeg ventet på apokalypsen og ikke kunne bry meg mindre. (...) Denne spesifikke novembernatten, følte jeg meg imidlertid ikke helt bra. Jeg kjente en svak kvalme i magen, som om magen varslet et begynnende virus eller til og med matforgiftning. En annen kilde til illebefinnendet mitt, tenkte jeg, kan meget vel være min langvarige nevrotiske forfatning, som forandret seg fra dag til dag, men alltid fulgte meg i en eller annen form og manifesterte seg i et bredt spekter av både fysiske og psykiske symptomer. Faktisk kjente jeg en svak følelse av panikk akkurat nå, selv om denne på ingen måte utelukket muligheten for at kvalmen i magen hadde en rent fysisk årsak, enten knyttet til et virus eller til forgiftning. [Følelsen] utelukket heller ikke en tredje mulighet, som jeg forsøkte å ignorere på det tidspunktet av kvelden.”

Det siterte resonnementet innleder novellen *Gas Station Carnivals*. Hos Thomas Ligotti er, som nevnt i ingressen, følelsen av at *noe ikke er som det skal være*, det første tegnet på at en er i ferd med å ta virkeligheten innover seg. Alt fra fysisk smerte til mental uro til plutselige skift i virkelighetsoppfatningen, blir stadfestelser av at en kun er herre over omstendighetene så langt som naturkreftene, som står bak ens indre nervebaner og cellestrukturer, tillater dette, hvilket vil si ikke i det hele tatt. Mennesket, innbefattet de valgene det later til å ta ut fra egne vurderinger, er egentlig en refleksjon av krefter, eller *tilfeldigheter*, som ikke bryr seg om oss og ikke lar seg forstå utover fremtredelsesformen. De gangene dette gjøres tydeligst for den enkelte, er når han eller hun mister følelsen av å håndtere seg selv og omgivelsene, for eksempel ved å overstyres av fysiske plager, eller av nevrotiske, depressive eller andre psykiske symptomer. For å sitere slutten på samme novelle, etter at fortellerens følelse av selvbestemmelse er blitt avslørt som feil:

”[E]thvert rom jeg går inn i kan bli en gjøglerbu, der jeg må finne min plass på en vaklevoren, gammel benk på randen av kollaps. Selv nå ser jeg Moromannen [stå] foran meg [med ryggen til]. Det stive, røde håret hans beveger seg bittelitt mot den ene skulderen, som om han skal til å sette blikket sitt i mitt, og flytter seg så tilbake igjen; deretter beveger han hodet bittelitt mot den andre skulderen i dette endeløse spillet av grusom titt-tei. Jeg kan bare sitte og vente, vel vitende om at han én dag vil snu seg helt rundt, trå ned fra scenen og kreve meg til avgrunnen jeg alltid har fryktet. Kanskje vil jeg da få klarhet i hva jeg har gjort – hva noen av oss har gjort – for å fortjene denne skjebnen.”

Liv og karriere

Thomas Ligotti ble født i Detroit i USA den 9. juli 1953, og uteksaminert fra universitetet 24 år senere. Etter dette jobbet han i mer enn tjue år for det som i dag heter *The Gale Group*, et forlag som utgir referansebøker om litteratur- og annen forskning. Rundt årtusenskiftet flyttet han til Florida og ble selvstendig næringsdrivende, med den tidligere arbeidsplassen som én av flere oppdragsgivere. Med andre ord har Ligotti levd av å redigere og sammenfatte faglitteratur siden slutten av 1970-tallet, og aldri av fortellingene han skriver.

Den første publiserte novellen til Ligotti, *The Chymist*, kom på trykk i det nå inngåtte grøssertidsskriftet *Nyctalops* i mars 1981. I påfølgende år ble han gradvis mer beryktet som forfatter av skrekkfortellinger, i den begrensede leserkretsen til skrekklitterære amatørmagasiner i små opplag. Debutboken, *Songs of a Dead Dreamer*, ble publisert i 300 eksemplarer i 1985, men kom i revidert opptrykk i 1989. Denne ble fulgt av *Grimscribe: His Lives and Works* i 1991 og *Noctuary* i 1994, begge to novellesamlinger, sistnevnte med en del tidligere publisert materiale.

Samme år som *Noctuary*, fulgte *The Agonizing Resurrection of Victor Frankenstein and Other Gothic Tales*. Ligotti forsøkte her å omskrive klassiske skrekkfortellinger av andre. I 1996 kom *The Nightmare Factory*, som i hovedsak samlet de standardiserte novellene fra *Songs of a Dead Dreamer*, *Grimscribe* og *Noctuary*. Mer eksperimentelle tekster var utelatt. Boken avsluttet med seks tidligere upubliserte historier.

Året etter fulgte en mer unik utgivelse, nemlig *In a Foreign Town, In a Foreign Land*. Denne var en syklus på fire fortellinger fra en fiktiv småby, med overlappende persongalleri, og ble publisert i begrenset opplag på Current 93-vokalist David Tibet sitt forlag, *Durtro Press*, sammen med en CD med bakgrunnsmusikk av bandet. Lignende utgivelser så dagens lys i 2000 og 2001, før Ligotti utga sin første roman, *My Work is Not Yet Done*, i 2002. Boken inneholdt i tillegg to noveller som var tematisk like romanen.

Hvis man derfra hopper over enkelte obskuriteter, fikk verden en samlebok med de påstått beste fortellingene hans, *The Shadow at the Bottom of the World*, i 2005. Året etter kom *Teatro Grottesco*, som etter min mening representerer forfatteren på sitt ypperste. Boken rommer *In a Foreign Town, In a Foreign Land*-syklusen samt de seks historiene som opprinnelig avsluttet *The Nightmare Factory*, i tillegg til en rekke nyere, som alle er svært gode. Ettersom denne og *My Work is Not Yet Done* ble kjøpt opp og dernest distribuert av Virgin Books, er disse to betraktelig lettere å få tak i enn øvrige utgivelser, selv om man ofte finner det man søker på Ebay.

I 2010 publiserte Ligotti den sakprosaiske drøftingen *The Conspiracy Against the Human Race* (på fantastiske Hippocampus Press!), der han underbygger og forklarer pessimisme som livssyn, tidvis med utgangspunkt i den norske filosofen Peter Wessel Zapffe.

Utover dette har gysertalentet bidratt som gitarist på en Current 93-innspilling til inntekt for alkoholismebehandling for nå avdøde Coil-bassist John Balance, og også utgitt en CD, begrenset til 510 eksemplarer, hvor han spiller gitar til egne opplesninger. Forlaget Fox Atomic har publisert to dårlige tegneseriealbum basert på novellene hans, og det er også kommet en 26 minutters kortfilmversjon av historien som åpnet *Songs of a Dead Dreamer*, nemlig *The Frolic*.

Fortsatt et undergrunnsfenomen

Til tross for denne oppmerksomheten, er Ligotti fortsatt et undergrunnsfenomen, i forstand at han selger lite og får minimalt med omtale i større medier. Selv har han anslått tilhengerskaren sin til rundt 2000 personer på verdensbasis. Enkelte av disse gjør svært mye ut av hengivenheten, hovedsakelig ved å diskutere på forumet til Thomas Ligotti Online, som ikke driftes av Ligotti. Forfatteren selv later til å begrense graden av offent-

lig opptreden til å svare på telefon- og e-posthenvendelser, og jeg kan telle på én hånd de portrettfotografiene som er å oppdrive på nett.

Et spørsmål som melder seg da, er hvorfor Thomas Ligotti gjør så dypt inntrykk på enkelte, til tross for lite publisitet?

Den altomfattende meningsløsheten

Tildels er det budskapet i fortellingene som gjør inntrykk. Thomas Ligotti er antinatalist. Dette vil si en som mener at mennesket burde slutte å forplante seg av hensyn til meningsløsheten ved å eksistere. Ettersom smertene ved å forsøke å overleve ikke kan rettferdiggjøres med en bakenforliggende mening, blir det da inhumant å skulle videreføre slike smerter til nye generasjoner.

Av den grunn handler fortellingene til Ligotti ofte om mennesker som forsøker å slå seg til ro, eller leve i harmonisk balanse, med meningsløsheten, for eksempel ved å traske omkring i måneopplyste ruiner og konstatere at alt forvitrer. Herfra forsøker Ligotti å demonstrere at forsøkene deres er dømt til å mislykkes, ved å avsløre den tilsynelatende aksepten som en personlig meningsbærende *erstatning* for meningsløsheten i seg selv. Når aksepten brister, for eksempel ved at deler av verdensbildet deres blir avslørt som en vrangforestilling, begynner den faktiske meningsløsheten å la seg til kjenne. Karakterenes selvforståelse forvandles til uoversiktlige sammensurier av betingede årsaker, slik at de fylles med usikkerhet og paranoia, eller søker tilflukt lenger inne i sine egne ideer og besettelser. Enkeltmennesket kan ikke fullt ut ta innover seg at universet er meningsløst, deri den iboende uhyggen ved å bli presset til erkjennelsen.

Personlig deler jeg ikke Ligottis livssyn. Jeg har isteden valgt å stole på forskjellige kulturtradisjoners filosofiske eller erfaringsbaserte gjengivelser av trygghet og mening bakenfor normoppløsningen, se for eksempel de siste to sidene av artikkelen min om Simone Weil i forrige nummer av Gateavisa, nummer 1/2012. Selv om budskapet til Thomas Ligotti gjør ham særegen, kan det altså ikke være dette i seg selv som gjør inntrykk.

av de tørrvittige fortellerstemmene som på den ene siden aksepterer hverdagen med ordknapp ro, der andre ville ha latt seg engasjere, men på den andre siden er overdrevent opptatt av abstrakte verdensbilder, i likhet med forfatteren. Jeg kan anføre et eksempel fra fortellingen *Sideshow, and Other Stories*, der den asosiale hovedpersonen tilbringer nettene på en døgnåpen kaffebar. Her blir han eksponert for en sjelevenn av mer manisk lynne:

"'Samtlige av mytene til menneskeheten er ikke annet enn underholdningsbransje,' sa (...) mannen til meg under vårt første møte. 'Alt som vi hevdes å leve etter og angivelig dø for – enten det er religiøse skrifter eller provisoriske slagord – det er alt sammen underholdningsbransje. Imperier som reiser seg og faller – underholdningsbransje. Vitenskap, filosofi, alle disipliner under solen, til og med solen selv, i tillegg til alle de andre klumpene med materie som slenger omkring i mørket der oppe –' sa han til meg, mens han pekte ut gjennom vinduet i kaffebaren hvor vi begge satt, 'underholdningsbransje, underholdningsbransje, underholdningsbransje.' 'Og hva med drømmer?' spurte jeg, og tenkte at jeg kanskje hadde naglet et unntak fra det dogmatiske synet hans, eller i hvert fall et som han ville akseptere som sådant. 'Mener du drømmer av den typen vi har i dette øyeblikk eller de vi har når vi er så heldige å sove?' Jeg svarte at poenget var vel forstått og trakk tilbake utfordringen min, som hadde vært veldig halvhjertet fremsatt i utgangspunktet."

Det som gjør at undertegnede føler sånn tilhørighet til Thomas Ligottis forfatterskap, er med andre ord varmen og den boblende, klukkende gleden jeg får ved å lese om tørrvittige einstøinger som fremfor å uttrykke følelseslivet sitt, kanaliserer dette over i lidenskapsløse, intellektuelle verdensbilder som til slutt innhenter dem, ved at de ikke kommer vekk fra meningsløsheten som de har resonnert seg inn i. Min personlige favorittnovelle er *The Bungalow House*.

Radikale grøss, sjangertro formaning

En siste ting som bør nevnes før jeg gjengir e-postintervjuet, er at flere av Ligottis senere fortellinger, herunder *My Work is Not Yet Done*, *I Have a Special Plan for This World*, *The Nightmare Network*, *My Case for Retributive Action* og *Our Temporary Supervisor*, lager uhygge av de ydmykende og fremmedgjørende arbeidsforholdene som ofte utvikler seg i lavere lag av kapitalistiske storkonserner, der en blir anonymisert, omplassert eller tvunget til å identifisere seg med bedriften, for eksempel ved å måtte bruke standardiserte kaffekopper istedenfor sin egen, etter de forskjellige ledersjiktenes forgodtbefinnende. Ettersom grøssersjangeren er grunnleggende konservativ, ved å spille på negative konsekvenser av grenseoverskridende atferd, slik eksempelvis Mary Shelleys *Frankenstein* (1818) viste mulige følger av å utfordre den naturlige syklusen av liv og død, demonstrerer disse fortellingene på utmerket vis konsekvensene av nåtidige former for gjerrighet og ekspansjonstrang. På den måten klarer Ligotti å balansere grøssersjangerens gammelmodige formaning med holdninger som kan tolkes politisk radikalt.

Ligotti taler

Ettersom Gateavisa skulle utgi et litteraturnummer, bestemte undertegnede seg for å forsøke å intervjue skrekkmesteren over e-post. Jeg spurte administratoren for Thomas Ligotti Online om han kunne formidle kontakt, og senere samme dag, fikk jeg følgende melding fra Ligotti selv:

"Kjære Pål Flakk. Jeg holder på å komme meg etter en operasjon for blødende tykktarm. Jeg ble fortalt at jeg kunne ha dødd på operasjonsbordet. Dessverre overlevde jeg. Jeg stiller gjerne opp på intervju for Gateavisa."

Resultatet ble som følger:

Pål Flakk: I andre intervjuer har du sagt at grunnen til at du liker å lese forfattere som H.P. Lovecraft, William S. Burroughs og Thomas Bernhard, blant andre, er at de, hvis jeg skal gjengi dette med mine egne ord, fremlegger sin intime opplevelse av hvordan det føles for dem å eksistere, heller enn å bare skrive fengende fortellinger. Med tanke på hvordan de fleste av dine egne fortellinger reflekterer inntrykket ditt av verden som iboende meningsløs, virker det nærliggende at du forsøker å gjøre det samme, og det har du også bekreftet at du gjør. Kan du, i lys av dette, forklare hvorfor du likevel har valgt å holde deg til skrekksjangeren spesifikt? Selv om tekster som Notes on the Writing of Horror *er veldig eksperimentelle og selvreflekterende, er de fortsatt innenfor sjangeren. Hvorfor føler du at skrekksjangeren er den mest passende for å uttrykke verdensbildet ditt?*

Thomas Ligotti: Jeg tror at jeg har sagt dette før, men jeg sier det igjen: I skrekksjangeren, og spesielt i kortvariantene, trenger du ikke å bekrefte den menneskelige eksistens eller portrettere realistiske karakterer. Du kan gjøre hva du vil. Og jeg ønsket å beklage den menneskelige eksistens, enten i smug eller åpenlyst, og jeg ønsket også å portrettere karakterer som var gjennomførte representanter for en eller annen besettelse jeg hadde, ikke personer hvis opptreden var noe jeg tilfeldigvis observerte og ønsket å analysere som en antropolog. Hvorvidt jeg gjorde dette på en måte som trakk oppmerksomheten mot den eksperimentelle historiefortellingen eller på en mer standardisert måte, spilte ingen rolle. Som sagt, du kan gjøre hva du vil. En annen ting er at fordi skrekk kan betraktes som litteraturens popmusikk, så kan du stjele fra klassikerne som du også har lest, slik jeg har gjort fra Burroughs, Bernhard, Gertrude Stein (hvis repetitive stil, som jeg finner hysterisk, gikk forut for Bernhard sin og kan ha påvirket ham, akkurat som Hemingway og Conrad påvirket Burroughs), William H. Gass, Raymond Chandler, Gogol, symbolistene, de metafysiske poetene, jakobinsk tragedie også videre. I sin *Art of Fiction* kommer Henry James med følgende råd: "Forøk å være et av de menneskene for hvem ingenting er tapt." Mange forfattere, kanskje spesielt sjangerforfattere, følger dette rådet intuitivt, uten å ha blitt det fortalt. Min antagelse er at de må ha varierte interesser og fantastisk hukommelse. Men hvis du ikke bryr deg om nok ting til å gidde å huske på dem, så la det være tapt. Du kan alltids finne en annen måte å skrive historien din på, en måte som bedre reflekterer den personen du er ved å legge for dagen hva sinnet ditt har bestemt at er verdt å putte i minnebanken.

De tidligste historiene dine ble sendt til undergrunnsmagasiner som Nyctalops, Eldritch Tales *og* Grimoire. *Var du fan av skrekklitteratur generelt, eller oppsøkte du bladene mer bevisst som et mulig publiseringsformat? Kort sagt, hva var motivasjonen din for å oppsøke den type undergrunnsblekker?*

Gjennom 1970- og 1980-tallet var jeg håpløst fan av skrekklitteratur. Jeg leste *alt*, inkludert fanziner fra femti- og sekstitallet som jeg jaktet ned. Og det jeg ikke klarte å finne for salg, bestilte jeg til låns gjennom biblioteket og fotokopierte, selv om det ikke er meningen at en skal gjøre det. Her er noen visdomsord til de som ikke er samlere, men simpelthen ønsker å lese det beste som skrekksjangeren har å by på: Ikke kast bort tiden med å lese novellesamlinger av eldgamle skrekk- og spøkelseshistorieforfattere. De er allerede blitt gjennomsøkt av mesterlige antologiredaktører som Montague Summers og Richard Davis, og de beste, vanligvis de eneste gode, historiene er blitt gjenopptrykt. Ta det fra en som kastet bort mye tid og penger på skrekklitteratur som ikke var verdt å lese. På den annen side, hvis jeg fortsatt slukte skrekklitteratur, så tror jeg ikke at jeg ville ha klart å motstå fristelsen å kjøpe hver eneste samling som blir gjenopptrykt i opplag på 500 av de undergrunnsforlagene som har oppstått i løpet av de siste femten årene, sånn cirka.

I et intervju med forfatterkollega Matt Cardin, har du sagt at visse tilbakevendende temaer i bøkene dine, som følelsen av at mennesker er marionetter for krefter som de ikke forstår, kommer mer i forgrunnen i ditt eget liv når du gjennomgår en spesielt stresset eller ubehagelig periode. Kan du utbrodere om hvorfor det er slik?

"Jeg ønsket å beklage den menneskelige eksistens." - Thomas Ligotti til Asyl

En forfatter som er nærværende

En kan derfra anta at det er språket i tillegg. Uten at jeg skal sette av plass til å utdype dette, er Ligotti en mester i å bygge opp fortellinger. Det samme kan en imidlertid si om Stephen King eller John Ajvide Lindqvist, uten at undertegnede er påfallende opptatt av disse.

Når enkelte knytter seg så sterkt til Thomas Ligottis fortellinger, tror jeg selv at det må være fordi han kjører så hardt på sin egen opplevelse av å eksistere, i tillegg til å formulere denne på en morsom og spennende måte, dette istedenfor å trekke seg tilbake som forfatter og konstruere tredimensjonale karakterer i et handlingsforløp, slik tilfellet er med for eksempel Stephen King. Når undertegnede leser Ligotti, sitter jeg ofte og hikster

Jeg ønsker ikke å gå for dypt inn i dette teamet, siden det drøftes ganske utførlig i boken min, *The Conspiracy Against the Human Race*. Dessuten kommer svaret mitt til å bli litt sirkulært. Den følgende anekdoten er tatt fra en fil jeg har som heter ”Anhedoni” [som er en sinnsforstyrrelse kjennetegnet av manglende evne til å føle glede og lyst – journ. anm.]. Denne anekdoten siteres ofte av folk som skriver om eller forsker på sinnsforstyrrelsen: I 2003 lot det til at Hall of Fame-quarterback [en betegnelse på den i amerikansk fotball som tar imot ballen fra senterlinjen når kampen starter – journ. anm.] Terry Bradshaw avslørte følgende om seg selv: ”Jeg kunne ikke forstå at jeg, etter hver Super Bowl-seier, ikke fikk noen glede ut av det jeg hadde prestert.” Så, sportsidioter, gikk Terry Bradshaw ut på banen i de kampene og tenkte at ”Hvis laget mitt vinner, så skal jeg ikke føle meg tilfreds med prestasjonen”? Jeg tror en trygt kan konstatere at han ikke sa dette til seg selv. Og selv om han hadde sagt det, ville han nesten helt sikkert ha vært ute av stand til å unngå å føle glede over prestasjonen. Ikke engang en Hall of Fame-quarterback kan trekke såpass i egne tråder at han velger å føle eller ikke føle glede over å vinne flere Super Bowls. Løy han? Lite trolig. Spilte hukommelsen ham et puss? Også det virker lite trolig. Eksperter har slått fast at Terry Bradshaw led av anhedoni, som ikke bare kan sette ut av spill det såkalte belønningssystemet i hjernen – som slik gir glede – men også få den anhedoniske til å ville drepe seg selv. Terry Bradshaw var kanskje herre over banen, men han var ikke herre over sin egen hjerne. Mer spesifikt: Han var ikke herre over visse deler av hjernen kalt nevrotransmittere, som, sammen med andre kroppssystemer, kontrollerer menneskets følelser og handlinger. Kort oppsummert var Terry Bradshaw slik skrudd sammen at han ikke kunne få noen tilfredsstillelse ut av å vinne de Super Bowlene. Terry Bradshaw eksisterer ikke en gang annet enn som en mekanisme av tråder som er koblet sammen til en enhet som alle, inkludert han selv, kaller Terry Bradshaw. Denne mekanismen av tråder bestemmer alt vi tenker, sier og gjør. Det er ikke noe inne i oss som vi kan kalle ”oss”. Annet enn gjennom en felles vrangforestilling, er vi marionettdukker – punktum. Og de gangene vi best kan glimte dette faktumet, er når det er en svikt i maskineriet, slik at vi kan oppfatte at vi ikke tenker og føler slik som vi tror at vi burde – at vi later til å ikke være oss selv. Dette skyldes at vi aldri var oss selv. Vi var og er ingenting annet enn ... Vel, hvor mange ganger er jeg nødt til å si det før alle forstår? Tusen takk for at du oppviser tålmodighet med den ateistiske og deterministiske propagandaen min. Hvis du tror at du har en sjel som bærer ditt navn, så fint for deg. Og hvis du tror at du kan velge hvordan du tenker og føler, så fint for deg, det også.

Jeg mener å ha lest deg hevde at du bare skriver i visse perioder, muligens avhengig av problemer eller fravær av problemer med angst og depresjon i den spesifikke perioden, problemer som jeg forøvrig synes at du har vært behjelpelig ærlig i å beskrive, eller av bruken din av medisiner. I hvilken grad motiverer eller hindrer de skiftende sinnstilstandene deg i å skrive, og hva slags skriverutiner utvikler du når du faktisk skriver?

Når jeg er anhedonisk, som jeg har vært i mesteparten av de siste tolv årene, har jeg absolutt ingen interesse av å skrive fiksjon. I disse periodene har jeg ingen fantasi og kjenner ingen glede over det jeg har gjort. Imidlertid er jeg også bipolar, så jeg har vært i oppildnede tilstander hvor jeg ønsker å skrive. Men disse tilstandene varer ikke lenger enn et par minutter nå, fordi jeg har drevet og tatt en følelsesstabilisator som holder meg fra å føle meg bra særlig lenge. Da jeg pleide å føle meg bra i en lengre periode, ble ettereffekten en depresjon som var mye dypere enn hvordan jeg ville ha hatt det hvis jeg ikke tok følelsesstabilisatoren. Dessverre holder ikke følelsesstabilisatorer deg fra å føle deg elendig. Å være bipolar er for det meste opphisset depresjon eller, i mitt tilfelle, anhedoni – den mest alvorlige formen for depresjon. Min hovedsakelige psykiske lidelse siden tenårene, har imidlertid vært panikkangst, som er mye verre enn anhedoni, uansett om anhedonien er en fase ved bipolariteten eller en egen lidelse. Noen ganger [i tidligere år – journ. anm.] løyet panikkangsten min nok til å la fantasien beveges av en følelse av andre verdener, rett nok marerittaktige sådanne, bortenfor den synlige, materielle verden. Det var i disse tilstandene at jeg skrev historier. Jeg skrev dem tidlig på morgenen før jeg dro på jobb og om nettene mens jeg var hjemme fra jobb. Jeg skrev også fra morgen til sent på ettermiddag i helgene. Men jeg fulgte ikke dette tidsskjemaet på fast basis, og derfor har jeg aldri vært noen produktiv forfatter. Vennligst forstå at jeg forsøker å gi fullstendige svar på spørsmålene som blir stilt, så hvis jeg kjeder noen med den kliniske tonen på responsen min, eller hvis du har hørt alt dette før, beklager jeg oppriktig.

Når jeg leser i Cities of the Red Night *av William S. Burroughs, som jeg tidvis gjør, føler jeg at Burroughs rører ved noen av de samme temaene som jeg allerede har nevnt i sammenheng med deg, herunder at mennesker er marionettdukker for krefter som de ikke forstår. I* Cities of the Red Night *synes jeg at dette kommer frem i hvordan karakterene skifter mellom forskjellige roller og tidsperioder, som om boken forsøker å si at mennesker vil gjenta de samme handlingene av de samme grunnene i en hvilken som helst periode. Var likheter som dette blant tingene som trakk deg til Burroughs, eller var det mer generelt inntrykket av en forfatter som fremlegger sin opplevelse av verden?*

”I tillegg til å skrive fantasifullt om mørke temaer, bør man inkludere en god dose av det som holder en i live i verden.”

- Thomas Ligotti gir skrivetips

Det som trakk meg til Burroughs’ bøker, var deres oppvisninger i humoristisk genialitet og min følelse av at han var en dypt skadet person. Det er en stund siden jeg leste *Cities of the Red Night*, men jeg vet fra å lese om skriveprosessen at de angivelige romanene hans, som ikke er romaner i egentlig forstand, ble produsert i korte, men hyppige raptuser av inspirasjon. Ergo er det ikke noen kontinuitet i de lengre arbeidene hans, sånne som *Cities of the Red Night*. Hvis jeg ikke tar feil, ble romanene i denne sene trilogien [Trilogien *Cities of the Red Night*, *The Place of Dead Roads* og *The Western Lands* – journ. anm] satt sammen av Burroughs’ redaktør, manager og venn, James Grauerholz. Og det er nesten universelt kjent at kapitlene i *Naked Lunch* ble tilfeldig satt sammen av boktrykkeren.

Jeg mener å ha lest deg si at dine egne erfaringer med depresjoner, et tarmsyndrom og andre problemer formet verdensbildet ditt, på den måten at det fikk deg til å se verden som iboende likegyldig. I den sammenheng lurer jeg på om den tidligere erfaringen din med narkotiske stoffer formet verdensbildet på noe vis? For eksempel hevder ofte mennesker som har brukt psykedeliske stoffer at dette formet de ontologiske synspunktene deres [altså synspunktene deres om alle tings vesen og sammenheng – journ. anm.]. Var dette, eller noe lignende, tilfelle med deg?

Jeg tok aldri psykedeliske stoffer for å reise gjennom min egen psyke eller utvide virkelighetsoppfatningen. Motivasjonen min var simpelthen å bli stein. Jeg kjente aldri noen som tok psykedeliske stoffer av andre grunner enn det. Jeg hadde lest om disse stoffene i en velkjent bok ved navn *The Drug Experience* og slått fast inntil videre at de var for risikable for hjernen min. Som den berømte romantiske forfatteren og dopavhengige, Samuel Taylor Coleridge, hadde jeg lidd av mareritt siden tidlig barndom. Og psykedeliske stoffer, uansett hvor frodig effektene ble beskrevet av Aldous Huxley eller hvem det måtte være, slo det meg som for sannsynlig at ville skape en marerittaktig reise i sinnet mitt hvis jeg tok dem. Kun hvis jeg ikke kunne skaffe noen andre stoffer, tok jeg de psykedeliske. Stort sett opplevde jeg effektene som veldig like de til marihuana og hasj, bare mye mer intense. Men i motsetning til disse stoffene, innpodet LSD og meskalin, de eneste psykedeliske stoffene jeg tok, i meg en erkjennelse av det fullstendig latterlige og absurde ved menneskelig eksistens. Alt virket festlig og ikke verdig seriøs vurdering – omgivelsene i forstedene, prosessen med å spise, biler som kjørte hvem vet hvor. Ved én anledning kan jeg huske at jeg lå med ansiktet ned i en gresseng og fniste til de jeg trippet med, ”Se, jeg knuller verden.” Menneskelig eksistens slik den ble presentert på fjernsynet, virket spesielt lattervekkende og tom, for på den tiden var denne enhetlig og radikalt konvensjonell. Eksistensielt var dette litt av en vekkelse for meg. Det samme var fasen hvor jeg begynte å komme ned fra å være vraket på psykedelika. Jeg betraktet disse timene som min ”nedstigning i helvete”, som var en ganske overdreven fase generert av den teatralske fantasien min. Jeg hadde ikke en såkalt ”bad trip” i disse timene. Jeg var ikke paranoid eller misfornøyd, som man er når man har angst eller panikkanfall. Og jeg var ikke deprimert, som man er når man krasjlander fra en dose amfetamin, noe jeg brukte ivrig, men ikke ofte, eller ikke så ofte som jeg skulle ha ønsket. Jeg vet ikke hvordan jeg skal karakterisere følelsene mine ettersom et eller annet psykedelisk stoff begynte å forlate systemet, annet enn kanskje som en slags bakrus. Jeg antar at jeg var utslitt etter all moroa jeg hadde hatt. Psyken min sank inn i en feberaktig væremåte, noe jeg var mer enn kjent med fra de mange feber-

sykdommene jeg hadde slitt med som barn. Jeg pleide å se grusomme ansikter i soveromstaket og skremmende skygger i hjørnene. Jeg antar at de fleste av oss har hatt slike forferdelige opplevelser som unge, uavhengig av om de skyldtes sykdom. Så da jeg steg ned i et stoffremkalt helvete, er det mulig at hjernen min simpelthen skrapte frem gamle grøss. Eller kanskje den skapte nye – hva faen vet jeg? Et eller annet sted skrev Hunter S. Thompson at den enorme dopbruken hans hadde tatt ham til bunnen av brønnen, psykologisk sett, og at han der fant at det var intet å frykte, en erkjennelse som dernest steg til overflaten. Å, for en heldig mann han var.

Jeg er nysgjerrig på om du har lest J.G. Ballard? Jeg spør fordi jeg synes at dere har noe av den samme vissheten om tilstanden av forvitring som alle livsformer er i, og om hvordan denne forvitringen avdekker mennesket som ubetydelig foran spillet av naturkrefter. Ballard sine bøker pleier imidlertid å omfavne dette faktumet gjennom vakre, upersonlige og veldig aksepterende beskrivelser, mens dine later til å ha større fokus på smerten, fortvilelsen og de nytteløse forsøkene på å gjøre verden meningsfull som det er nærliggende at følger. Jeg sier ikke at Ballards bøker unngår denne smerten og fortvilelsen; jeg ser det mer som en forskjell i perspektiv. Har du noen gang lest ham, og hvis ikke, kjenner du til forfatterskapet?

Jeg kjenner til Ballards forfatterskap, men av grunnene du legger frem, har jeg aldri vært sympatisk med det.

Noe som moret meg veldig da jeg leste fortellingene Teatro Grottesco*,* Severini *og* The Shadow, The Darkness*, var hvor godt skildringene dine av kunstner- og litterære miljøer stemte med min egen opplevelse av slike. Mer spesifikt var beskrivelsene dine av hvordan de innvidde i miljøet sladrer om hverandre, oppdaterer seg på ryktefronten og iscenesetter seg selv som dype og spennende personer, veldig i tråd med mine egne observasjoner. Var skildringene dine basert på personlige erfaringer? Det offentlige bildet av deg er av en einstøing, så jeg lurer på i hvilken grad du har hengt i kunstner- og litterære miljøer i løpet av livet?*

Jeg har aldri hengt med den type litterære mennesker som du beskriver. Min innsikt i dem kommer fra indirekte kunnskap og min egen mistanke om at hvis jeg hadde frekventert selskapet deres, ville jeg ha oppført meg noenlunde sånn som dem. Det er bare sånn mennesker er. På den annen side har jeg alltid bestrebet meg på å ikke baktale noen. Jeg vil mye heller si hva jeg mener om noen ansikt til ansikt. Ettereffekten er tilhørende umiddelbar, og som de fleste forfattere, hater jeg å vente på tilbakemelding.

Jeg har egentlig ikke tenkt at dette skal være en dialog om filosofiske uenigheter, men personlig deler jeg ikke synet ditt på verden som iboende meningsløs, og bruker ganske mye tid på å lese kristne, filosofiske forklaringer på hvorfor det finnes lidelse. Imidlertid merker jeg at jeg ikke har noe behov for at andre skal være enige i mine egne synspunkter om dette, selv om jeg ikke har noe imot å diskutere uenigheter, heller, ettersom spekulasjonene tar form av en veldig personlig søken etter mening. Det som likevel har gjort meg veldig, veldig glad i dine fortellinger, og i stor grad fått meg til å identifisere meg med dem, er hvordan du beskriver sosialt kløtnete karakterer som, på den ene siden, ser verden på en meget tørrvittig måte, men på den andre siden er usunt opphengte i visse ontologiske anelser eller ideer, eller visse dype opplevelser, sånn som fyren som gjenforteller den andre karakterens besøk i Fru Pyks innlosjeringshus i The Bells Will Sound Forever*, og deretter begynner å forestille seg bjellene som angivelig skal ha gjort den andre karakteren åndsfraværende. Føler du at det, så langt som du klarer å gjenerindre noe av responsen du har fått fra leserne dine, er visse elementer som oftere enn andre trekker dem til fortellingene dine?*

Min mistanke er at du ikke er alene i din selektive evaluering av fortellingene mine kontra ideene og holdningene som formidles i dem såvel som i *The Conspiracy Against the Human Race*. Jeg tror at det samme kan sies om publikummet til Lovecrafts fiksjon kontra ideene og holdningene som kommer til uttrykk i ikkefiksjonen hans og spesielt i brevene han skrev.

Noe som jeg finner bemerkelsesverdig ved My Work is Not Yet Done*, samt ved historiene som omhandler The Quine Organization, er at de kan leses som en kritikk av de fremmedgjørende, ydmykende og utmattende arbeidsbetingelsene som ofte utvikler seg i store finansselskaper, der det er lite til ingen selvbestemmelse i selskapenes lavere lag, men at de også kan leses som rene skrekkfortellinger. I hvilken grad ble nevnte historier påvirket av dine egne sosiale og politiske syn?*

Jeg forsøkte ikke bevisst å formidle noen spesielle sosiale eller politiske syn i verkene du nevner. Når det er sagt: Hvis noen konkluderer fra å lese dem at jeg ikke er en ivrig kapitalist eller tilhenger av store finansselskaper, så forstår jeg det. Mitt troskap er til de mange og ikke

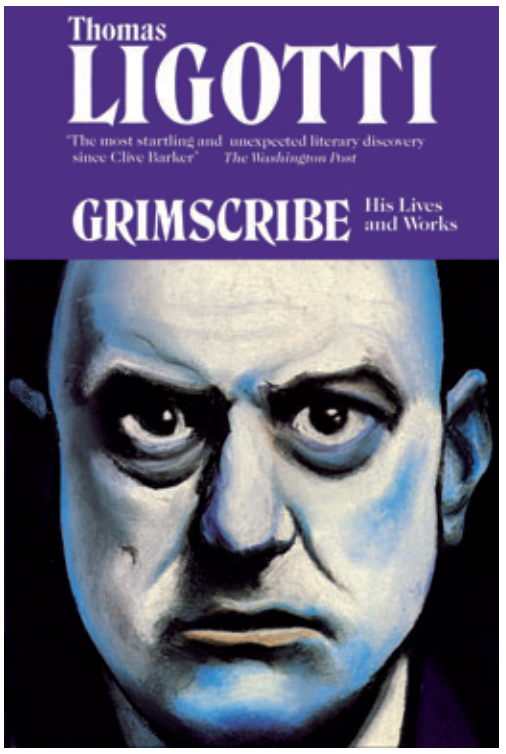

de få. Etter min mening er tragedien ved kapitalisme og store finansselskaper at de, som jeg mer fargerikt sa det i *My Work is Not Yet Done*, tvinges til å gi så lite som mulig for så mye som mulig. Generelt sett er ikke interessene deres menneskelige i noen meningsfull forstand. Dette er simpelthen hva ting har utviklet seg til i løpet av menneskehetens historie. Som streng determinist kan jeg ikke, med beste samvittighet, klandre noen som ikke har sympati med de som ikke er like ambisiøse, talentfulle og arbeidsomme som dem selv. Personlig synes jeg at slike mennesker burde skattlegges for å være heldige nok til å inneha disse kvalitetene, akkurat som lotterivinnere skattlegges for hellet sitt i å ha valgt de rette tallene, forutsatt at de ikke valgte en ferdigutfylt blankett, i hvilket tilfelle det var en datamaskin som spyttet ut tallene og de millionene med dollars som fulgte. Hva du er og hvordan du ender opp i denne verden, er bare en masse jævla tilfeldigheter. I storfinansens verden finnes det kanskje individer som er menneskelige i noen grad. Jeg kommer ikke på noen store selskaper som oppviser denne kvaliteten, selv om jeg kommer på mange som har penger nok til å manipulere mennesker og omstendigheter til sin økonomiske fordel, og som på den måten etterlater flertallet i støvet bak seg. Samtidig kjenner jeg forretningsfolk som arbeider med høy integritet og til og med en slags taktfullhet, for ikke å si sjenerøsitet, og som ikke blir mindre suksessrike selv om de holder på disse karaktertrekkene. Som den strenge deterministen jeg er, kan jeg ikke kreditere dem for at de er som de er, heller. Likevel kan jeg ikke annet enn å føle stolthet over at en av dem er broren min og en annen var faren min.

Har du noen visdomsord til aspirerende forfattere?

Åja, forutsatt at de er skrekkforfattere. I tillegg til å skrive fantasifullt om mørke temaer, bør man inkludere en god dose av det som holder en i live i verden, hva det nå måtte være – visse karakterer, visse steder, visse ideer. Uten New England eller fascinasjonen sin for Antarktis og dets mysterier, for ikke å snakke om det kosmiske synet sitt på universet, ville ikke Lovecraft hatt mer å by på enn en monstermytologi; en fattigslig ting uten områdene som disse monstrene bor i og synet på universet som inspirerte frembringelsen deres. Og kanskje, bare kanskje, er det slik at uten mine kjærlige beskrivelser av nedslitte og forlatte steder, for ikke å snakke om de underlige skruene som leserne ser ut til å identifisere seg med på et vis, så ville ingen ha giddet å gi fortellingene mine en ny sjanse. En naturlig konsekvens av dette rådet, er at hvis en skrekkfortelling ødelegges av at man skjønner hvordan den kommer til å ende, så var den ikke verdt å lese i utgangspunktet.

Har du noen fremtidige skriveprosjekter i sikte?

Hvis jeg noen gang kommer ut av den bølgedalen som jeg er i, så har jeg lyst til å skrive tekster som kombinerer fiksjon og ikkefiksjon. Dette har jeg åpenbart gjort til en viss grad allerede, men jeg har lyst til å gjøre det på en mer påfallende og ekstrem måte.

Tekst: Pål Flakk

Illustrasjoner (utenom gjengitt bokomslag): Tristán Arturo Polido

AKTUELLE SKRIVEKONKURRANSER

Margbok sin romankonkurranse. Tema: Periferi. Innsendingsfrist: 10.januar 2013. Les mer på http://margbok.no

Signaler Årlig debutantantologi på Cappelen Damm. Innsendingsfrist: 15. november. Les mer på cappelendamm.no/main/katalog.aspx?f=9971

Lasso Litteraturtidsskrift laget ved Universitetet i Oslo, som tar imot skjønnlitterære tekster. Innsendingsfrist: 15. september. http://litlasso.blogspot.no/

Filologen Tidsskrift laget av studenter ved Det humanistiske fakultet på Universitetet i Oslo. Selv om de fleste utgavene setter annet enn skjønnlitteratr i fokus, har Filologen nylig gitt ut et skjønnlitterært nummer og kommer til å gjøre det igjen. Det er bare å sende inn tekster. http://www.filologen.no/

la GRANADA En antologi laget av *la GRANADA Press*. De har allerede gitt ut tre numre. Det fjerde kommer i november. www.lagranada.no

Bergen bibliotek sin novellekonkurranse. Tema: Byen. Frist: 1. september. For mer info: http://bergenbibliotek.no

Norsk revy ønsker seg samfunnsaktuelle revyviser. Frist: 15.august 2012 For mer info: revy.no

Hypomani og **Asyl nr. 2.** Vi har tenkt å gi ut et temanummer ved navn "Hypomani", som samler maniske, besatte og andre utbrudd. I tillegg ønsker vi ytterligere litterære bidrag til Asyl nr. 2. Send teksten din til gateavisa@gateavisa.no. Web: asylweb.wordpress.no og hypomaniogandrefristelser.wordpress.no

TRONSMO

BYR PÅ MANGFOLD – OG LYKKES

Den kjedeuavhengige bokhandelen på Tulinløkka i Oslo har mottatt Grafills hederspris for det de har gjort for utøvere av visuell kommunikasjon og fått ros fra kjente skikkelser som Neil Geiman og Allen Ginsberg. Hva er det som gjør den så god?

Av Grazyna Skarpås

- Det er veldig irriterende når Fribokhandelen bestemmer at alle bokhandeler deres skal få 10 eksemplarer av boka om Justin Biber. Vi vil ikke ha den! sier Eva Stenlund Thoresen, daglig leder for butikken. Tronsmo tar avstand fra det masseproduserte. Hobbybøker det finnes så mange av i andre butikker, finnes ikke her. Krimen som hagler over kjedebutikkene er de forsiktige med. Ved å droppe fokuset på bestselgerne byr butikkens hyller på et alternativt utvalg. Stenlund Thoresen gir et eksempel.

- For noen år siden kom *The Secret* av Rhonda Byrne – en veldig populær bok. Den handler om å tenke positivt. Forfatteren av boka får det til å høres ut som om en kan kurere kreft med positiv tankegang. Jeg mener det er kriminelt! Vi tok den ikke inn. Så kom *Smile or die* av Barbara Ehrenreich – en bok som argumenterer mot The Secret. Den har vi.

Hvordan vil du beskrive utvalget deres?

- Tegneseriene er klassiske. Vi har ikke så mye om superhelter. Spekteret av bøker vi tar inn er veldig tunge i den ene enden, så har vi populærkultur i den andre enden. Ikke så mye midt i mellom.

Hvordan er det å drive en butikk som ikke hører til i noen kjede?

- Vi har bare fordeler. Her er alle med på å bestemme hva vi tar inn. Sånn var det i alle butikker før, men det er det slutt på. I kjedene er det spesielle avdelinger som tar seg av innkjøpene. De fleste har egne grupper som tar seg av innkjøpene. Når en jobber slik vi gjør, får en et helt annet forhold til litteratur. Hvis for eksempel jeg velger å ta inn ti eksemplarer av en bok, så er det meg som sitter med ansvaret dersom den ikke selger.

Dere lar folk selge fansinene sine her, dere fokuserer ikke på bestselgere og har et bredt utvalg. Går dette utover økonomien deres?

- Nei, jeg tror ikke det. Vi har jo bøker som selger svært godt her. Det er ofte bøker som ikke selger godt andre steder. Og når vi tar inn fansiner så tar vi inn 10 eksemplarer og folk får betalt utifra hvor mye den selger. Selger den godt, tar vi inn mer. Det er mye mer jobb med slike produkter, men det koster oss ikke noe.

Stor illustratør takker Tronsmo

”Særlig tegneseriedelen av karrieren min er Tronsmos fortjeneste fordi de ga meg et publikum. De tok inn fansinene helt fra starten[…]” uttalte Bendik Kaltenborn i et intervju med NRK. Nå jobber han som illustratør for det amerikanske kulturmagasinet New Yorker

- Vi ønsker å støtte folk som er kreative og legger mye arbeid i det de tror på. Og vi ser at de som ofte kommer til oss med fansinene sine jobber mer profesjonelt senere. Dongery-kollektivet er et eksempel på det. Jeg husker at da de startet opp satt de en natt i utstillingsvinduet vårt og tegnet. Forbipasserende som var på vei hjem fra byen stoppet fascinert opp, mimrer den daglige lederen begeistret.

LOKALENE ER KJØPT OPP

Til neste år har Tronsmo sitt 40 års jubileum. Ni måneder før jubileumsåret ble bygården de holder til i kjøpt opp av Entra Eiendom.

- Jeg synes det er veldig trist, sier den daglige lederen Eva Stenlund Thorsen
- Dette lokalet vi har nå viser hva vi har drevet med. Vi har for eksempel tegninger på veggene av folk som har solgt produktene sine her.
Men vi har mange venner som er fotografer og illustratører – disse vil hjelpe til med å pynte opp de nye lokalene hvis vi må flytte.

Situasjonen butikken befinner seg i nå gjør den jobben vanskeligere.
-Entra kan ikke si hvor lenge vi får være her. Dermed er det vanskelig å planlegge hva vi skal gjøre. For eksempel hadde jeg lyst å bytte gulvbelegget i tegneserieavdelingen. Få på plass noe lysere som ikke er ødelagt. Men nå føles det som om ikke det er noen vits, forteller Stenlund Thorsen.

Flyttingen

– Dette er ingen katastrofe. Vi kommer ikke til å legge butikken ned, men finne andre lokaler, men vi vil selvsagt ikke flytte!
Vet dere noe om hvor dere vil flytte?
- Mange har foreslått at vi skal flytte opp til Grünerløkka. Det er ikke noe alternativ. Der er det bare kafeer og jeg vet vi kommer til å miste mange av kundene våre ved å flytte så langt. Det vet jeg har skjedd med andre butikker.

Nerd

#1

av Grazyna Skarpås

INSPIRASJONSVERKSTEDET

I mars debuterte hun med boken Elvmannen på Det stille forlaget. Her deler Christine Skogen Nyhagen deler sine tips og erfaringer

Etter å ha blitt headhuntet av Det stille forlaget, debuterte Christine Skogen Nyhagen i mars med dikt- og kortprosasamlingen Elvemannen. Her deler hun sine erfaringer og tips med våre lesere.

Med tanke på min egen erfaring av å ha blitt «oppdaget» gjennom litterære bidrag og opplesninger, er det første, og viktigste rådet jeg kan gi til håpefulle forfatterspirer, å ta skrittet ut i verden og delta. Er du blant skrivende som vil nå ut til et større publikum med tekstene dine og få innspill til dem, men tør ikke å ta skrittet fullt ut og sende inn manus til et forlag med en gang, bør du oppsøke miljøer med litteraturinteresserte likesinnede. Ser du en annonsering av lyrikk-og vinkvelder på Cacadou, Splittet Kjerne-arrangementer på Hovseter eller åpen mikrofon-kvelder på Chateau Neuf som etterspør deltagere – kontakt initiavtakerne og meld din interesse! Leser du om litteraturblader som trenger skjønnlitterære tekster eller forlag som etterspør bidrag til antologier eller nettbaserte utgivelser – send dem et utkast! Bare slik kan du bli lest og hørt av en større skare. Man kan like det eller ei, men i dag er det nærmest tvingende nødvendig å etablere seg et gjennomtenkt nettverk for å komme inn i en skrivende krets av betydning, og kunne nå ut med tekstene. Før jeg bidro i Splittet Kjerne og Det stille forlaget, hadde jeg dikt på trykk i Blindern-tidsskriftene Filologen og Argument. Jeg jobbet også lenge som journalist og redaksjonsmedlem i ulike aviser og blader.

I disse redaksjonsmiljøene har jeg opplevd at preferansene er individuelle når det gjelder organisering av skriveprosessen. Mange liker å planlegge et fast tidspunkt på dagen, det være seg på morgenkvisten eller rett før leggetid, hvor de disponerer et par timer til skriving. Andre liker å arbeide periodevis, og avvente dager hvor man er i rett modus og kjenner det prikke i fingrene. Selv tilhører jeg de sistnevnte. Jeg tror det kan være lurt å finne en metode for å stenge ute andre inntrykk, og konsentrere seg fullt og helt om skrivingen. Mens jeg skriver liker jeg å høre på musikk, gjerne i hodetelefoner. Det gir meg muligheten til å komme inn i en stemning som overensstemmer med temaet og formspråket i tekstene jeg arbeider med. For min del kan det hjelpe på produktiviteten å finne fram til et sett med utvalgte låter som jeg kan lytte til både før jeg begynner å skrive, så jeg kan meditere eller dagdrømme meg inn i skrivemodus, og finne flyten. Jeg prøver også så godt jeg kan å la være å logge meg inn på Facebook, Twitter og lignende mens jeg er i gang med skriving. Sosiale medier blir bare distraherende. Under arbeidet med Elvemannen var jeg hard mot meg selv, og skrudde også av mobiltelefonen. Tilgjengelighet er ikke alltid en velsignelse.

Et annet tips til forfatterspirer, som er gammelt, men godt er å lese så mye som mulig, av ulike sjangere og fra ulike tidsepoker. Så kan du utforske flere skrivemåter, gjøre deg kjent med litteraturhistorien og finne fram til ditt eget språk. Ikke vær redd for å være kritisk til dine egne tekster når du leser gjennom det ferdige resultatet, og ta til deg kommentarer du får fra andre så langt det går. Hvis du får noen innspill du er fullstendig uenig i, må du selvfølgelig stå på ditt. Du ønsker jo at sluttversjonen av manuset ditt skal representere noe du kan stå inne for som forfatter.

Jeg har skrevet praktisk talt så lenge jeg kan huske, og begynte allerede i åtteårsalderen å stifte sammen noveller og dikt, og fylle kladdebøker med liksomromaner. Min drøm var den samme gjennom hele barneskolen: å bli forfatter.«Jeg er en jente på 12 år som har vokst opp på Lindeberg i Oslo, som er hofteskadet sportshater og forfatter på heltid.» Sånn presenterte jeg meg selv i dagboka fra barneskolens dager i 1994, som jeg nylig fant igjen under flytting. Christine anno 1994 ville utvilsomt nikket anerkjennende til at Christine anno 2012 har utgitt debutboka Elvemannen. Hun ville nok synes det var i seineste laget å debutere rett etter å ha fylt 30 år. Men alt går som kjent ikke som man tror det skal gå som tolvåring.

Det var våren 2011 Det stille forlaget sendte meg en forespørsel om jeg kunne tenke meg å sende dem et utkast til manus. Jeg kjente hverken Stian Johansen eller Ola Jostein Jørgensen, de to redaktørene i det idealistiske småforlaget, fra før av. Forespørselen kom etter at jeg sammen med
Johansen og Jørgensen hadde vært blant bidragsyterne i litteraturgruppa Splittet Kjerne, fått tekstene mine på trykk i gruppas hefte, og lest dem opp hjemme hos gruppeleder Mikkel Øyen på Hovseter og på Blå høsten 2010. Jeg takket umiddelbart ja til forespørselen, og sendte dem et utkast
til Elvemannen etter to måneder. Elvemannen er en sammenhengende fortelling, delt inn i dikt og kortprosa. Handlingen foregår på 1990-tallet, og kort fortalt dreier det seg om en fjorten år gammel jente som mister faren sin i selvmord, som får vite om planene hans i forveien, men som ikke varsler noen eller prøver å overtale ham til å la være. Tekstene fanger opp hennes reaksjoner før og etter hendelsen. Tematikken er mørk, men tekstene er ispedd en god porsjon svart humor og
fandenivoldskhet. Etter å ha gått gjennom manuset mitt, spurte forlagsredaktørene meg om jeg ville møte dem et sted på Grünerløkka for å ta en øl og få tilbakemeldinger på tekstene. Jeg fikk beskjed om at jeg ble antatt, og var i den syvende himmel. Det skulle gå ett år fra forlaget henvendte seg til meg, til Elvemannen ble utgitt i mars 2012. Da hadde vi hatt flere runder med kommentarer og endringer per e-post. I mellomtida bidro jeg med to dikt til Det stille forlagets Oslo-antologi Ut av de åpne vinduene i denne byen, som ble laget på spreng i løpet av en helg, og kom ut høsten 2011. I tillegg til å få debutere som forfatter, var også det å bidra i en antologi en verdifull og lærerik erfaring for meg. Samarbeidet og interaksjonen med de andre bidragsyterne var sterkt motiverende og ga meg nye impulser, og den stramme deadlinen det var å skulle sluttføre tekstene i løpet av kun et døgn, var veldig stimulerende.

Foto: Grazyna Skarpås

Som du sikkert har sluttet deg til etter å ha lest dette, har jeg vært heldig. Hvis jeg ikke hadde brutt ut av egen beskjedenhet og angst for eksponering, og våget å lese opp tekster for kretsen i Splittet Kjerne, hadde ikke utgivelsen av Elvemannen blitt en realitet. Det er ikke alle som blir «headhuntet» av forlagsredaktører som etterspør manus. Mange må gå langt mer aktivt fram i arbeidet med å få antatt tekstene sine enn det jeg har gjort. Men det er alltid verdt et forsøk.

KOMMENTAR FRA DET STILLE FORLAGET

Tekstene handla om en forelder som var død. Det var nært. Mye kan gå gæernt, men tekstene var nedpå og klare. Harde opplevelser med humor, popteft, fandenivoldskhet, og nostalgi fra høyblokkdagene. Noen måneder seinere kontakta vi henne for å finne ut om det kunne være interesse for å jobbe med tanke på en utgivelse hos Det stille forlaget. Arbeidet fram mot trykkeklart manus skred fram, som Kuppern i Squaw Valley, og skøyta over målstreken etter gode kliv gjennom 2011 og vinteren 2012. Vi er svært stolte av boka. Christine har lest opp på samtlige opplesningsfester forlaget har arrangert, og hun bidro til antologien som kom i august i fjor, Ut av de åpne vinduene i denne byen.

- Stian Johansen

asylweb.wordpress.no

Selv om vi er såpass nostalgiske at vi har publisert både dikt og noveller i papirform er vi ikke helt ”last year” Vi har også en webside! Der kan du lese mer om komseptet Asyl, få et innblikk i hva det kommende nr vil by på samt lese intervjuer med bidragsyterne. Her er noen utdrag:

”Eg har gitt ut kring 40 noveller i tidsskrift, magasin, antologiar, lesebøker og på internett. Har også forteljingar for barn og krimnoveller på samvitet. Som mange andre skrivespirar har eg vore innom “Signaler” og vorte inspirert av det. Våren 2012 hadde eg ei novelle i lydbokantologien “Noe som er inni noe” som Nordnorsk forfatterlag gav ut”
– Gunnar

”Da vi skulle synge sanger i barnehagen foreslo jeg at vi skulle synge ”Kongen som hadde en katt” Det fantes selvsagt ingen sang som het det – jeg hadde bare lyst å tøffe meg. Siden ingen andre kunne sangen ble jeg bedt om å synge den alene. Da måtte jeg finne på hele teksten på sparket. Dette som må ha vært det første diktet mitt. Mer seriøst ble det først da jeg var 15.”
- Grazyna

”Jeg jobber målrettet med å bli en etablert forfatter.”
- Eivind

”Startet på grunnskolen med noen dikt jeg håper er fjernet fra jordens overflate nå. Dessverre rispet inn på pulten, akk ja. Senere ble det mer dikt, og masse pønketekster. Noen av tekstene har jeg jobbet videre med og laget korte historier av, slik som “Feberfantasier fra forstedene” som er med her. Men mesteparten av min skrivekløe har gått til musikkjournalistikk og ting som faller inn under musikkhistorie. Regner denne teksten som min debut som forfatter. Dette er år null, herifra og ut er min framtid”
- Tore

”Når jeg ikke skriver spiller jeg gitar, fekter og leser”
- Olav

Begynte med skriving som de fleste andre med skjønnskrift i førsteklasse. Spesielt vil jeg trekke frem k’ene mine, som jeg mener var ganske elegante.
- Morten

Jeg blir inspirert av natur og mennesker. Å oppleve naturen kan iblant gi meg en helt enorm opplevelse, som om en oppdager sider ved og sammenhenger i tilværelsen en ikke ante om. Menneskers historier er også inspirerende; jeg verdsetter å høre hva folk har opplevd, og hva som har gjort dem til dem de er. Derfor liker jeg også å lese biografier.
- Simen

- Babyen på Egon er en delvis sann historie, inspirert fra da jeg jobbet på Egon en sommer. Den handler om hvordan vi stresser rundt for å finne ut hva vi gjør rett eller galt, isteden for å lytte til hverandre og være tilstedet.
- Caroline

Hvor *kan* jeg få tak i Gateavisa?

Gateavisa selges i Narvesen/Mix-kiosker over hele landet. Dessverre er det ikke alltid det lokale utsalget er framsynt nok til å ha avvikernes organ på hylla. Dersom du henger deg på betjeningen bestiller de nok likevel blekka for deg. Gi aldri opp!

Spør gjerne etter Gateavisa hver gang du er inne på Narvesen, eller et lokalt bibliotek hvor som helst i landet. Slik er du med på å spre vårt glade budskap til nye krinker og kroker av tilværelsen, og blir med det en fødselshjelper for anarkiet i Noreg.

Gateavisa selges også fast følgende steder i Oslo:

Tronsmo
Scorpius
Shangri-La
Akademika (Blindern)
Comix (St. Hanshaugen)
Humla (Hausmania)
Hjelmsgate 3

Samt på Ivar Matlaus Bokkafé i Trondheim.

God fordøyelse!

Alle som er tvangssendt til kost og losji på statens regning, får tilsendt Gateavisa gratis.

Godt å få litt bevissthetsutvidelse i en trang celle eller et trist galehus…

Send oss et brev eller en epost med soningsadresse og *hvor lenge du må sitte der.*

Nyhet!

www.gateavisa.no/webshop

Abonnement på Gateavisa

Tidligere utgaver – evig aktuelle!

Bøker og Gateplata

Stig Sæterbakken
(1966-2012)

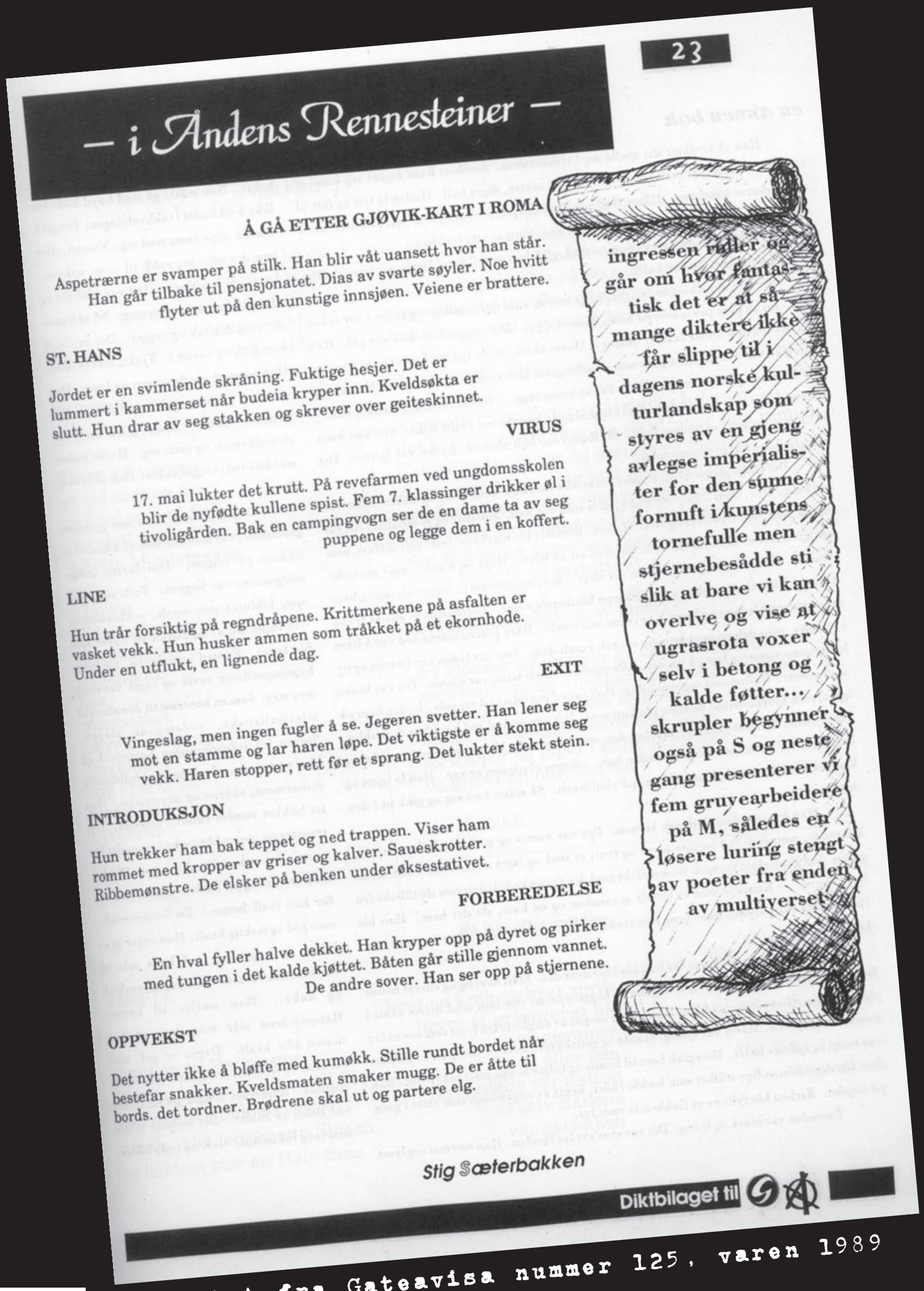

23

– i Åndens Rennesteiner –

Å GÅ ETTER GJØVIK-KART I ROMA

Aspetrærne er svamper på stilk. Han blir våt uansett hvor han står. Han går tilbake til pensjonatet. Dias av svarte søyler. Noe hvitt flyter ut på den kunstige innsjøen. Veiene er brattere.

ST. HANS

Jordet er en svimlende skråning. Fuktige hesjer. Det er lummert i kammerset når budeia kryper inn. Kveldsøkta er slutt. Hun drar av seg stakken og skrever over geiteskinnet.

VIRUS

17. mai lukter det krutt. På revefarmen ved ungdomsskolen blir de nyfødte kullene spist. Fem 7. klassinger drikker øl i tivoligården. Bak en campingvogn ser de en dame ta av seg puppene og legge dem i en koffert.

LINE

Hun trår forsiktig på regndråpene. Krittmerkene på asfalten er vasket vekk. Hun husker ammen som tråkket på et ekornhode. Under en utflukt, en lignende dag.

EXIT

Vingeslag, men ingen fugler å se. Jegeren svetter. Han lener seg mot en stamme og lar haren løpe. Det viktigste er å komme seg vekk. Haren stopper, rett før et sprang. Det lukter stekt stein.

INTRODUKSJON

Hun trekker ham bak teppet og ned trappen. Viser ham rommet med kropper av griser og kalver. Saueskrotter. Ribbemønstre. De elsker på benken under øksestativet.

FORBEREDELSE

En hval fyller halve dekket. Han kryper opp på dyret og pirker med tungen i det kalde kjøttet. Båten går stille gjennom vannet. De andre sover. Han ser opp på stjernene.

OPPVEKST

Det nytter ikke å bløffe med kumøkk. Stille rundt bordet når bestefar snakker. Kveldsmaten smaker mugg. De er åtte til bords. det tordner. Brødrene skal ut og partere elg.

Stig Sæterbakken

Diktbilaget til

ingressen ruller og
går om hvor fantas-
tisk det er at så-
mange diktere ikke
får slippe til i
dagens norske kul-
turlandskap som
styres av en gjeng
avlegse imperialis-
ter for den sunne
fornuft i kunstens
tornefulle men
stjernebesådde sti
slik at bare vi kan
overlve og vise at
ugrasrota voxer
selv i betong og
kalde føtter...
skrupler begynner
også på S og neste
gang presenterer vi
fem gruvearbeidere
på M, således en
løsere luring stengt
av poeter fra enden
av multiverset

Hentet fra Gateavisa nummer 125, varen 1989

9 770802 221408 02

RETURUKE FRA NARVESEN: UKE 37!